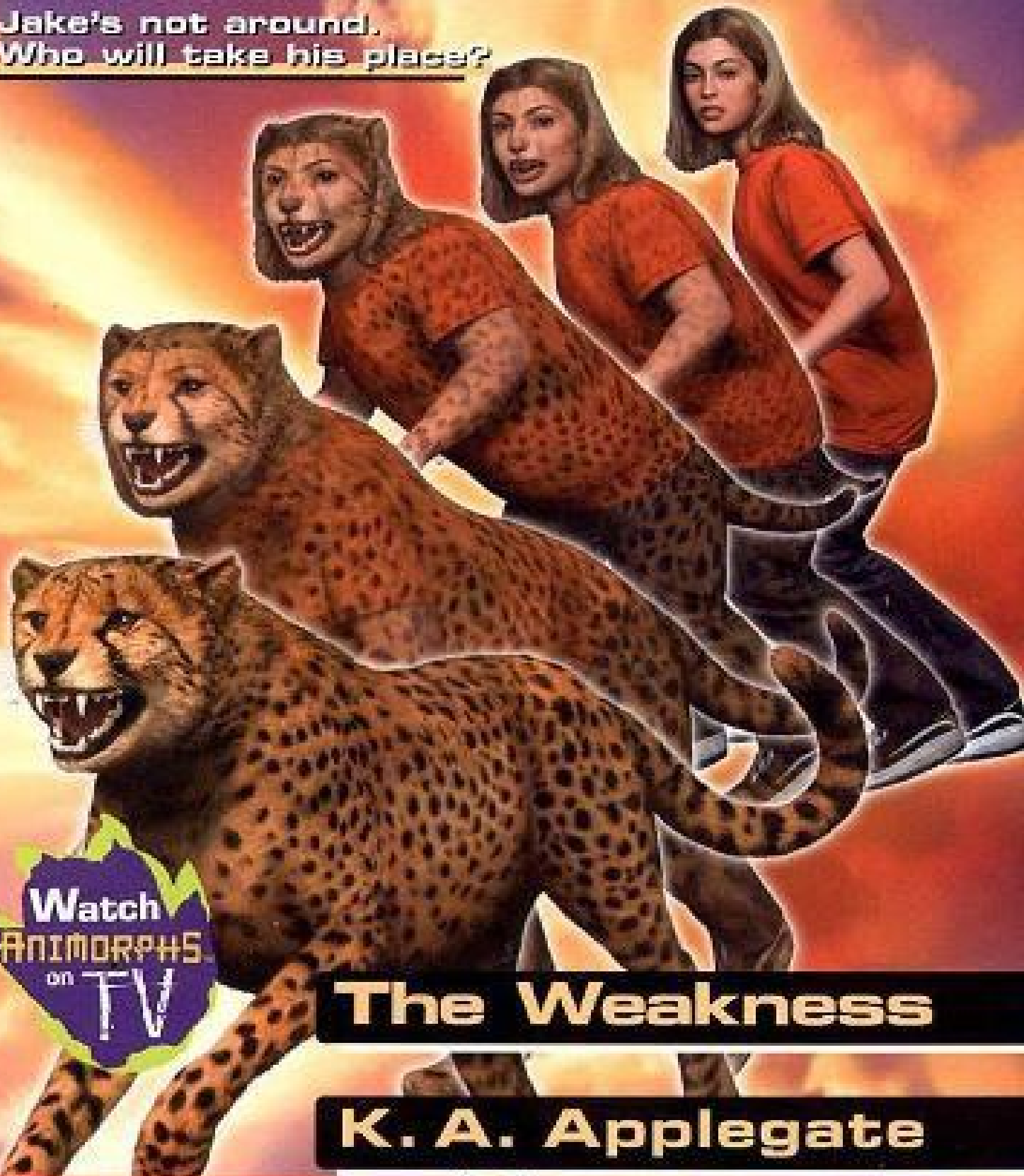

ANIMORPHS

Jake's not around.
Who will take his place?

The Weakness

K. A. Applegate

ANIMORPHS

37

Phút yêu lòng

Phút Yếu Lòng

Series Animorphs Phần 37

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 36

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

[10]

[11]

[12]

[13]

[14]

[15]

[16]

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 36

TẬP 36: TÀU ĐAO PHỦ BIỂN

1. Người kể chuyện:

Jake.

2. Nội dung:

Trong lối hình các chú cá voi sát thủ, các thành viên hội Animorphs đuổi theo chiếc tàu Dao Phủ Biển của bọn Yeerk đang truy tìm con tàu Pemalite của người Chee. Xuống sâu dưới lòng đại dương, 6 bạn trẻ thấy mình bị lạc vào một thành phố ngầm với rất nhiều phi cơ và tàu chiến, những phương tiện đã từng bị đánh chìm trong các trận đánh trên biển. Các bạn cũng phát hiện ra các phi công, thủy thủ đều là người thật, đã bị chết và được nhồi bông để bảo quản. Trong quá trình tìm kiếm tên Visser Ba trên con tàu Dao Phủ bị đánh chìm, trong lối người, 5 bạn trẻ (ngoại trừ Tobias) đã bị một dạng sinh vật sống có tên là Nartec bắt được. Nữ hoàng của tộc người Nartec cho biết họ trước kia từng sinh sống trên cạn, nhưng khi thành phố của họ bị chìm sâu dưới đáy đại dương, bản thân họ đã biến đổi để thích nghi với hoàn cảnh mới, giờ đây da họ có màu xanh, nhớt nhợt và họ có mang để thở khi ở dưới nước. Song vì suốt một thời gian dài, để duy trì nòi giống, người Nartec đã phải phối giống trong chính dòng tộc của mình, nên hệ thống gene của loài này đã bị hủy hoại nghiêm trọng. Người Nartec là những người bị đột biến gene.

Không muốn bị giết chết, bị nhồi bông và trở thành một phần trong bộ sưu tập của loài Nartec, 5 bạn trẻ ráng kiếm tìm Tobias để cùng nhau tìm cách trốn thoát khỏi vương quốc kỳ quái đó. Chỉ có một cách duy nhất để trốn thoát, ấy là phải sử dụng đúng con tàu Dao Phủ Biển, và chỉ có Visser Ba mới biết mật mã để vận hành con tàu đó. Vì vậy, 6 bạn trẻ buộc phải tạm thời bắt tay với tên ác quỷ đó để có thể sống sót quay trở về nhà.

Kết thúc tập 36, 6 bạn trẻ và cả Visser Ba đều sống. Bọn Yeerk vẫn chưa tìm thấy con tàu Pemalite.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Cá voi sát thủ

Marco: Cá voi sát thủ

Rachel: Cá voi sát thủ

Cassie: Cá voi sát thủ

Tobias: Cá voi sát thủ, người Nartec

Ax: Cá voi sát thủ

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Cá mập đầu búa, Cá voi sát thủ, cọp Xiberi.

Marco: Ó biển, Cá voi sát thủ, Khỉ đột, Cá mập đầu búa.

Rachel: Cá voi sát thủ, Gấu xám, Cá mập đầu búa.

Cassie: Cá voi sát thủ, Sói, Cá mập đầu búa.

Tobias: Cá voi sát thủ, người Nartec, Cá mập đầu búa.

Ax: Cá voi sát thủ, Cá mập đầu búa.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Rachel.

Trong Kinh Thánh có một người mang tên Rachel. Tôi hổng biết liệu việc tôi được đặt tên là Rachel có dính dáng gì tới bà hay không. Tôi nghi là không bởi tôi chưa bao giờ thấy bà mẹ tôi đọc Kinh Thánh cả. Trong bộ phim truyền hình *Những người bạn* cũng có nhân vật tên Rachel. Kiểu tóc xõa sợi mùa này sao vậy trời? Thiệt là kỳ cục. Và vào bất cứ thời điểm nào, cũng có khoảng năm con nhỏ Rachel học chung trường với tôi. Trong đám đó, ít nhất cũng có hai đứa đáng dấp hổng ra làm sao. Ừm, có thể bạn cũng tên là Rachel, bởi đó là một cái tên thịnh hành mà lì. Rất nhiều cô gái có tên như vậy, thậm chí là cả mấy cô nàng có thể ném lọt một trái banh vào rổ từ vạch phạt đền.

Nhưng tôi hổng giống bất cứ một cô nàng Rachel nào mà bạn đã từng gặp đâu. Và hổng phải chỉ vì mấy đứa nhóc ngốc nghếch buồn tẻ cho rằng thái độ cư xử của tôi cực kỳ tồi tệ đâu à nha. Quả là tôi có thể thiệt. Vậy thì sao chứ? Sự khác biệt của tôi so với mấy đứa tên Rachel kia đâu nhất thiết cứ phải là một thói hay, hay phải là một tật xấu chứ? Chỉ là... hổng giống, thế thôi. Thịnh thoảng – rất hiếm khi thôi – tôi cầu mong giá như mình chỉ là một trong hàng ngàn con nhỏ mang tên Rachel đang sống một cuộc sống bình thường, giống như một loạt những đứa trẻ bình thường học tập dưới những mái trường trung học bình thường ở tất cả các thành phố trên đất Mỹ. Thực ra thì, rất rất hiếm khi tôi cầu mong điều đó. Tôi thấy “bình thường” hổng có gì khiến tôi sướng run lên cả. Tôi thực hiện những việc bình thường hổng được tốt. Chỉ khi nào

tôi cảm thấy vô cùng kiệt sức, vô cùng mệt mỏi – cũng chỉ chừng có nửa giây thôi – tôi mới ước mình chỉ là một con nhỏ Rachel bình thường. Ví dụ như những khi tôi thức trắng 48 giờ liền; hay những khi tôi đang đập toại bời và xé banh xác kẻ thù trong khi máu từ những vết thương toang hoác trên người tôi nhỏ thành giọt cho tới lúc tôi thở hồng ra hơi và hồng cảm thấy đau đốn gò; hay những khi hai từ “giấc ngủ” nghe dường như hoàn toàn rất lạ lẫm. Ngủ á? Hả? Tôi hồng cầu mong chuyện ngủ nghê ấy sau mỗi nhiệm vụ thường nhật mà chỉ là sau những phi vụ thiệt sự bức bối - những phi vụ mà tụi tôi mất nhiều hơn được, hay hồng gây được bất cứ tổn hại nghiêm trọng nào cho bọn Yeerk.

Sau đó, tôi ước – cũng trong chừng khoảng nửa giây – giá như tôi hồng phải là một con nhỏ đặc biệt; giá như tôi chưa bao giờ tình cờ gặp cảnh tượng bi thảm của một hoàng tử chiến binh ngoài hành tinh đang hấp hối; giá như ổng chưa bao giờ nói cho tụi tôi biết việc bọn Yeerk đang xâm lăng Trái đất; giá như ổng chưa bao giờ chọn tụi tôi – tôi, ông anh họ Jake, nhỏ bạn thân Cassie của tôi, bồ tèo Marco của anh Jake và cậu nhóc hấp dẫn mà nhút nhát Tobias – tiếp nhận nhiệm vụ cao cả của người Andalite; giá như ổng chưa bao giờ trao cho tụi tôi một món quà và cũng là một tai ương - kỹ thuật biến hình của người Andalite - ấy là khả năng biến hình thành bất cứ loài vật nào vào bất cứ lúc nào bạn muốn sau khi bạn đã chạm vào người nó, hấp thu ADN của nó. Ông nói tụi tôi dùng năng lực này để chiến đấu với lũ xâm lăng, ngăn chặn sự hủy diệt đã từng đổ ập xuống biết bao thế giới khác trong khắp vũ trụ. Một sự hủy diệt còn đáng sợ hơn cả cái chết: hoàn toàn bị bắt buộc phục vụ cho một giống loài thông minh chuyên kiểm soát trí não.

Bạn có biết điều gì thiệt sự khiến tôi tức điên lên hên? Đó là kẻ thù hùng mạnh này thậm chí còn hồng thể đứng trên đôi chân của chúng. Bọn Yeerk là những con sên sống ký sinh, hồng có tai, mắt, miệng và cũng hồng có tay chân gì sắt. Chúng chỉ là một khối thịt nhóp nháp, xám ngắt. Và chúng có một khả năng – một nhu cầu thì đúng hơn – kinh tởm: bám chặt cái cơ thể bất lực ấy của bọn chúng vào bộ não của những sinh vật hữu giác. Chúng trườn vào trong đầu vật chủ qua đường lỗ tai, ép dẹp, duỗi dài cơ thể trám khít các khe, các nếp gấp của bộ não, y như cục đất sét được ấn vô một cái khuôn vậy. Và một khi đã vào được bên trong bộ não, Yeerk chiếm hữu sinh vật ấy như một con quỷ dữ. Chúng đọc hết tất cả các ký ức, biết hết tất cả những bí mật, kiểm soát toàn bộ mọi cử động. Nói một cách đơn giản, chúng sử dụng cơ thể vật chủ ấy phục vụ cho những mục đích ma quỷ của chính chúng, ấy là bắt giữ ngày một nhiều các vật chủ để ngày một nhiều các Yeerk được ký sinh. Nếu như hồng có loài người chúng ta, hay hồng có loài Gedd, loài Taxxon, loài Hork-Bajir, bọn Yeerk chả là cái thá gì trên hành tinh này hết, chỉ là những sinh vật đui mù, điếc đặc trông giống như những con sâu mập ú bơi quơ quạng hồng ngừng trong vũng Yeerk.

Vấn đề nằm ở chỗ là bọn chúng đã chiếm hữu được loài người chúng ta – ít ra cũng là một vài con người, hầu hết loài Hork-Bajir, toàn bộ loài Taxxon và một người Andalite.

<Rachel?>

Lúc này hồng phải là một trong những khi tôi ước mình chỉ là một Rachel bình thường, chuẩn mực. Lúc này tôi đang bị chọc tức, mà những hành xử của tôi khi bị chọc tức lại là một trong những điểm nổi bật của tính tình tôi. Tôi rất dễ nổi xung.

<Rachel, liệu rằng tôi có thể đưa ra một ý kiến mà tôi đồ rằng nó sẽ khiến bạn cực kỳ bức mình...>

“Muốn nói gì thì phun ra nhanh lên, Ax.”

Aximili-Esgarrouth-Isthill là em trai của hoàng tử Elfangor- Sirinial-Shamtul, người đã kéo tôi vào cuộc chiến này. Anh là người Andalite và cũng là bạn của tôi.

<Tôi sẽ rất vui mừng tuân theo lời bạn. Thế nhưng, tôi không thể nào thực thi cái hành động mà loài người gọi là “phun” được, bởi một lẽ hết sức đơn giản rằng vào đúng lúc này, tôi không có những bộ phận cấu thành cái miệng...>

“Bồ định nói gì hả Ax?” Cassie xen vô, trước khi tôi có thể làm một điều gì đó ngu ngốc, kiểu như là bộp cho anh chàng Andalite đó một cú. Bạn hồng muốn lâm vô một trận ẩu đả hồng cần thiết với một gã vô cùng hãnh diện với lưỡi dao cũ kĩ, bành ki gấn nơi chót của cái đuôi cực kì lạnh lẽu đâu. Mà tôi thì đã từng trải qua những trận đánh được biết là “hồng cần thiết” với một vài người rồi.

<Hoàng tử Jake không để lại bất cứ lời chỉ dẫn nào trong khi bạn ấy tạm thời vắng mặt. Theo tôi nghĩ thì bạn ấy vẫn mong muốn chúng ta làm gì cũng nên báo cho bạn ấy biết.>

Anh Jake rời thành phố vài ngày để thăm viếng vài người bà con của anh, hồng có họ hàng gì với tôi cả. Tom hồng đi cùng nên ít ra anh Jake cũng hồng phải đối mặt với vấn đề “mình phải giết anh trai để cứu ba mình” thêm một lần nữa. Tom là một kẻ Mượn xác vì có một con sên Yeerk ngụ trong đầu anh.

Tôi làu bàu. “Nè, Ax. Đây là một thời cơ. Chúng ta rất cần có những cơ hội. Chúng ta hồng nhạt nhẽo hay chọn lựa thời cơ như thể nó có sẵn ở đó giống như lựa áo khoác treo trên kệ được. Chúng ta phải liều thôi, cho dù đó chỉ là một vài hoặc là cả đồng đầu mỗi hồng chắc chắn.”

Vấn đề là gì kia chứ? Tại sao mấy đứa nó hồng nhìn thấy được...

<Rachel nói đúng đó,> Tobias, từ chỗ đậu quen thuộc trên thanh xà ngang áp mái, lên tiếng. Tôi đang ở trang trại nhà Cassie mà li. <Chúng ta biết Visser Ba thường xuyên thay đổi chỗ nạp dinh dưỡng cho cơ thể Andalite của hắn. Chúng ta chỉ có tối đa là hai đến ba ngày trước khi lại bị mất dấu hắn lần nữa. Mình phát hiện ra chỗ ẩn hiện tại của hắn là do may mắn. Mình cho là chúng ta cứ phải ráng hạ gục hắn thôi.>

“Về điểm này, tui nhất trí với anh chàng người-chim, Ax-ngố à,” Marco nói. “Nếu bồ cảm thấy không thể hành động mà hồng có mệnh lệnh ban hành trực tiếp thì bồ có thể đứng ngoài vụ này.”

<Tôi sẽ tham gia,> Ax nói ngay.

“Cassie?”

“Thành thực mà nói, mình muốn đợi Jake về rồi mới hành động. Nhưng mình cũng tham gia. Và mình biết một lối hình biến hoàn hảo cho vụ này. Lâm viên vừa mới mang về ba con báo đốm để gầy giống. Mấy bồ biết đấy, loài này gần như sắp bị tuyệt chủng rồi.”

“Tại sao lại là báo đốm?” Tôi thắc mắc.

“Tốc độ. Bồ muốn tóm được tên Visser một cách nhanh chóng trước khi mấy tên bảo vệ hắn kịp trở tay?” Cassie giáng giải. “Bồ muốn chạy nhanh hơn hắn trên một khu đất trống? Không có mấy loài có thể chạy nhanh hơn báo đốm đâu.”

Tôi cười toe toét. Thiết là bá cháy. Tôi chúa ghét những phi vụ xôi hổng bồng không. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy sung sướng hơn khi mới bắt đầu một phi vụ quan trọng, nhất là phi vụ ấy lại diễn biến thuận lợi và dễ dàng đến thế.

CHƯƠNG 2

Tobias dẫn tôi tới đồng cỏ nơi mà Visser Ba chọn làm địa điểm nạp dinh dưỡng mới tạm thời của hắn. Năm đứa tôi bay, ráng giữ bóng dáng chú điều hâu đuôi đỏ trong tầm mắt đồng thời cũng chú ý hổng bay quá gần nhau để tránh mọi nghi ngờ có thể nảy sinh. Tôi - trong lốt đại bàng đầu bạc, Cassie và Marco là ó biển, còn Ax biến thành điều mướp phương bắc. Trong tự nhiên, những loài chim này hổng bao giờ bay chung với nhau.

Đồng cỏ của Visser Ba thực ra là một cái thung lũng nhỏ, ẩn kín giữa những ngọn đồi thấp dưới chân núi. Đẹp mê hồn. Cỏ xanh mơn mớn. Những cụm hoa dại khoe màu vàng tươi rói. Gió nhẹ thổi mơn man. Quả là một nơi hoàn hảo cho một con quái vật ác độc nhất trên Trái Đất này hay ở bất cứ nơi nào trong dải ngân hà mà hắn đã đặt chân tới và coi đó là lãnh địa riêng của hắn. Nghe thiết là nực cười, hay mỉa mai, hay đại loại như thế quá hén?

Theo kế hoạch, tôi sẽ đáp xuống những vị trí khác nhau ở trên vành đai thung lũng. Bốn đứa sẽ biến thành báo đốm. Tobias vẫn là điều hâu để canh chừng, dẫn đường và hướng dẫn tôi đột kích.

<Tới nơi rồi,> Tobias nói. <Đúng y lịch trình. Xa tí nơi tận cùng của thung lũng kia, mấy bồ có thấy không gian lung linh huyền ảo thế nào không?>

Với cặp mắt tinh tường hổng thể chê nổi của đại bàng, tôi nhìn thấy tàu Lưỡi Rìu của tên Visser. Thiết bị tàng hình giúp nó hổng bị nhìn thấy trên suốt dọc đường bay tới thung lũng đã được gỡ bỏ, để lộ ra một phương tiện di chuyển hình lưỡi rìu chiến đấu dữ tợn với hai thanh mã tấu khổng lồ như hai cái cánh xòe rộng phía sau trục thân chính. Từ con tàu ấy, toát ra một cảm giác u ám, xấu xa và tàn bạo.

<Tui chuẩn bị công khai thừa nhận rằng tui hổng thích việc này tí nào,> giọng Marco vọng sang từ phía bên kia thung lũng.

<Đen đủi cho bồ quá. Mọi người, hoàn hình nào!> Tôi ra lệnh. <Chúng ta sẽ hạ gục hắn.>

Tôi tập trung trí não và cảm thấy sự thay đổi bắt đầu diễn ra.

VỤỤT!

Bất ngờ, tôi vut nhổng lên khỏi mặt đất – một con đại bàng cao ngồng quái dị. Cặp cánh màu nâu với sải dài đến gần hai mét biến thành hai cánh tay người ngắn ngủn. Những cái móng vuốt đại bàng sắc lẹm chụp một cái là chết người như chơi biến thành hai bàn-chân-năm-ngón mềm mại hồng làm đau được ai. Và những lọn tóc dài vàng óng bắt đầu tuôn ra từ cái đầu đại bàng lông trắng ngày một lớn dần. Hai con mắt bự dần ra, thị lực mờ dần đi.

Khi tôi hoàn tất việc hoàn hình, tôi hít một hơi thiệt dài và nghĩ: Báo đốm. Hoàn toàn rất có thể rằng chú mèo hoang tuyệt đẹp đó chưa từng dạo bước trên thảo nguyên. Giống như nghệ thuật chụp ảnh từng khoảnh khắc: bộ lông màu vàng nâu với những đốm đen lần lượt trở ra từ đầu ngón tay tôi, lan lên ngón tay, bàn tay rồi cánh tay tôi. Tuyệt đẹp! Lớp lông báo đốm dày dần lên, giờ bắt đầu lan xuống chân. Và chạy ngang qua bộ ngực rộng như tấm phản của loài mèo là lớp lông trắng hơn và ít đốm hơn. Tôi ngó qua Cassie đang đứng sát bên và quan sát những vệt nước đen xuất hiện lần lần từ sâu trong hai hốc mắt ánh vàng của loài báo đốm cho tới đầu mút móng vuốt của nhỏ, giống hệt như khi bạn dùng Cây Viết Kỳ Diệu ngồi lớn quét một đường dọc trang giấy vậy. Trông giống như một cái mặt nạ nguy trang của mấy tên cướp í. Ngựa ngựa! Và tôi cũng cảm thấy những vết đen tương tự bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt con báo-đốm-tôi. Nhìn xuống, mắt tôi có thể trông thấy một góc nhìn rộng hơn. Thả hai chi trước xuống, báo-đốm-tôi đã sẵn sàng.

BBBIIIIING!

Xương sống tôi kéo dài ra trở nên mềm dẻo đến hồng ngò. Cột sống tôi hoạt động giống như một cái lò xo. Cuộn lại. Duỗi căng ra! Cuộn lại. Duỗi căng ra! Nó cho phép hai chân sau của tôi có thể tì xuống cỏ bật lấy đà mạnh hơn, hai chân trước dài và thon thả có thể vươn dài ra tóm lấy con mồi, hạ gục nó trước khi siết nó nghẹt thở.

PHÙÙ!

Hai lá phổi khổng lồ và mạnh mẽ của tôi phồng căng như một trái bóng bay. Chao ôi, không khí! Việc hô hấp chưa bao giờ lại... dễ dàng, lại... thỏa mãn đến thế. Tôi hít một lượng không khí khổng lồ ngập tràn hai lá phổi. Hồng tốn một tí ti sức lực. Trái tim bành ki của tôi bơm đẩy ôxi tới từng thớ cơ bắp trên khắp cơ thể con báo-đốm-tôi.

BỤP! BỤP!

Cựa phọt ra ở mỗi chân trước, nhưng hồng có chạm đất à nha. Chúng nhọn hoắt, rất hữu ích mỗi khi tát hạ những con linh dương nhanh nhẹn hay những con mồi bốn chân khác.

BUUỤP! BUUỤP! BUUỤP! BUUỤP!

Đến lượt móng vuốt – cứng quèo, cùn lùn và hồng thể gấp lại – phụt ra bầu chặt xuống đất. Móng chân giống như móng chân chó vậy. Những miếng đệm thịt dưới các ngón chân – những miếng đệm tự nhiên - cứng và bén được đùn ra ở dưới gan bốn bàn chân giúp tôi đứng vững hồng thể nào té được. Một khả năng bám đất mà tay đua xe hơi Jeff Gordon[1] phải lấy làm ganh tị. Tôi có thể quay ngoắt 45 độ khi đang ở tốc độ tột đỉnh – 50-60 dặm[2] / giờ - mà hồng bị trượt. Tôi là vận động viên điền kinh chuyên nghiệp của họ mèo, 70 ký thịt và cơ bắp mà vẫn rất uyển chuyển.

VUUÚTTT!

Đuôi của tôi!

Dài bằng nửa chiều dài cơ thể, cực kỳ săn chắc. Dày cui. Những đốm đen nhạt dần và lặn luôn vào những đường vân ở chót đuôi màu trắng – những dấu hiệu độc nhất vô nhị, phân biệt tôi với những con báo đốm khác. Đuôi của tôi – bộ phận giữ thăng bằng tuyệt vời – giúp cơ thể dài gần mét rưỡi của tôi di chuyển khéo léo trong suốt cuộc rượt đuổi 20-giây cốt tử. Cắt trái. Cắt phải. Vặn mình. Xoay người. Hồng hờ giảm tốc độ hay sai lệch tẹo nào. Cơ thể tôi được cấu tạo nên để dành cho các cuộc rượt đuổi mau lẹ, chứ hồng phải cho các cuộc đua đường trường, có lẽ vậy. Nhưng mà, ồ, hồng phải là có lẽ mà đúng là như thế, chắc chắn là dành cho các cuộc rượt đuổi mau lẹ, một tốc độ tuyệt vời. Tăng tốc từ 0 (đang ở trạng thái ngồi bất động hay đang dừng chân) tới 45 dặm / giờ trong vòng có 2,5 giây. Bạn có hiểu kiểu tăng tốc này không ta? Ý tôi định hỏi là nội việc hình dung ra thôi, bạn cũng có thể làm được không đó? Và một khi con báo đốm đạt đến tốc độ tối đa – khoảng 60-70 dặm / giờ - thì nó có thể vượt qua một quãng đường gần 300 mét mỗi giây.

Mỗi giây đó nha!

Thôi được rồi, thử làm việc này nha. Bạn đặt gót bàn chân này lên phía trước, ngay liền mũi bàn chân kia, cứ như thế liên tục đến 100 bước. Nó cũng hồng chính xác lắm đâu nhưng cũng gần gần đúng đó. Trong khi bạn bước đi như thế, nhớ lấy đồng hồ tính thử xem bạn đi hết bao lâu nhen. Chắc chắn là phải mất cỡ cả một phút. Rồi đó, bạn đã đi được một quãng đường dài 100 bước chân, tương đương 300 mét, giờ bạn quay đầu lại và nhìn về điểm xuất phát.

Một con báo đốm có thể vượt qua quãng đường bạn mới đi đó trong vòng có 1 giây.

Hồng khác phép thần thông bao nhiêu há?

Tôi đang đứng đây. Một giây sau. Tôi đã ở đẳng!

Tôi nhìn bao quát lãnh địa. Tôi phát hiện con mồi.

Tôi đuổi theo, lao tới - nhanh như một tia chớp!

Tôi quật ngã nạn nhân, cắn đứt cuống họng nó.

Visser Ba hồng có cơ may đâu.

Phi vụ này sẽ đáng kể đây, sẽ ra vấn đề đây. Lần này, bọn chúng sẽ phải đổ máu cho mà coi.

<Hắn tới kìa,> Tobias cảnh báo. <Mọi người vào vị trí đi. Hắn đang di chuyển hướng về phía cửa con tàu. Gần tới... gần tới đó rồi...>

Visser Ba - tên Yeerk duy nhất đã bắt ép được một người Andalite trở thành vật chủ - trong cơ thể Andalite đánh cắp, bước qua ngạch cửa con tàu ra ngoài. Hắn nhìn bao quát toàn thung lũng, rồi gật đầu ra hiệu cho bốn tên Hork-Bajir đang đứng gác hai bên thang đi xuống dưới.

<Hãy chờ cho tới khi hắn rời khỏi tàu, coi nào, mười, mười lăm mét đã,> tôi nói. <Tới lúc ấy, chúng ta sẽ tấn công. Người này ngay sau người kia nhen. Đi đầu là mình. Kế đến là Ax, rồi Marco và cuối cùng là Cassie.>

<Đã rõ, thưa công chúa Xena,> Marco cất giọng. <Bồ muốn điều khiển màn trình diễn này chớ gì, cũng được thôi.>

<Lốt hình biến này muốn bùng nổ lắm rồi,> Cassie nói. <Mình đã sẵn sàng.>

Bốn đứa tụi tôi thu mình núp dưới những ngọn cỏ cong mềm và những cụm hoa dại trong thung lũng, vây quanh Visser Ba. Kế hoạch của tụi tôi là hạ gục hắn bằng cách tấn công cực kỳ mau lẹ với độ chính xác chết người. Bốn kẻ săn mồi của Trái đất đang đối ngẫu với những cơ bắp mạnh mẽ đầu lại một con mồi ngoài hành tinh. Ha ha! Khi mà bọn cảnh vệ Hork-Bajir, tay nâng cao những khẩu Tia Nguyệt, có thể tiến được 10 bước từ chỗ con tàu tới gần chỗ tụi tôi, thì tên Visser đã ngỏm củ tỏi rồi.

Visser Ba tiến tới gần hơn. Đầu ngẩng cao, hắn rời gót khỏi bậc thang tàu Lưỡi Rìu, hạ bốn chân xuống thảm cỏ. Hắn đang nếm thử mùi vị của cỏ thông qua bốn móng guốc Andalite của mình. Ngón! Hắn gật gù và dậm móng guốc xuống cỏ mạnh hơn. Cho tới khi...

<TẤN CÔNG!> Tobias hét.

Từ dưới những cây cỏ cao che phủ thân mình nãy giờ, tôi bung mình nhảy chồm lên. Tốc độ từ 0 tăng vút lên 45 dặm / giờ trong vòng 2,5 giây. Quả đúng là như thế. Tất cả những thông tin tưởng chừng hổng hể nào tin nổi mà tôi biết về loài vật thuộc họ mèo này hoàn toàn đúng sự thực! Tôi bắn người phóng về phía tên Visser. Bốn con mắt của hắn nhìn về phía trước, nhưng chỉ thoáng giây sau hắn nhìn thấy tôi – hoặc ít ra cũng là một thứ gì đó không rõ nét - đang lao tới từ mé bên trái. Hắn dừng lại, quay ngoắt qua bên phải và –

HUYCH!

Chi trước bên phải của tôi tạt mạnh vào chân sau bên trái của hắn!

Hắn loạng choạng. Tôi chúi người né lưỡi dao đuôi của hắn và lại vươn người tạt hắn lần nữa.

HUYCH!

Hắn đổ sụp! Khuyu gối!

Hay quá. Tôi đã cảm thấy thoáng mệt.

Tên Visser loạng choạng trên bốn chân. Được rồi, hắn khó chơi hơn linh dương. Hồng sao bởi vì...

Ax!

Hồng phải! Với góc nhìn rộng của báo đốm, tôi chớp thấy một vật mờ mờ màu vàng bên trái – rồi một nữa bên phải. Và thêm một nữa. Tôi đuổi theo sau tên Visser. Tụi tôi quay tròn quanh hắn. Bốn con báo đốm mạnh mẽ, nhanh nhẹn chạy với một tốc độ chóng mặt vòng quanh một cơ thể Andalite đang bò, toài, trườn, bốn chân guốc điên cuồng hích bật tung từng mảng đất và cỏ, lưỡi dao đuôi chém tứ tung nhưng chỉ là quất vào không khí. Tụi tôi sắp hạ hắn rồi! Một trong bốn đứa – chỉ một trong bốn đứa tụi tôi – phải lén lủi xuống dưới cái đuôi Andalite trứ danh đó, vật ngã hắn và chen ngang cuống họng hắn...

<Bọn Hork-Bajir!> Tobias thông báo.

PẰNG CHÍU! PẰNG CHÍU!

Tia Nghiệt rít xẹt ngang tụi tôi. Bốn con báo đốm né mấy luồng tia chẳng mấy khó khăn.

<Vũ khí của bọn chúng còn lâu mới nhanh bằng tụi mình được!> Tôi tự đắc.

<Nhưng một khi mà chúng ta chạy chậm lại hoặc ngừng bước thì sẽ trở thành bia đỡ đạn ngay,> Ax vừa nói, vừa lượn lại gần phía tên Visser hơn, bởi vì anh sẽ là người lén lủi vô dưới đuôi của hắn.

<Và báo đốm đang đuổi dần đây,> Cassie phát biểu.

Tôi cũng cảm thấy thế. Con mèo bụi này gần như đã sẵn sàng quỵ ngã. Sức chịu đựng của nó gần như đã cạn kiệt.

<Chỉ có bốn tên Hork-Bajir thôi,> Tobias tiếp tục thông báo.

<Thế thì tụi mình phải tận dụng thời cơ ngay lập tức!> Tôi ra lệnh. <Đếm đến ba là tụi mình cùng nhào vô tên Visser rồi!>

<Áááááá!>

Một đứa trong số tụi tôi bị chém trúng một nhát bởi một tên canh vệ Hork-Bajir dũng cảm đuổi theo tụi tôi nãy giờ. Quá bất ngờ đến nỗi Tobias hồng kíp lưng trước. Máu tuôn ra từ vết thương toang hoác trên lưng con báo đốm.

<Là tui đó!> Marco la.

<XOẸT!> Một tên Hork-Bajir khác, buông khẩu Tia Nghiệt, quăng mình vô trận chiến. Trong thoáng chốc, tui tui sẽ bị xé nát mất thôi! Trước khi hàm răng sắc nhọn của tui tui có thể xé rách cuống họng của bọn chúng! Móng vuốt cùn lùn và cựa sắc của báo đốm hồng tui nào mà hủy hoại nổi làn da cứng ngắc của đội quân được huấn luyện đặc biệt của bọn Yeerk cho được.

<Rốt cục thì tui bay là những kẻ ngu đần!> Tên Visser la lối.

Hổng còn lựa chọn nào khác. Tui táng một tên Hork-Bajir. Trượt. Ráng cái nữa. Hai buồng phổi của tui có cảm giác như thể muốn xẹp lép.

XOẸT! XOẸT!

<Rachel!> Tobias kêu lớn.

Tui nhanh chóng lỉnh khỏi tên lính vừa tấn công mình, máu tuôn như suối tràn vào mắt tui. Tui nhìn thấy Marco, Ax và Cassie đang dũng cảm bảo vệ con mồi – Visser Ba – và đang yếu thế. Thở hổn hển, tui nó gần như kéo lê thân mình trên mặt đất bị cày nát để tránh cú chém của một tên Hork-Bajir khác nữa.

Tui tui đang thất trận!

Không.

<Một lần nữa!> Tui hét. <Tóm chặt...>

VỤỤỤỤTT!

Tui té, mặt chúi xuống, hai chân sau lộn ngược qua đầu. Tui bị nện trúng bởi... một thứ gì đó. Tui bị đồn ngã bởi một luồng gió theo sáu nó, bất luận nó là cái thứ gì đi nữa.

CHƯƠNG 4

VỤỤỤỤTT!

Tui vực mình đứng dậy, ráng lao theo nó. Nó đâu rồi ta? Kia rồi! Chỉ là không khí!

THỊCH!

Tôi lại té nhào!

VỤỤỤỤTT!

<Mình thậm chí còn không thấy nó!> Cassie la lớn.

RRRÍÍÍÍTTT!

<Thấy gì cơ?> Marco hỏi. <À-uych!> Trong một vài giây – cỡ đó - nó đã khiến tụi tôi dồn cục lại thành một đám lộn xộn, thở hổn hển, hồng thấy đường. Bốn con thú săn mồi - nhanh nhẹn, lẹ làng đến lạ thường - bị đánh bại.

Cái thứ ấy khiến tôi nghĩ tới cục kẹo bơ hơi nóng kéo dài ra, hay là tới sự diễn tả sự mau lẹ trong phim hoạt hình. Các bạn biết mà, trong phim hoạt hình í, khi nhân vật sải chân nhanh thật là nhanh, thì lớp da của nhân vật đó sẽ giãn dài ra, hai cái chân sẽ đi trước cho tới khi khung xương của anh ta vút theo khớp vào đúng chỗ nó cần phải ở. Cái thứ này cũng giống vậy đó. Trong phim hoạt hình, điều không thể sẽ trở thành có thể.

Một ấn tượng. Một chớp nháng. Một vệt mờ hồng định hình.

Một cơn gió xoáy, một cơn lốc nhỏ.

Và rồi, thành linh, nó ngừng lại.

Ngừng hẳn, im như phỗng. Hồng phải từ từ ngừng lại mà chỉ là ngừng phất lại.

<Cái quái gì...>

Đó là một sinh vật. Giờ thì tôi có thể nhìn thấy có một cách rõ ràng. Hồng phải là một cỗ máy mà là một sinh vật có xương có thịt và có cả máu. Một sinh vật kỳ lạ có thể lướt băng băng trên cỏ như một côn trùng cao tốc, như một viên đạn được bắn ra khỏi nòng của một khẩu súng săn 30-30. Sinh vật này cao cỡ chừng con linh dương. Bốn cái chân gầy nhằng, cao lòng không. Một cái đuôi dài bằng chiều dài cơ thể, thon mảnh nhưng trông rất mạnh mẽ cứ giật giật, quật qua lại nhẹ nhẹ ngay cả khi bốn chân của nó hồng động đậy. Bộ ngực cao và tròn như ức bò câu. Đầu của nó có hình dáng giống như một cái nón bảo hiểm chế-tạo-theo-hình-khí-động-học dành cho vận động viên đua xe đạp. Khuôn mặt cong vòng khắc khổ, giống như nửa trái bánh tròn nhẵn. Từ mép ngoài trái bánh này, hộp sọ của sinh vật này cắt cụp một góc tạo thành một tam giác nhọn, nếu nhìn từ một phía, nó giống như một cây kem ốc quế, chỉ có điều ốc quế này đẹp lép. Nhưng cái thứ khiến tôi thực sự lưu tâm nhất, ấy là: sinh vật này được bao phủ một lớp lông màu xanh dương, hồng có miệng, có hai cánh tay mảnh dẻ, nhìn yếu xìu – hết như một người Andalite, như Ax.

<Rút! Cứ chạy đi!> Tobias điên cuồng gào lớn. <Để mình đánh lạc hướng nó cho.>

Nhưng Tobias hồng cần phải đánh lạc hướng. Sinh vật ấy đột ngột rời bỏ tụi tôi và xuất hiện bất thần ngay bên cạnh tên Visser đang bò lê lết, chỉ trong nháy mắt.

<CHẠY!> Tôi hét.

Tụi tôi chạy, sợ hãi và chút xíu adrenaline còn lại giúp cho những con báo đốm kiệt sức có thể chạy tán loạn bằng qua cánh rừng rậm bao quanh thung lũng an toàn. Tụi tôi chỉ có thể chạy thoát được bởi vì sinh vật ấy để cho tụi tôi thoát mà thôi. Tôi biết điều đó. Và tôi hứng thích chuyện ấy tí nào. Nó khiến tôi giận dữ. Hơn cả bức mình, nó khiến tôi thấy hoảng sợ. Tại sao sinh vật ấy lại để cho tụi tôi chạy thoát chứ? Tụi tôi hoàn hình rồi biến hình thành chim để bay về nhà. Và tụi tôi nghe thấy những lời mà sinh vật đó nói với Visser Ba. Giọng truyền, nhanh khủng khiếp, các từ cứ dính riu vào cả với nhau.

Sau khi sinh vật ấy ngừng lời, những từ ngữ nó nói mới trở nên rõ ràng. Một khoảng thời gian tạm ngưng cần thiết để âm thanh có ý nghĩa. Giống giống kiểu như khi bạn nói chuyện điện thoại đường dài với ai đó ở châu Âu, hay ở một lục địa nào khác vậy.

<Một-biểu-hiện-đáng-khinh-đấy, Visser-Ba. Người-bị-xua-đuổi-xuống-một-hành-tinh-mà-lẽ-ra-người-đã-phải-chinh-phục-được-từ-lâu-rồi-mới-phải. Ta-chắc-chắn-sẽ-lưu-ý-đến-điều-này, người-cứ-yên-tâm-đi.>

<Mi cũng không tóm cổ được đám thảo khấu Andalite đấy thôi, thưa ngài Thanh Tra.> Tên Visser lớn giọng khinh khi.

<Tức-bỏ-cái-gọi-là-nghĩa-vụ-và-quyền-lợi-của-người-ư? Và-ta-thấy-thích-thú-khi-quan-sát-người-thất-bại-ư? Rốt-cuộc, rồi-người-cũng-sẽ-gọi-ta-là-Quan-Hội-Đồng-thôi, Visser-kia ->

<Mi vẫn chưa phải là một trong Mười Ba Quan trong Hội Đồng. Chỉ tới khi nào mi nhận được giấy chấp thuận sau cùng kìa,> Visser Ba tuyên bố thẳng thừng.

Tên thanh tra phát ra một âm thanh có thể được hiểu là một tiếng cười. Cao chót vót và ghê rợn. Một âm thanh khiến tôi thấy lạnh cả xương sống.

<Ta-đã-được-trao-cho-một-mẫu-vật-chủ-thuộc-giống-loài-mới-nhất-và-có-năng-lực-nhất-của-chúng-ta. Loài-Garatron. Ta-chắc-chắn-sẽ-được-thăng-chức.>

CHƯƠNG 5

Tôi quỳ trên đất đen, lưng cúi gập, tóc buông xõa che kín khuôn mặt. Có một nhánh cây nhỏ ghim xuyên qua da trong lòng bàn tay phải - bàn tay người - của tôi. Thiết lạ lùng, tôi vẫn cảm thấy có chút sự kiệt sức của con báo đốm.

Nhưng nếu ngừng lại thì quá ư là nguy hiểm. Tôi hít một hơi dài và vội vàng biến hình tiếp. Trong khoảng chừng vài giây, tôi đã có bộ lông màu nâu pha trắng, đôi cánh khổng lồ, một cái mỏ cứng và dữ tợn. Tôi là một con đại bàng đầu bạc.

<Mọi người ơ?> Tôi gọi bằng giọng truyền riêng. <Cất cánh nào, từng người một nha. Mình sẽ là người sau cùng. Tobias đi trước tiên, rồi đến Ax, Marco, và Cassie. Hẹn gặp lại ở đường đường.>

<Rachel?> Tobias nói. <Mình chờ bồ.>

<Quan Hội Đồng,> Ax nói, giọng căng thẳng. <Tên thanh tra là một ứng cử viên của Hội Đồng Tam Thập Trụ.>

“Tên này đến đây làm gì?” Tôi nói một cách tức giận. “Hắn ta phá tan kế hoạch của tụi mình.”

Marco quay sang nhìn Ax hỏi. “Bồ có biết gì về những người Garatron này không? Ý tui là, hổng phải chỉ mình tui nhìn thấy những nét tương đồng ấy à nha. Lông màu xanh dương nè, bốn chân nè, hai tay yếu xìu nè.”

Ax cứng đờ người.

“Tương đồng về hình thể không nhất thiết có nghĩa là có một mối liên hệ di truyền,” Cassie nêu quan điểm. “Động vật có vú và thú có túi chẳng hạn. Khá giống nhau, nhưng không có quan hệ gì với nhau cả. Chỉ có thể nói giữa người Andalite và người Garatron có nhiều điểm giống nhau thôi.”

<Bọn Yeerk chỉ chiếm hữu được duy nhất một cơ thể vật chủ Andalite,> Ax nói, <Tên thanh tra gọi người Garatron là loài vật chủ mới nhất, ngụ ý rằng bọn Yeerk đã hủy diệt nhiều hơn một giống loài rồi. Một việc mà người Andalite sẽ không bao giờ cho phép xảy ra.>

Tôi bước tới trước một cái lồng chứa mấy chú sóc con đang kêu riu rít. Mẹ của chúng đã bị giết. “Thiệt là tệ. Tên thanh tra chạy nhanh hơn cả loài động vật nhanh nhẹn nhất, lẹ làng nhất trên Trái Đất. Nếu như tụi mình hổng tóm được người Garatron, tụi mình sẽ hổng thể giết được họ.”

<Tụi mình đang bỏ sót một điều gì đó ở đây,> Tobias nói. <Mình không biết những tên Garatron khác thì thế nào, chứ còn tên Thanh tra, tên Yeerk đó, thì rất thông minh. Điều đó quá rõ ràng mà. Và hắn với Visser Ba đối lập nhau. Điều đó cũng dễ dàng nhận thấy. Tên Thanh tra đề cập đến những điều cần lưu ý. Mình cá là hắn ở đây để theo dõi Visser Ba. Hắn sẽ viết và đệ trình một bản báo cáo về quá trình xâm lăng Trái Đất.>

Tôi ngẫm nghĩ những gì Tobias vừa nói. Rất có lý. Nhưng điều đó thì có ý nghĩa gì đối với tụi tôi không ta? Bằng cách nào tụi tôi có thể lợi dụng việc Visser Ba đang bị soi mói dưới kính hiển vi ta? Rồi sau đó, tụi tôi có thể đối phó được với những sự việc có dính líu tới một loài vật chủ khác chưa được dâng tặng cho bọn Yeerk. Rất có thể khi Jake quay về, lúc ấy tụi tôi sẽ cười khoái chí.

“Thiệt là tuyệt hảo. Đây là một cơ hội khác nữa.”

Cassie đang dùng mấy cái ống nhỏ giọt chuẩn bị sữa hay thứ gì đó cho bọn sóc con đánh chén, ngược mắt lên nói. “Để làm...?”

“Để làm mất uy tín của tên Visser Ba. Làm xấu mặt hắn trước tên Thanh tra. Chỉ cho tên Thanh tra thấy tên Visser đang thực thi công việc được giao tồi tệ khủng khiếp đến mức nào. Khiến hắn bị đá văng khỏi công việc đó.”

Marco giờ cao tay. “Tĩnh táo chút coi, thế chuyện gì sẽ xảy ra khi tên Visser Ba biến mất? Phải thừa nhận rằng, dĩ nhiên rồi, tội mình thành công. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu Hội Đồng thay thế hắn bằng một tên khác nham hiểm hơn nhiều hả?”

<Tên ác quỷ mà ta biết rõ thì tốt hơn là tên ác quỷ mà ta chẳng biết tí gì,> Tobias nói một cách bình thản.

Cassie gật đầu. “Có thể. Nhưng mình muốn nghe xem Rachel đang có thứ gì trong đầu.”

CHƯƠNG 6

“**R**ất đơn giản,” tôi nói. “Một dạng chiến dịch bôi nhọ. Tội mình sẽ đánh thật rát và gay gắt, liên tục gây áp lực, làm cho chiến dịch này trông giống như có tới năm trăm tên thảo khấu Andalite đang tham chiến vậy. Tội mình sẽ nhắm vào tất cả những kẻ Mượn Xác mà tội mình biết trong thành phố, những kẻ có chức có quyền í. Và tội mình sẽ quậy tung ở bất cứ nơi công cộng nào có một kẻ Mượn Xác phụ trách. Tội mình cần tin tức được lan truyền rộng rãi. Tội mình cần tên Thanh tra biết những gì đang diễn ra. Và tội mình phải thực hiện chiến dịch ấy ngay từ bây giờ. Tội mình đâu biết tên Thanh tra sẽ ở lại đây bao lâu, thành thử phải bắt đầu ngay hôm nay!”

“Tội muốn nói tội mình đợi,” Marco đột ngột nói. “Khi nào thì Jake trở về ta? Hai, hay ba ngày hén? Tội mình chờ đi há. Tội thích ý kiến của bồ, Rachel, nhưng nhiệm vụ này, khi hổng có Jake ở đây cùng thực hiện, tiềm ẩn quá nhiều nguy hiểm.”

“Cái gì mà quá nguy hiểm?” Tôi cãi lại. “Bùm bùm bùm. Tội mình tấn công, rồi rút lui, rồi lại tấn công.”

“Ừm, ở những nơi công cộng, hoàn toàn công khai á?” Marco lắc lắc đầu. “Bồ làm tui kinh ngạc đấy. Làm sao bồ lại hổng nhìn thấy rủi ro trong kế hoạch đó ha? Chẳng may có một đứa trong đám sẽ bị rút lại phía sau thì sao ta? Hay lỡ có một đứa trong nhóm sẽ phải hoàn hình ngay giữa lối đi trong một siêu thị bán bánh mì, trong khi có một thằng nhóc chứa một tên Yeerk xâm lăng trong đầu đang lăm lét nhìn ngó xung quanh kệ trưng bày các ổ bánh hamburger, chực chờ kéo lê tội mình giao cho tên Visser Ba thì sao?”

<Hoặc không thể hoàn hình,> Tobias nói mà trong giọng cậu ấy tôi nhận thấy sự hóm hỉnh

và vui tươi một cách gượng ép. <Hoặc có thể bị bắt và bị tra tấn.>

Tôi ném cho cậu ấy một cái nhìn. Cái kiểu nói ấy của Tobias khiến tôi đau lòng. Cậu ấy hẳn thường làm vậy, nhưng... hồi đó, Tobias đã bị kẹt trong lối hình biến. Mới đây thôi, cậu ấy đã tình nguyện bị bắt, vì mục tiêu hoàn thành nhiệm vụ. Và cậu ấy cũng bị tra tấn dã man nữa. Tobias đã hy sinh nhiều hơn bất cứ đứa nào trong đám tụi tôi vì cuộc chiến ngu ngốc này. Cậu ấy có quyền đề cập đến nó bằng bất cứ cách nào mà cậu ấy có thể. Dù vậy, lòng tôi vẫn nhói đau khi thấy cậu ấy biểu lộ sự thiết thòi mà cậu ấy đã phải chịu đựng. Tôi rất hiểu những cảm giác của Tobias. Hiểu mà hẳn thể giúp được gì. Những cảm giác ấy dường như rất quen thuộc, chúng luôn luôn túc trực ngay đó, bạn có thể cảm nhận được chúng, thậm chí trước cả khi bạn nhìn thấy chủ nhân của chúng.

“Mình đồng ý với Marco and Tobias,” Cassie vừa nói vừa mở cửa chuồng sóc. “Đó là một ý kiến hay. Nhưng với một cuộc tấn công chớp nhoáng và quyết liệt như thế, chúng ta cần một người chỉ huy. Và không một ai làm việc đó tốt hơn Jake.”

“Jake không có mặt ở đây,” tôi làu bàu.

“Đấy, nhìn coi chuyện gì đang diễn ra nè,” Cassie nói tiếp, hẳn quay đầu lại. “Chúng ta đang lãng phí thời gian tranh cãi. Không có thủ lĩnh, không có việc gì ra hồn cả.”

“Ý mình cũng y chang,” tôi nói. “Thế nên, tụi mình hãy bầu ra một thủ lĩnh tạm thời. Nghe nè, tụi mình đều nhất trí rằng hẳn thể thực hiện nhiệm vụ nếu như cứ tranh cãi xem ai làm gì và làm vào lúc nào. Vì vậy...”

<Nhưng chúng ta đã thống nhất là sẽ tiếp tục nhiệm vụ nếu có ai đó lãnh vai trò thủ lĩnh chưa hén?> Tobias nói.

<Chú Ax nghĩ sao?>

<Tôi buộc phải từ chối đưa ra ý kiến. Và tôi cũng sẽ không tham gia vào việc chọn ra một thủ lĩnh thay thế cho hoàng tử của tôi. Đây là vấn đề cần phải quyết định của loài người các bạn.>

<Mình không phủ nhận vụ này có nguy hiểm,> Tobias chậm rãi nói. <Nhưng như Rachel nói, chúng ta có một cơ hội rõ ràng. Rủi ro lớn đấy, song mình đoán chắc là chúng ta không nên nói không.>

“Và Rachel cũng đang ngụ ý rằng nhỏ ấy muốn làm thủ lĩnh, phải không?” Marco nói. “Tui muốn nói là thực chất của tất cả những lời này là như thế, phải không?”

Tôi kèm hông buông ra một lời đối đáp tức tối. Nếu muốn làm thủ lĩnh, trước hết tôi buộc phải tự chủ. “Không đúng. Đó hẳn phải là điều mình muốn nói.” Tôi quay sang Cassie. “Ai làm thủ lĩnh mà chẳng được. Cassie cũng có thể làm được vậy.”

Cassie nhét ống đếm giọt vào miệng một con sóc nhỏ. “Không, cho mình xin. Phẫu thuật não ư? Mình làm được. Bí mật chui vào vũng Yeerk để giải cứu ai đó ư? Mình sẽ lãnh trách nhiệm nếu tình thế bắt buộc. Nhưng mình không làm lãnh đạo được, những vụ tấn công dồn dập kiểu này, càng không.”

“Tobias?” Tôi hỏi. “Bồ thì sao?”

<Không. Mình mà lãnh đạo được ai chứ.>

“Tuy rằng tui rất ghét phải thừa nhận bất cứ ai đó siêu hơn mình,” Marco thở dài, “nhưng tui buộc phải nói rằng xét về trí thông minh, Ax chính là người phù hợp nhất.”

Ax gần như lật ngửa hết cả cái đầu ra sau như thể đang tạo dáng cho một pô ảnh.

“Nhưng,” Marco nói tiếp, “hổng phải tui có ý xúc phạm bồ đâu, Ax ngố à, việc này đòi hỏi phải giao tiếp khá thân thiện với con người, với... ờ... với xã hội. Ấy thế mà hãy thử coi, bồ vẫn còn hổng chịu chấp nhận giờ giấc trên Trái đất là giờ giấc của chính bồ, và chương trình TV ruột của bồ lai là chương trình quảng cáo. Chả hay tí nào.”

Ax trông có vẻ bị xúc phạm. <Tôi sẽ tuân thủ bất kỳ quyết định nào ->

“Vậy còn lại ai đây?” Tôi thách thức. “Bồ hả?”

“Rất có thể.”

“Không đời nào! Mình là người làm việc có quy củ. Và nghiêm khắc.”

“Và cả cầu thả nữa,” Marco phản pháo.

“Trong khi bồ thì muốn ngồi ì ra đấy mà tỉ mẩn hình dung ra từng bước đi ngu ngốc để dẫn tới chỗ chết,” tôi phun ào ào. “Bồ phức tạp như Hamlet vậy, Marco.”

“Ờ, cứ bán cái điên của tui đi mà ăn. Thế còn hơn những gì tui có thể nói về những khoảnh khắc giải giang của bồ đấy?”

<Phức tạp kiểu Hamlet là ai hay là cái gì thế?> Ax hỏi.

“Mình sẽ giải thích cho bồ sau,” Cassie nói nhanh. “Nghe này, nếu chúng ta phải có một thủ lĩnh cho đến khi Jake trở về, thì người đó phải được bầu theo cách dân chủ. Chúng ta là một đội phải không nào?”

<Biểu quyết,> Tobias nói. <Chỉ có cách đó thôi.>

Marco khịt mũi. “Tuyệt quá ha. Xem nào. Ở đây có nhỏ bạn thân của Rachel, anh bạn chim của Rachel và Ax thì hổng tham gia biểu quyết... thôi khỏi, ông bạn. Tui thua.”

Marco quay về phía tôi và cúi đầu. “Xin chúc mừng, thưa quý cô. Mong muốn của quý cô là mệnh lệnh của kẻ hèn mọn này.”

CHƯƠNG 7

Tôi xoay người nằm ngửa, khoanh tay trước ngực. Giấc ngủ mãi hổng chịu tới. Tâm trí tôi cứ quay mòng mòng. Tôi suy ngẫm về những việc lạ thường nhất. Hổng phải về cuộc tấn công đầu tiên của tụi tôi vào đài truyền hình địa phương đã bị bọn Yeerk kiểm soát, mà về giờ học tiếng Anh hồi tháng trước, hôm đó chúng tôi đã nghiên cứu một vở bi kịch Hy Lạp - như vở Oedipus Rex chẳng hạn. Tác giả có cái tên cũng khó phát âm như tên vở kịch vậy. Trong giờ học đó, lần đầu tiên tôi nghe thấy từ “ngạo mạn”. Ngạo mạn giống như một căn bệnh. Nó có nghĩa là kiêu hãnh thái quá. Là quá tự tin vào bản thân. Niềm tin rằng bạn có thể làm mọi việc bạn muốn, tốt hơn bất kỳ ai. Bởi vì bạn là người giỏi nhất. Bởi vì bạn đặc biệt. Bởi vì bạn là bạn. Vấn đề là, sự ngạo mạn ấy thường bị trả giá bằng những kết cục cực kỳ tệ hại. Giống như cảm giác vô cùng kinh hoàng khi phát hiện ra rằng mình đã hành xử rất, rất chi là sai lầm đến độ bạn muốn tự móc mắt mình ra. Đọc về những anh hùng, những chiến binh và những ông vua kiêu như vậy khiến tôi thấy sợ. Nhưng điều đó cũng khẳng định thêm cảm giác rằng tôi là một thành viên trong hội những người đặc biệt đã tồn tại từ biết bao lâu nay rồi. Một hội rất riêng biệt chỉ dành cho những người giống như tôi, những người biết họ có thể làm được và chỉ làm những việc lớn lao, và rồi họ sẽ bị trừng phạt vì những gì họ đã làm.

“Ặc.”

Tôi ngồi dậy, nhét cái gối ra sau lưng. Nếu như tôi hổng thể ngủ thì tôi cũng hổng thể cứ nằm ườn ra đó mà ngó chăm chăm cái trần nhà cho được. Có lẽ tôi nên đọc cái gì đó hay nghe đài chẳng? Có sao vào lúc này tôi lại nghĩ ngợi lung tung như thế chớ? Bởi vì, bất thành lình tôi trở thành thủ lĩnh của nhóm chiến binh nhỏ nhỏ của tụi tôi. Hèn chi. Ấy thế mà anh Jake rất thường xuyên nói với tôi rằng thủ lĩnh có thể cũng sợ hãi và đầy hoang mang hết như lính của mình vậy. Chỉ có điều, anh hổng bao giờ để lộ tâm trạng đó ra cho mọi người thấy - trong bất cứ trường hợp nào - mà thôi.

Mọi sự đâu có kinh hoàng đến thế nào đi nữa thì cũng hổng có sao. Đánh đổi mà. Người ta ai chả mong muốn thủ lĩnh của mình phải hơn người: Hoàn hảo, hổng có ba cái tính yếu hèn, nhu nhược của con người, như các vị thần tiên vậy. Anh Jake luôn luôn nói rằng “người ta mong muốn thủ lĩnh của mình hành động theo cách mà họ ước bản thân họ có thể làm được như thế.” Hoàn toàn tự tin. Can đảm tuyệt hảo. Hổng hề e ngại. Hổng hề hoang mang. Hổng hề lo lắng. Rắc rối ở chỗ, tôi lại hoang mang và vô cùng lo lắng. Trở thành thủ lĩnh là gần như phải biến thành một con người khác, một kiểu người hùng như đã được định sẵn cho tôi sẽ trở thành ngay từ khi tôi chào đời. Kể từ khi cuộc chiến này bắt đầu, tôi đã phát hiện ra những tố chất của dạng người hùng đó như đã có sẵn ở trong bản thân tôi. Tôi đủ thông minh để nhận ra điều ấy. Thế nên tôi lo lắng - rất đột ngột và hoàn toàn bất ngờ - tôi lo rằng trong nhiệm vụ lần này tôi sẽ làm điều gì đó mang lại hậu quả nghiêm trọng cho một trong số các bạn của tôi; tôi lo rằng tôi sẽ phải lãnh trách nhiệm vì đã làm một chuyện gì đó sai lầm đến mức muốn tự móc con người của mình ra, giống như người Hy Lạp già tội nghiệp trong vở kịch. Điều này làm tôi khó chịu, làm tôi phát điên. Tôi hổng thể để cho mình lo lắng. Và nhất định rằng tôi càng hổng thể để lộ tâm trạng ấy cho mọi người thấy. Tôi là anh hùng, là chiến binh, là bà hoàng! Là người

lập nên những chiến công! Đúng không nào? Và để làm được những điều vĩ đại, để chiến thắng trong cuộc chiến và xây dựng nên những thành phố hay bất cứ điều gì, ta phải kiêu hãnh và tự tin. Ta phải có một chút ngạo mạn. Đôi khi là rất ngạo mạn. Kiêu hãnh, tự tin và ngạo mạn tương đồng với dũng cảm. Chỉ ít thì đó cũng là cách tôi suy nghĩ. Nếu như tụi tôi – những anh hùng, những chiến binh, những ông hoàng bà hoàng mà hồng làm những việc kinh khủng nhưng cần thiết ấy, những việc đòi hỏi phải có lòng can đảm đến điên khùng ấy, thì ai sẽ làm đây?

“Không ai cả,” tôi nói với ánh trăng bàng bạc đang chiếu qua ô cửa hồng buông rèm. Vậy đó là một thể kệt, hồng thể tránh khỏi. Ta chính là con người ta. Gieo tính cách gặt số phận.

CẠCH CẠCH CẠCH!

Tôi đu ra khỏi giường và đến bên cửa sổ.

“Chào,” tôi nói, kéo cửa lên để Tobias bước vào và đậu trên bàn. “Sao bồ đi lâu thế?”

<Xin lỗi. Chú Ax chặn đường mình. Trên chương trình nấu ăn yêu thích của chú ấy giới thiệu một món tráng miệng đặc biệt...>

“Tobias?” Tôi ngắt lời. “Bồ có nghĩ là chúng ta đang làm đúng không? Mình muốn nói đến những cuộc tấn công chớp nhoáng í. Khiến cho tên thanh tra tin rằng chúng ta có mặt khắp nơi, bất cứ chỗ nào mà tên Visser đặt chân tới? Rằng chúng ta mạnh hơn thực tế? Đó là một kế hoạch tốt phải không?”

Tobias dán ánh mắt sắc lạnh của loài điều hâu lên người tôi. <Ngay lúc này, đánh lén không đưa chúng ta tới đâu cả. Tụi mình không biết chính xác tên thanh tra kia sẽ ở đây bao lâu. Vì vậy nếu tụi mình chuẩn bị ra tay, thì có lẽ đó cũng là một cách.>

“Vậy, bồ cho rằng mình đúng,” tôi nhấn mạnh. “Rằng mình là người phù hợp với nhiệm vụ này. Chính là mình, phải không?”

Im lặng.

Tobias nghĩ gì rất rất quan trọng với tôi. Tôi biết cậu ấy là bạn tôi. Tôi biết cậu ấy yêu mến tôi. Tôi biết rất rõ. Nhưng đêm nay, nhiều hơn thế, tôi cần cậu ấy tin tôi.

“Ý mình là, bồ sẽ bỏ phiếu cho mình, phải không?” Tôi nói nhanh. “Và Cassie...”

<Mình nghĩ tụi mình nên khởi hành thôi nếu như có ý định muốn gặp tụi nó trước bản tin buổi sáng.>

Tôi lặng thinh mất mấy phút. Rồi, dùng tay kéo mạnh cái áo ngủ yêu thích cũ mềm, sút chỉ tùm lùm qua đầu, tôi đứng đó chơ vơ giữa phòng tràn ngập ánh trăng, run rẩy trong bộ đồ biến hình.

“Ừ. Tụi mình đi thôi.”

CHƯƠNG 8

“**M**ấy bồ biết không, trước khi tụ tập với mấy bồ, tui thậm chí còn chưa từng biết có một thứ được gọi là bình minh đó nha. Chớ, chớ có hiểu sai ý tui. Tui biết vụ mặt trời lặn. Ấy thế mà mỗi sáng khi tui thức dậy thì mặt trời đã quay trở lại bầu trời mất rồi. Còn cái lúc nó mọc thực sự thì...”

“Marco.”

“Tui sẽ ngậm miệng lại ngay đây,” Marco vừa ngáp vừa nói, đồng thời cũng cúi người xuống né đòn.

Tụi tụi đang ở trong con hẻm phía sau trường quay TV của WKVT[3] - điểm đến đầu tiên, theo kế hoạch, trong phi vụ quyết liệt của tụi tụi: khiến cho tên thanh tra tin rằng bằng thảo khấu Andalite rõ ràng là nhan nhản khắp nơi, ở bất cứ nơi nào mà tên Visser từng xuất hiện.

Lại thêm một phi vụ nữa, tụi tụi xen vô sự cạnh tranh mang tính chính trị của mấy tên Yeerk.

Tôi xua tan tia nghi ngờ đen tối nháng lên trong đầu. Đánh mắt liếc nhìn Tobias, tôi tự hỏi hổng biết cậu ấy có tin tưởng nơi tôi. Hổng nên bận tâm. Có lẽ đó là điều cậu ấy đang muốn nói với tôi: đừng nên bận tâm tới suy nghĩ của cậu ấy.

“Biến hình chiến đấu,” tôi ra lệnh.

Marco đứng dậy. “Khoan, thưa tướng Patton[4]. Trước hết phải cho tụi này biết, bước một là gì đã chớ?”

Tôi quắc mắt. “Tôi có phải là thủ lĩnh ở đây không đó?”

<Hãy nghe những gì Marco buộc phải nói đã nào,> Tobias nói, hổng có ý bênh ai cả.

“Xâm nhập vào đó. Chưa có ai trong tụi mình đã từng vào trong chỗ này, phải hôn? Tụi mình hãy biến hình thành con gì nhỏ nhỏ, vào trông kiểm tra, nắm sơ đồ địa hình, địa thế, rồi nếu thấy an toàn, hãy biến hình chiến đấu sau.”

Tôi lắc đầu. “Không. Đó hổng phải là một ý hay. Nói vậy có nghĩa là chúng ta phải hoàn hình ở trông. Quá ư là mạo hiểm.”

“Nếu không thì tội mình biến thành ruồi, hoặc dùng lối hình biến nhỏ nào đó khác. Vào trong, quan sát, chuồn ra ngoài, hoàn hình, biến hình chiến đấu và rồi quay lại trông,” Cassie nói.

“Nếu vậy sao chúng ta hổng ngưng phi vụ này lại cho tới, nói sao ta, tuần sau đi há?” Tôi gất gỏng.

Trông Cassie có vẻ phật ý nhưng tôi chẳng quan tâm.

“Ax, bồ đồng ý với mình về điểm này, đúng không?”

<Tôi đồng ý với khái niệm “nã đồn dập”, rằng chúng ta sẽ nhanh chóng hoàn thành những mục tiêu đã định trước. Tuy nhiên...>

“Thôi, được rồi. Biến hình chiến đấu thôi. Chúng ta sẽ xông vào mạnh mẽ và chớp nhoáng. Tàn phá chỗ này. Nhưng ráng hổng làm ai bị thương nha. Rõ chưa?”

Marco thở dài và bắt đầu biến hình thành khỉ đột. “Ừ hứ.”

Tôi bắt đầu biến hình thành gấu xám. Và khi cơ thể tôi phồng lên, bự con hơn, khỏe mạnh hơn, nguy hiểm hơn, thì những hoài nghi trong tôi dường như teo lại. Marco là chúa hay nghi ngờ này nọ. Quên cậu ta đi. Còn Tobias thì... cũng quên cậu ấy luôn. Tôi đúng. Cao 1m8, rồi 2m, rồi hơn nữa. Cơ bắp chồng lên cơ bắp. Các lỏng xương dày cùi đến nỗi có thể coi chúng là những mảnh hóa thạch của khủng long vậy. Lớp lông phủ kín khắp người tựa như áo giáp sắt. Sức mạnh của tôi là sức mạnh của cơ bắp, của loài động vật ăn thịt trên cạn khỏe nhất Trái đất.

Tôi là một con gấu xám.

<Được rồi. Các chàng trai và các cô gái. Cho nó một đá nào.>

Tôi tông mạnh vào cánh cửa.

ẦM!

Bàn lề lọng ra, cánh cửa đổ ập xuống kêu loảng xoảng. Tội tôi ở bên trong nhà rồi! Một hành lang hẹp. Ánh đèn sáng chói. Những hình hài di động lơ mờ trước cặp mắt kèm nhèm gấu xám-tôi. Nhưng tội tôi đã vào trong. Một con gấu xám, một chú khỉ đột, một anh chàng Andalite, một cô sói và một cậu điều hâu – quyết tâm đập phá.

<Xông lên! Xông lên! Xông lên!>

Tội tôi đâm bổ dọc theo hành lang. Một tiếng hét thất thanh! Giấy tờ bay tứ tung, người người hoảng loạn. Tôi giật mạnh một khung tranh xuống, để lại trên bức tường thạch cao những vết móng cào sâu hoắm.

“Cái quái gì...?”

“Lạy chúa tôi!”

Tôi đổ người trên cả bốn chân và phóng hết tốc lực. Một con gấu mà chuyển động hồng khác gì những dây nhợ chằng chịt nằm giữa các tiểu bang, chả mấy chốc là biến mất khỏi con đường. Tôi khoát tay, cái máy photo hiệu Xerox đổ nhào. Marco động một thui vào cánh cửa hông khiến nó đổ ụp vào trong. Một tay bảo vệ lù lù hiện ra, luống cuống rút vũ khí ra khỏi bao.

PHẬP! Đuôi Ax quất mạnh như một ngọn roi. Tên bảo vệ ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Có một người đàn ông tay cầm bìa kẹp hồ sơ. Tôi va mạnh vào người anh ta hết như trái banh bowling xô ngã mấy con ky vậy. Anh ta lộn vòng qua lưng tôi và té phịch xuống sàn. Cassie lanh lẹ nhảy vọt qua người anh ta. Đột nhiên tụi tôi nhận ra rằng mình hồng còn ở trong hành lang nữa mà đang lơ lửng ở giữa trời, phía sau sân khấu. Tôi có thể nhìn thấy hệ thống những thanh cột trụ và giàn giáo của nó. Tôi chồm lên hích vai xô đổ một cái máy quay to xụ đang đặt trên xe giàn. Nó lăn lông lốc và bể tan tành phía sau hệ thống sân khấu.

<Lên trên sân khấu!> Tôi chạy nhanh tới lui, lên xuống, phấn khích. Hồng gì có thể cản nổi tụi tôi!

“Tseeeeer!”

“Cái gì... Đuổi những tên An – những con thú này ra khỏi đây ngay!!!”

Á à. Christine Kaminsky - phát thanh viên chương trình tin tức buổi sáng nổi tiếng yêu thích của tụi tôi - một tên Yeerk.

Trang phục của cô ả hồng có ruộm rà, chỉ có một bộ đầm vest tao nhã màu đỏ và một món đồ nữ trang bằng vàng giả mắc tiền. Tụi tôi tóm được ả lúc ả đang đọc dở bản tin. Cô ả trông có vẻ rất rất không vui.

<Xé tanh banh cái chỗ này đi!> Tôi gào lên.

<Hãy nhẹ tay với những người ở đây,> Cassie nói. <Hầu hết họ chắc chắn đều là những người vô tội.>

Với một cú nhún mình, rất nhẹ nhàng, tôi nhảy lên cái giá móc neo sắt. Nó đổ sụp. Tôi lăn mình né.

<Có phải tui đang nhìn thấy bộ tóc giả trên cái đầu hói của Bobby Baran không ta?!> Marcro lóe chóa.

<Ồ, mình nghĩ đúng thế đó,> Cassie vừa gặm gù vừa từ tốn dồn anh chàng đồng nghiệp đẹp trai nhỏ thó của Christine lùi về phía bàn đọc tin của anh ta.

RẦM!

Một chiếc bàn khác lật ụp. Tôi đẩy nó trượt ngang qua sàn nhà, vừa khít đụng đến “màn

hình xanh lá” bản đồ thời tiết.

ìììNNNNN... ìììNNNN...

Marco giật mạnh cái micro và những thiết bị điện khác từ mạng điện phía trên đầu trong khi Ax rời gót đi kiểm phòng điều khiển để kéo cầu dao ngắt đường truyền sóng của trạm WKVT.

<Chúng ta có bạn đồng hành đó, mấy bồ,> Tobias hạ cánh trên cái đèn treo cố định phía trên đầu nói vọng xuống.

Tôi quay ngoắt cái cơ thể gấu xám đồ sộ với bộ lông nâu xù xì của mình lại một cách nhanh nhất có thể. Một nhóm khoảng 20 khách tham quan, bao gồm cả người lớn lẫn trẻ em, được hướng dẫn bởi một nhân viên trường quay, đang tiến vào. Tôi đoán chừng ngay cả ”phát thanh viên địa phương” cũng có người hâm mộ. Nhân viên hướng dẫn đột ngột dừng lại. Cô ta hét lên rồi ngã xỉu. Mắt của gấu xám hồng tinh tường cho lắm song tôi vẫn có thể nhận ra rằng hầu hết những người khách tham quan đều đứng bất động, miệng há hốc. Tôi quay trở lại với công việc phá phách của mình, với đội ngũ nhân viên trường quay - từ lúc tôi giật đồ rớt lả tả cũng khá lâu rồi còn gì - với Christine và Bobby, lúc này cả hai đang dúm dụi khóc ò ò đằng sau cái bàn gậy vụn của Bobby, bởi họ đang bị sói-Cassie nhe răng gầm gừ đe dọa. Giơ bàn tay gấu to xù của mình lên, tôi phang mạnh chiếc xe đẩy phục vụ đồ ăn nhẹ, khiến nó lao chuênh choạng xô vào tường. Bánh mì vòng với bánh ngọt bay tứ tung. Một chiếc bánh mì vòng phủ sô cô la lăn về phía nhóm khách tham quan.

<Đã đến lúc rút rồi, Rachel,> Tobias gọi. <Có quá nhiều dân thường, giờ lại còn có cả khách tham quan nữa. Không chừng có ai đó bị thương mất thôi.>

<Không! Chưa đến lúc!>

Mười hàng ghế, mỗi hàng năm chiếc, dành cho các vị khán giả tham gia quay trực tiếp trong những dịp đặc biệt, được xếp thoải thoải và bắt vít chặt xuống sàn.

RÍÍÍTTT!

Một chiếc ghế đi tong!

RẦM!

Nó bay thẳng về phía bức vách, một mảng thạch cao bụi cỡ cái bánh xe tải rớt xuống, lả tả thành từng cục.

Rồi, “Ồi, không!” Một giọng nói mơ hồ vọng tới từ phía những người đang đứng quan sát. “Có ai đó không, giúp với!” và “Ông ngoại!”

<Rachel?> Giọng của Ax, từ phía phòng điều khiển. Hồng có vị khách nào trông thấy ảnh. <Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ được giao. Nhưng tôi bị một con người cầm súng chặn lại. Tôi không muốn làm anh ta bị thương.>

<Được rồi. Tobias, Cassie, yểm hộ Ax rồi rút khỏi đây,> tôi ra lệnh. <Marco? Giữ chặt Cô

nàng Tỏa sáng ở đẳng nha.>

Marco giữ rịt áo choàng của cô nàng Yeerk đang la hét, giãy giụa, hồng cho ả cụ cựa. Tôi dí khuôn mặt gấu khổng lồ của mình sát rạt mặt ả.

Tôi phải có lời khen ngợi ả: cô nàng quả là có can đảm.

“Mi không làm ta sợ đâu, tên Andalite kia,” ả rít lên.

<Ồ, thế mà có đấy,> tôi nói. <Ta có một lời nhắn gửi cho Visser Ba đây. Người đã sẵn sàng lắng nghe chưa?>

Ả hồng hó hé, chỉ ngả đầu tránh xa hàm răng của tôi.

<Đây là lời nhắn gửi cho Visser Ba và toàn bộ anh em Yeerk nhà người: Cút xéo ngay. Người nhớ chưa? Hãy nói với Visser Ba những gì ta nói nghe chưa, có hai từ thôi, “Cút xéo.”>

Tôi gạt đầu ra hiệu cho Marco buông ả ra. Cô nàng chỉnh trang lại váy áo rồi trừng mắt nhìn tụi tôi đầy căm thù. Tụi tôi ở trong trường quay có chưa đầy năm phút. Khi chúng tôi rời đi, hồng còn trường quay nữa. Tụi tôi rút lui, chạy và hoàn hình ổn thỏa cách xa hẳn mấy chiếc xe cảnh sát, xe cứu thương và xe chở phóng viên cùng các thiết bị lấy tin đang đua nhau chạy tới hiện trường.

<Tôi tin là cuộc đột kích đầu tiên này của chúng ta đã thành công.> Ax phát biểu.

“Mình không thể ngờ nổi tụi mình lại có cả khán giả sống nữa chứ,” Cassie nói, và cười vang. “Nó vượt hơn cả sự mong đợi của tụi mình, về một mặt nào đấy.” Đột nhiên, nhỏ có vẻ như hồng chắc chắn lắm. “Nếu như tụi mình biết họ có mặt trong tòa nhà, tụi mình sẽ tìm cách đưa họ ra ngoài trước, có khi kết quả hẳn sẽ còn tốt hơn.”

Một phút im lặng rất kỳ lạ, như thể đó là khoảng thời gian mà cả đám tụi tôi đột nhiên suy nghĩ thực sự kỹ càng về những người khách tham quan đó.

<Mình thấy một người đàn ông...> vẫn im lặng từ nãy, tới giờ Tobias mới lên tiếng. <Ông té. Ông ấy cũng có tuổi rồi. Ngộ nhớ ông bị đau tim hoặc bị sao đó thì sao há?>

Tôi cảm thấy ớn lạnh, cảm giác như là sợ hãi, hay là có tội vạ. Và rồi cái ớn lạnh ấy bị xua đi ngay bởi một luồng nhiệt nóng hổi trào dâng lên trong lòng. Đó là một thứ cảm giác khác - phòng vệ ư? Có lẽ thế.

“Ờ, ngộ nhớ chỉ là ông bị vấp té thì sao? Thôi nào, mấy bồ. Tai nạn chẳng may thôi,” tôi lạnh lùng nói. “Chúng ta đâu có chủ ý làm ông sợ đến thế. Với lại, tất cả tụi mình đều biết ông cũng là một kẻ Mượn xác.”

Cả đội đều nhìn tôi. Và sự im lặng kỳ đó lại lớn vồn quay lại. Nhưng đám bạn tôi có việc phải làm. Và tụi nó phải cứng rắn để làm được việc đó.

“Cuộc đột kích này là một thành công,” tôi nói. “Hồng nói tới nó nữa. Bây giờ, chúng ta có một lịch trình. Điểm dừng chân kế tiếp, hiệu sách.”

CHƯƠNG 9

Tại tôi hoàn hình ở phía sau đồng thùng cạc-tông trong con hẻm phía sau hiệu sách tại khu vực tại tôi sinh sống.

“Ai đó chộp giùm tui một con búp bê Laa-Laa khi tui mình vào trông nha?” Marco nói. “Tui thiệt sự khoái có một con nho nhỏ màu vàng đó nghen.”

Tôi nhìn cậu ấy. Các bạn biết cái kiểu nhìn của tôi là thế nào rồi đấy.

“Cái gì?” Marco nói vẻ đề phòng. “Ngày mai, tui sẽ gửi cho người quản lý một tờ séc, cho dù ổng là một tên Yeerk. Thế có nghĩa là tui hồng có định ăn cắp con búp bê đó hay bất cứ thứ gì khác hén.”

“Đúng rồi, Marco, bồ cũng có biết đến chương trình truyền hình Các em bé rồi Teletubbies[5] dành cho mấy em bé mầm non trước tuổi đi học sao?” Cassie nói.

<”Í o, lá la,”> Ax nhại giọng con búp bê. <”Ôm thiệt chặt.”>

<Được rồi, đúng giọng rồi đó, chú Ax,> Tobias làu nhàu. <Tụi cháu chắc cần phải nghĩ đến chuyện tắt bếng cái tivi của chú đi quá.>

<Nhớ đấy nha,> Tobias nói tiếp. <Hết sức lưu ý tới mấy người dân đó. Giờ này trong ngày, hầu như là không có người, song ->

Tôi cố tình ngắt lời cậu ấy. “Chúng ta vào trông rồi ra liền trong vòng tối đa là năm phút,” tôi nhắc nhở cả nhóm. “Cứ làm giống như ở trường quay. Năm phút quây tung. Ax à? Bồ trông chừng hồng để tui này phạm tội nha, được hôn?”

<Đương nhiên là được rồi. Nhưng tôi không nhận thức được rằng chúng ta sẽ vướng vào việc phạm tội lừa đảo.>

<Chỉ cần theo dõi thời gian cho cả nhóm là được, chú Ax,> Tobias nói. <Đến phút thứ tư là tui mình phải ở trong tư thế sẵn sàng rút rồi.>

“Hãy! Mình đang đưa ra các mệnh lệnh cơ mà,” tôi bực mình buột miệng. Tobias hơi xoay người qua hướng khác và chăm chăm nhìn vào khoảng không.

“Mình nói gì sai à?”

“Không, bồ đúng. Nhưng có lẽ bồ nên cân nhắc đến việc tham dự một trong những buổi hội thảo về lãnh đạo, Rachel à,” Marco ôn tồn. “Những buổi ấy dạy cho người ta kỹ năng giao tiếp, ví dụ như làm thế nào để bạn hồng trở thành một kẻ xuẩn ngốc.”

“Tụi mình đã sẵn sàng chờ lệnh của bồ, Rachel,” Cassie điềm tĩnh nói.

Tôi cho qua phà sự việc ấy, hồng tranh luận với Marco hay Tobias. Tôi đang chứng tỏ tất cả những gì tôi cần phải chứng tỏ mình là một người lãnh đạo.

“Nào, tiến hành nào,” tôi nói.

Tụi tôi biến hình và ào vào hiệu sách qua lối giao nhận sách phía sau tòa nhà. Gấu xám, khỉ đột, sói chạy, điều hâu bay và anh chàng Andalite gõ móng lộp cộp, phi nước kiệu qua kho hàng, qua phòng để tủ chứa đồ của nhân viên. Đội quân thú tụi tôi hất đổ những thùng các-tông sang một bên, đẩy những pa-lét chưa dùng đến đổ nghiêng vào những kệ hàng đầy ắp và lật úp những cái tủ sắt mỏng tang chứa đồ nhân viên. Rồi tụi tôi tuôn ra ngoài, tràn vào gian hàng chính của cửa hiệu và tháo xích cho “thương hiệu phá hoại” đã được cấp bằng của tụi tôi thỏa sức thể hiện.

“Ááááá!”

“Thánh vật...”

“Cứu với!”

Tôi thọc những cái móng tay nhọn hoắt như của Người Sói Đột Biến vào một thùng các-tông sách và liệng cái vèo. Cái thùng giấy bực tung trên không. Sách bay tung tóe khiến tôi muốn phá ra cười. Ba nhân viên thâm ngân quyết định đã đến lúc rời chỗ. Họ bỏ đi, rất nhanh. Một người còn quên cả đóng ngăn kéo đựng tiền. Tôi chạy ra phía sau quầy thâm ngân và sập mạnh ngăn kéo lại. Việc làm của tụi tôi lần này hồng phải là cướp bóc. Sẽ hồng có một ai bị mất tiền bạc mà trách cứ tụi tôi cả. Hồng lấy trộm mà chỉ làm lộn xộn mà thôi.

“Tseeeeer!” Tobias đó!

Ha!

Người cong gập, tên quản lý khoảng 20 tuổi với cái hông quá khổ lấy hai tay ôm đầu. Tobias đã nhận ra tên Yeerk trước khi hắn kịp vội vã chạy về góc phòng như một con bọ hoảng sợ! Một đám đông các khách hàng quen thuộc của hiệu sách chạy tán loạn về phía cửa trước hiệu sách. Có một người đàn ông lao mình tụt vào thành kệ sách và trèo lên như đang leo thang vậy. Cassie lừa người mua hàng ra phía cửa rồi quay lại găm gù phía dưới chân người leo kệ khi này. Nhỏ đang ráng giữ cho khách hàng hồng có lắng vẳng trên lối tụi tôi đi qua, ráng sao cho hồng có một ai trong số họ muốn tỏ ra mình là anh hùng rồi lại bị thương vô ích.

“Ghế của tôi! Khôôông...”

Ở quầy café nhỏ, nơi Ax đang xắt mấy cái ghế nệm ra thành từng mảnh, những ly espresso, cà phê sữa và sô-sô-la nóng đang được ném tung tóe lên trời. Những giọt chất lỏng có bọt màu nâu đổ xuống giống như mưa axit kêu xèo xèo. Hoảng sợ! Hỗn loạn! Kích động! Và tôi phải chịu trách nhiệm cho tình trạng đó!

THỊCH!

Ở cửa hàng dành cho trẻ em, Marco hấy đổ những cái khung kim loại và kệ giấy xuống sàn kêu loảng xoảng, rầm rầm. Những kệ trưng bày được sơn nhiều màu sắc tươi sáng cao chừng bảy tấc cũng gãy rúm dưới sàn. Những chú thỏ Hãy-Đoán-Xem-Tôi-Mến-Bạn-Đến-Nhường-Nào rớt rầm rầm xuống đầu những nhân vật trong phim Disney: gấu Pooh, heo Piglet và hổ Tigger...

XOẢNG!

Khung hình trưng bày hình ảnh trong bộ phim Blue’s Clues[6] đổ nhào.

<Nè! Đừng có phá khung hình của chó Blue!> Cassie la lớn, chạy đua về phía Marco.

<Xin lỗi nha. Tui hông biết.>

<Mình có đưa cháu gái cho rằng Steve và Blue là mặt trời và mặt trăng.>

<Tuyệt quá. Thế còn kệ trưng bày chương trình dạy Yoga trên truyền hình thì sao hả?> Marco để năm đấm-khỉ đột bụi chang bang ngay cạnh một cái kệ, chuẩn bị đẩy đổ nó.

<Ra khỏi khu vực trưng bày đồ cho trẻ em đi, Marco,> Cassie cảnh cáo. <Bồ bị làm sao thế hả? Ra đằng trước mà phá mấy tờ tạp chí máy tính hay gì gì đó kia. Ôi trời, mình ghét vụ này. Hiệu sách giống như là nhà thờ hay đại loại như thế.>

Tôi chụp lấy mép một cái bàn vuông cạnh 2 mét chất đầy những cuốn sách đại hạ giá và –

ỤỤỤP!

Tên Yeerk quản lý rền rĩ trong góc phòng.

Hàng trăm cuốn sách nghệ thuật quá khổ, những cuốn niên giám họa tiết khác thường và những cuốn sách tiểu sử của một cậu bé ngôi sao nào đó, trong phút chốc đổ ào xuống sàn nhà.

“Nhìn kìa, má ơi!” Tôi xoay người ngó quanh và trông thấy một cậu bé nhỏ xíu đang níu giắt ống quần jean của má nó và chỉ tay về phía Marco. “Đó là chú khỉ George Tò Mò[7]!”

<Nè, cậu bé con. Ta là dã nhân. George Tò Mò là khỉ. Thừa bà, bà nên mua cho con bà một

cuốn Bách khoa toàn thư đi.> Marco nhặt một cái hộp bị bể sơ sơ dưới sàn lên. <Đầu tư vào CD-ROM thì sao? Tạp chí Zillions, Báo cáo Người Tiều Dừng, dành cho những chỉ số của trẻ em...>

“Oooooooooaaaa! George Tò Mò cừ quá!”

Bà mẹ của đứa trẻ khuyu gối và choàng tay ôm lấy đứa con vừa mới rú lên.

<Ôi trời. Xin lỗi nha,> Marco nói, giọng rất hối lỗi. <Tui hông có ý làm cậu bé sợ.>

<Chúng ta đã ở đây được bốn phút theo giờ của các bạn.> Ax điềm tĩnh thông báo.

Tôi chồm người lao tới chỗ tay Yeerk quản lý, ghì hấn xuống, ôm gọn hấn trong vòng tay gấu xám. Tôi siết chặt hấn, ép hết không khí ra khỏi lồng ngực hấn. Khuôn mặt hấn chỉ cách mõm tôi có vài phân. Hấn run rẩy và há hốc miệng hóp lấy hóp để không khí để thở. Tôi siết mạnh hơn, mạnh nữa cho tới khi mấy mạch máu nơi cổ hấn nổi phồng lên.

<Chúng ta biết ngươi, Yeerk. Biết tất cả bọn ngươi. Hổng còn an toàn nữa đâu.>

Khuôn mặt hấn trở nên xanh xám.

<Hổng còn nơi ẩn núp nữa đâu. Ngươi hãy nói với Visser Ba điều ấy. Ngươi hãy nói với hấn rằng chúng ta mới chỉ bắt đầu hành động thôi. Hãy bảo hấn đã đến lúc cút xéo rồi.>

CHƯƠNG 10

“**B**ước kế tiếp, tiệm Style-a-riffic!”

“Là cửa tiệm gì thế?” - Dĩ nhiên là Cassie hỏi rồi.

<Cửa tiệm Style-a-riffic là nơi mà phái nữ...>

“Và cả phái nam giới nữa,” tôi bổ sung.

Ax nghiêng đầu. <Nơi mà con người tới để cắt tóc, chải mượt, dưỡng tóc bằng các hóa chất,

hoặc chịu đau đớn để vấn cao tóc lên. Axit crilic lỏng được dùng để quét lên móng tay người ta và tóc được làm khô bằng một cái máy là nguyên nhân của bệnh ung thư nhiều như lò vi sóng của các bạn. Lông ở phía bên trên hai con mắt sẽ được xén ngọn chỉ còn chút ít gốc. Da ở bàn chân được lạng mỏng bằng những dụng cụ kim loại sắc bén. Lông chân, dù sao thì,...>

Cassie giơ một tay lên. “Mình hình dung ra rồi, Ax.”

“Quảng cáo trên tivi hả?” Marco đoán và Ax gật đầu.

“Vậy, tại sao lại là tiệm Style-a-riffic?” Cassie hỏi. “Bọn Yeerk thì có liên quan gì?”

“Thứ nhất, đó là thẩm mỹ viện lớn nhất trong thành phố,” tôi giải thích. “Thứ hai, Tobias tìm hiểu được biết phu nhân của lão Chapman là khách hàng thân thiết nhất và cũng là đồng sở hữu của cửa tiệm. Bỏ bảo nơi đó hổng phải là một tên Yeerk điều hành sao?”

“Bồ đang hứng thú với vụ này phải không?” Marco hỏi tôi.

“Đúng. Chúng ta đã dẫn thân vào 1 lần rồi 2 lần rồi, đơn thuần chỉ là phản công thôi. Giờ đây, bọn chúng thấy hoảng và chẳng mấy chốc, bọn chúng còn thấy hoảng sợ hơn nữa. Lẽ ra, tụi mình phải làm như thế này từ lâu rồi mới phải.”

“Ừ há, phải rồi, hồi đó tới giờ, tụi mình hổng có Công Chúa Chiến Binh chỉ huy.” Marco nói.

Tôi nghe thấy âm điệu châm chọc trong lời nói của Marco. Nhưng tôi mặc kệ. Đúng thế, tôi nghĩ, giờ đây mình đang chỉ huy nhóm, và giờ đây bọn Yeerk sắp sửa phải trả giá. Khi anh Jake trở về, anh sẽ lấy làm tự hào về mình, hay có khi còn có một chút ganh tị hoặc cực kỳ ganh tị chưa biết chừng. Cũng được thôi. Mọi việc biến đổi, con người biến đổi, tình hình biến đổi. Anh Jake đã làm thủ lãnh suốt một thời gian dài rồi còn gì. Có lẽ đã đến lúc anh đáng được nghỉ ngơi. Lại một lần nữa, tụi tôi tấn công. Nhanh và bất ngờ như chớp.

“Á à!”

“Ồ ồ!”

“Í da!”

<Ồ, phải rồi, đây là thẩm mỹ viện,> Marco léo nhéo. <“Í da” á? Tui là con gì vậy, chuột hử?>

Lần này, tụi tôi vào trong qua cửa trước. Cô nhân viên quầy tiếp tân tỏ nhặt hổng thậm chí còn buồn ngược mắt lên nhìn tụi tôi nữa.

“Cô có hẹn trước không?” cổ vừa nói, vừa nhai tách tách một cục kẹo gôm loại có thể thổi bong bóng nòng vị nho. Rồi cổ ngẩng đầu lên. Ngất xỉu.

CACH! Mặt cổ đập xuống mặt bàn. Sự việc xảy ra khá là mắc cười. Chưa kể, cổ còn dùng keo xịt tóc quá nhiều nữa chứ.

<Vào việc thôi!>

Tụi tôi tấn công vào cửa hàng đồ thể thao ở gần đó nhất. CẢẢCC!

LỊCH BỊCH. LỊCH BỊCH. LỊCH BỊCH. LỊCH BỊCH.

Một cái tủ làm bằng kim loại, cao hai mét, chứa đầy những trái banh chơi bóng rổ, ập xuống sàn.

<Nè, tui thích những trái banh của chuỗi cửa hàng Skecher...>

<Bỏ mấy trái banh đó xuống, Marco!>

“Àaaa! Tụi bay đang làm gì với cửa tiệm của tao thế này!” Tasset – chủ sở hữu của tất cả các hàng hóa trong cửa hàng đồ thể thao – một Kẻ Mượn Xác.

Cassie đang nhai ngấu nghiến lưới trên cây vợt tennis, gầm gừ. <Cái thứ này may mà không phải là ruột mèo, ta chỉ muốn nói có thể thôi.>

Tobias dùng móng vuốt và mỏ làm xì hơi xuống và thuyền có mái chèo bằng cao su đang được treo thông xuống từ trên trần nhà.

PHẬP!

Ax, với lưỡi dao đuôi của ảnh, chém một nhát chính xác làm bể tan tành mấy cái hộp thủy tinh chứa đầy đồng hồ thể thao và thông báo. <Tới giờ rồi!>

CHƯƠNG 11

KRÍÍÍÍTTTT!

Những chấn song kim loại trên cánh cổng ngăn cách khu vực chứa những cái hộp ký gửi an toàn với những phòng ban giao dịch khác của ngân hàng – long hết ra dưới sức mạnh của hai tay tôi.

<Họ hổng có làm cổng giống như trước nữa,> tôi bình luận.

BỊCH!

Tay nhân viên bảo vệ được trang bị vũ khí té nhào. Nhìn thấy cảnh tượng một con gấu xám và một con khỉ đột đang phá cánh cổng kim loại khiến anh ta tự làm mình ngất xỉu bằng chính cây gậy tuần ban đêm của mình gõ vào đầu.

<Nè, sau vụ này, tui cho rằng để tiền dưới nệm ngủ cũng hỏng phải là một ý kiến dở đâu.>

<Tiền nào cơ? Bờ làm gì có đồng nào!> Tôi ghẹo.

<Có vài đứa trong tụi mình tiết kiệm được một khoản từ tiền ba mẹ cho để tiêu vặt,> Marco vừa phản bác vừa kéo lê anh chàng bảo vệ nằm chèo queo ngang qua căn phòng lát đá hoa cương và đỡ anh ta ngồi lên một cái ghế bành. <Mấy đứa đó hỏng có chạy ngay ra tiệm *Lỗ Hổng* xài hết sạch đâu à nha.>

Cassie đã lừa khách hàng đến ngân hàng vào một văn phòng nhỏ và đứng bên ngoài chặn ngang cánh cửa đóng, gầm gừ vẻ đầy đe dọa. “A a! Cứu với! Ai đó kêu cảnh sát đi! Hối kiểm Sĩ quan...”

Đó là viên quản lý ngân hàng bị Yeerk mượn xác – Ông Arundel. Bận áo vest màu xanh và thắt cà vạt màu vàng xộc xệch, hai tay ổng khua khua, vẩy vẩy, miệng hét lớn đến độ ở bên ngoài cánh cửa văn phòng đóng kín cũng nghe thấy.

PHẬP!

Ax từ phía sau tiến tới gần viên quản lý đang hoảng hốt, đập bản dao đuôi của ảnh lên đầu ổng. Ông Arthur Arundel gục xuống bàn, hỏng thể thốt ra được cái tên của viên Sĩ quan cảnh sát bị Mượn xác – một tay cảnh sát rõ ràng là biết đích xác cách xử lý đám thảo khấu Andalite theo lời nhắc nhở của Visser Ba.

<Rachel, tụi mình nên rút thôi,> Tobias nói, vỗ cánh bay lên rời khỏi mặt bàn đã bị cậu ấy phá hủy.

<Nhưng chưa hết 4 phút mà!>

<Có ai đó chắc chắn đã nhấn còi báo động chìm cho cảnh sát rồi.>

<Được rồi, được rồi,> tôi làu nhàu. <Đi thôi!>

<Có phải lão Chapman đang bước vô phòng hút xì-gà không ta?>

<Hắn không biết rằng hút thuốc có hại cho sức khỏe hắn sao?> Tính tính tang tang!

Ô cửa sổ lắp kính dày bay mất tiêu! Tôi rũ một vài miếng kính bể bám trên bộ lông xù xì màu nâu của mình và bước vào cửa hàng dành cho những người hút thuốc lá. Miếng kính bể lạo xạo dưới chân tôi. Tobias bay liệng phía sau tôi, xòe rộng cánh, nâng cao cơ thể điều hâu và chao xuống ông thầy Hiệu Phó Chapman.

“Tseeer!”

“Ááá!”

Chapman đưa tay đập mạnh chú diều hâu đuôi đỏ đang đe dọa hắn.

Sai lầm lớn!

“Ồi!”

Chapman té ngửa trên một chiếc ghế bành nệm dày - kiểu ghế mà Người Dơi Bruce Wayne và mấy ông già giàu sụ trong trang phục áo khoác smoking vô công rồi nghề hay ngồi í mà. Máu chảy thành giọt tạo thành vệt đỏ đỏ trên hai má hắn. Người chủ cửa hàng thuốc cúi người lượm thứ gì đó trên quầy tính tiền.

<Đừng. Ông đừng có lượm.> Marco giăng điệu xì-gà đặc biệt loại 38 khối bàn tay run rẩy của người đàn ông hồng một chút nướng nhẹ. <Hút thuốc và chơi vũ khí hạng nặng ư? Chắc, chắc.>

BỊCH!

Người đàn ông đổ gục bởi một cú đâm ấn tượng của chú khỉ đột bồi vô mặt. Cassie húc người vô một thùng cha Ấn độ cứng đầu cho tới khi hắn van xin hết lời. Nhỏ phá tanh bành một cái hộp thủy tinh đựng mấy con dao xắt xì-gà bằng bạc và túi da dùng để chứa hộp thuốc.

<Làm việc này hơi bị trễ rồi,> nhỏ lầm bầm.

Tôi hiện ra phía trên người Chapman và gửi lại cùng một lời nhắn mà tôi đã truyền đạt suốt ngày hôm đó.

<Tụi mi hết thời rồi,> tôi nói. <Cút xéo ngay, Yeerk. Cút ngay.>

<Tới giờ rồi,> Ax thông báo, cũng là lời tuyên bố công việc của tụi tôi đã hoàn thành. Thêm một lần nữa.

CHƯƠNG 12

Tụi tôi là những người làm luật! Những phương án dự phòng cũ rích - ồ ạt và bất ngờ - giúp

tội tôi rất đặc lực. Tội tôi hoàn toàn kiểm soát thành phố! Tôi thấy mệt đứt hơi! Tôi rồi trí! Đây là kế hoạch của tôi và tôi chịu trách nhiệm chỉ đạo thực hiện. Nhóm Animorphs tội tôi đang tấn công bọn Yeerk theo cái lối mà tôi biết sẽ là vô cùng ngoạn mục. Khó mà tin nổi rằng tôi đã từng nghi ngờ chính bản thân mình, cho dù đó chỉ là một khoảnh khắc. Khó mà tin nổi rằng thậm chí trong một phút nào đó tôi đã từng nghi ngờ khả năng đưa ra luật lệ, khả năng dẫn dắt, khả năng chỉ huy của mình; rằng tôi đã từng lún sâu vào khủng hoảng khó khăn khi đưa ra quyết định; rằng đã có lúc tôi nghi ngờ khả năng khai thác tài năng đặc biệt của người lính trong tôi. Tôi được sinh ra để làm thủ lãnh! Trở thành anh hùng, thành chiến binh, thành chúa tể. Tôi đã được biết rằng tất cả những điều ấy luôn song hành cùng với nhau. Tính cách tạo nên số phận...

Sau khi quậy phá cửa hàng xì-gà, tội tôi tấn công vô Trung tâm Huấn luyện Thể hình Fred trên đường *Trái Đào* dưới phố, nơi đó có ít nhất hai huấn luyện viên nổi tiếng là Kẻ Mượn xác. Có lẽ một ngày nào đó Kirk và Kristen sẽ vượt qua được nổi ngượng ngùng khi bị Ax xé một đường làm rớt quần đùi thể thao của hai người trước mặt những vị khách hàng trẻ tuổi vô cùng tôn sùng họ. Rất có thể. Rồi khỏi đó cách hai tòa nhà, tội tôi hoành hành cửa tiệm Kinko[8]. Quản lý cửa hàng là một cậu bé mà tôi nhận ra rằng đã nhìn thấy cậu ta ở đâu đó rồi. Lúc này cậu ta đang đi học. Một kẻ thất bại 17 tuổi gia nhập nhóm Chia Sẻ để thấy cuộc đời có ý nghĩa.

Cậu ta có được những gì khi có một tên Yeerk trong đầu? Giờ đây cậu ta là Ngài Hương Nghiệp và là tất cả, nào là Ngài Trách Nhiệm, nào là Ngài Tự Trọng trong trang phục áo sơ mi trắng ngắn tay và cà vạt kẹp. Xin mời, cứ việc. Tôi cho rằng chụp một tấm hình ghi lại cái mừng của cậu ta rồi gửi cho ông chủ của cậu, đính một tấm lên bảng tin trong phòng nghỉ. Nghĩ sao làm vậy, trong khi những đứa khác xảo lung tung kho hàng và xé toạc thùng giấy hay bao nylon bày ra một loạt những máy in mắc tiền và các loại máy móc khác. Ô, kìa, Ax làm gì đó hồng hay ho gì với những chiếc máy tính cho thuê theo giờ.

Rồi, tiếp theo là hăng luật lớn gồm 3 văn phòng luật. Cả ba ông chủ đều đứng đầu 3 văn phòng luật này đều do Yeerk trả lương. Tủ đựng hồ sơ vẫn hồng còn nguyên vẹn khi bị tội tôi liệng xuống từ cửa sổ trên lầu 10. Máy làm lạnh nước uống cũng cùng chung số phận.

Tiếp sau đó, tội tôi dành chút thời gian ghé thăm phòng xử án kín của Thẩm phán Foresilk. Nó nằm riêng biệt, ở khu được bảo vệ của trụ sở toà án, nơi bố trí văn phòng cho các vị thẩm phán. Tôi nhớ bà thẩm phán này từ lần thâm nhập vào vũng Yeerk nhằm đầu độc bọn Yeerk bằng bột ngũ cốc vị lá phong. Trong hầu hết các trường hợp, thẩm phán Sally Foresilk luôn là một phụ nữ lớn tuổi nhìn rất đạo mạo. Nhưng trong buổi chiều đặc biệt này, bà lồm ngồm dưới gầm bàn bụi chằng làm bằng gỗ thích, miệng chửi rủa ồm tỏi, cái áo thụng đen tóc lên trên đầu gối, bà hồng còn tí ti nào dáng dấp của một thẩm phán được kính trọng nữa. Ngay trước khi ra khỏi phòng, Ax mới xé cái bàn làm việc đại tướng của bà ra làm năm bảy cái bàn nhỏ hơn dành cho nhân viên cấp dưới của bà. Đấy, giờ mới là một hành động thực thi công lý thực sự.

Tội tôi tránh hồng đụng tới tiệm *Lỗ Hồng* với lối vào vũng Yeerk bí mật. Với lại, lối đó có quá nhiều người dân qua lại như Tobias chỉ ra. Đừng nói ai biết nha, tôi lấy làm thoải mái với quyết định đó lắm. Tôi hồng lấy làm hồi hộp khi làm nháo nhào những bộ quần áo xịn như vậy tí nào.

Tội tôi cũng né đồn cảnh sát. Quá nhiều súng ống, thậm chí, chui vào đó còn dễ bị giết như chơi. Mà cũng chẳng có đứa nào trong đám lại muốn có một người lính cảnh sát tận tụy nào đó lại tình cờ chết trong tay tội tôi. Hồi chiều, tội tôi cũng gặp khó khăn khi phải tránh không làm mấy người bảo vệ trụ sở toà án hồng bị thương.

Suốt cả một ngày tụi tôi đột kích, phá hủy và trút nỗi hoảng sợ vào bọn Mượn xác-Người. Hạn chế tối đa thương vong. Khiến Visser Ba mang tiếng xấu. Hy vọng tên thanh tra đang ghi chú lại tất cả các sự kiện. Hy vọng hắn đang viết vào báo cáo: Visser Ba đã chẳng đạt được thành tích gì trên Trái Đất. Chúng ta, bất cứ lúc nào, cũng có đẩy hắn đi bất cứ chỗ nào khác.

<Cút xéo ngay, Yeerk. Trái Đất sẽ hồng bao giờ thuộc về tụi bay.>

Sau khi đột kích vào tiệm bán máy móc của Phil, tụi tôi chia tay, để lại cho Kẻ Mượn xác Phil đó ngập ngựa từ đầu đến chân với hai cuộn băng ống bạc. Tụi tôi hẹn sẽ gặp lại nhau sau nửa giờ tại Trung Tâm Cộng đồng mới khai trương mà bọn Yeerk vừa quảng bá rùm beng. Trung Tâm Cộng đồng là nơi diễn ra một trong những phi vụ nguy hiểm nhất của Hội Animorphs – tìm và phá hủy Tia Phản Biến, phi vụ mà Tobias hẳn sẽ hồng thể - có khi là sẽ hồng bao giờ - quên được. Một ký ức hồng thể nào xóa nhòa khỏi tâm trí cậu ấy, tâm trí của điều hâu hay của cậu bé hay của một phần Andalite kỳ ảo trong cơ thể cậu ấy. Trong quãng thời gian diễn ra phi vụ đó, Tobias đã là một chiến binh tình nguyện – một hành động hy sinh và can đảm bậc nhất. Những việc xảy ra lần ấy đã gần như hủy hoại cậu ấy, nó khiến tôi sợ đến chết. Tôi đã hồng muốn gì hơn là hủy diệt kẻ tra tấn cậu ấy, nhưng tôi đã tha mạng cho ả, theo yêu cầu của Tobias.

Tôi cho rằng Tobias là người tốt hơn tôi. Mặc dầu những ký ức tệ hại ấy vẫn cứ ám ảnh tụi tôi nhưng điều ấy hồng có nghĩa là tụi tôi có thể tránh xa cái trung tâm sinh hoạt đó của bọn Yeerk. Đặc biệt là lúc này. Tôi nghĩ tụi tôi sẽ tìm thấy toàn bộ nhóm Mượn xác cấp cao của bọn Yeerk đang tụ tập tại đó, hoảng sợ và đang lên kế hoạch đối phó. Có khi cả tên Visser Ba cũng có mặt. Hồng nghi ngờ gì nữa, đến giờ này hẳn hắn đã suy ra được rằng những vụ lộn xộn trong thành phố hoàn toàn là do băng thảo khấu Andalite tạo ra. Trung tâm Cộng đồng là một địa điểm tấn công rất nguy hiểm – quá nhiều bọn Mượn xác tập trung tại một chỗ. Và ở đây còn có cả những đội quân Hork-Bajir thiện chiến nữa chớ. Một nhiệm vụ rất khác biệt với việc làm cho dân thường sợ hãi hay khiến mấy tên Mượn Xác-Người dựng tóc gáy. Tôi chưa biết chắc tụi tôi sẽ làm những gì một khi tới đó. Nhưng tôi biết tôi sẽ nghĩ ra. Tôi là Rachel, là chiến binh anh hùng và là chúa tể - dù là tạm thời - kia mà!

Tobias bay trước để do thám. Ngay sau đó, Marco khởi hành cùng với Ax – trong lột người. Cassie và tôi dạo bước qua vài ba dãy nhà lên khu buôn bán. Ngay khi tụi tôi đảm bảo hồng bị ai theo dõi, tụi tôi sẽ lủi vô một con hẻm dơ dáy nhưng rất vắng vẻ mà tụi tôi đã phát hiện ra trước đó để biến thành chim. Tôi nhảy chân sáo. Tôi cảm thấy như muốn hú hét, cười ha hả, muốn nhảy chồm lên một cột treo băng hiệu và muốn xoay tròn người trong không trung, giống như Gene Kelly trong bộ phim *Hát Trong Mưa* thời xưa vậy.

Trên đường phố vô cùng nhộn nháo! Hồng hẳn là nhộn nháo nhưng rõ ràng là hỗn loạn. Ít ra là tôi cũng thấy có những bằng chứng thể hiện nhận định của mình. Có rất nhiều xe cảnh sát cứ chạy chậm chậm dọc trên đường. Các chủ cửa hàng kéo sập cửa xuống trước giờ đóng cửa thông thường. Hàng nhóm người bước đi hối hả, mắt cứ liếc trông chừng phía sau lưng, rất căng thẳng. Họ đang đề phòng trước vụ tấn công kỳ quái tiếp theo.

“Ê ê!”

Hai người đàn ông bạn đồ vét chùn bước khi Cassie và tôi đi ngang qua.

“Nè, Rachel à, bồ có thể vui lòng dừng để người ta để ý tới tụi mình không hả?” Cassie lầm bầm. “Tụi mình đi tách nhau ra là có lý do mà.”

Hai đứa tôi đi ngang qua một cửa hàng bán đồ điện gia đình - máy thu thanh, máy nhắn tin, điện thoại di động, tivi - các bạn biết mà. Một trong mấy cái tivi bày trên quầy kính đang bật chương trình tin tức địa phương. Thế đấy, sau cuộc đột kích của tụi tôi sáng nay, một đài truyền hình tạm thời đã được dựng lên để phát trực tiếp những thông tin trong thành phố.

“Coi kìa! Cổ đang nói về tụi mình kìa!” Tôi nín tay Cassie và đẩy nhỏ lại gần ô cửa kính hơn. Tụi tôi hổng nghe thấy giọng nói của cô phát thanh viên, nhưng những hình ảnh của cuộc tấn công vào trường quay TV khá là rõ nét.

“Thôi nào, Rachel,” Cassie hỏi. “Chúng ta có thể coi bản tin sau mà. Tụi mình phải đi rồi, đi ngay nào.”

Tôi khuyu vai tuột khỏi tay của Cassie. “Chỉ một phút thôi, được hôn? Mình muốn xem thử xem họ có cho coi cảnh chúng ta chỗ ấy bị phá nát không đã.”

Họ có cho coi những hình ảnh ban đầu. Một vài cảnh bị nhiễu cát khi máy quay bị đổ nhào, rồi màn hình đen kịt vì máy quay đã bị bể. Và sau đó, họ còn trình chiếu một thứ khác nữa. Một dòng chữ màu trắng, cỡ vừa, chạy ngang chân màn hình, ghi: *Một người đàn ông đã bị thiệt mạng trong cuộc tấn công vào trường quay WKVT. Người này từ Kansas tới đây thăm cháu ngoại, tử vong vì bệnh tim.*

Tim tôi ngừng đập. *Không. Không.*

Ôi, lạy Chúa. Không.

CHƯƠNG 13

Tụi tôi họp mặt trong khu rừng rậm bao quanh Trung Tâm Cộng Đồng bao gồm sân chơi các khu vực dành cho các cuộc vui chơi ngoài trời. Tụi tôi vẫn ở trong lối chim, chủ yếu là vì vấn đề an ninh, đậu rải rác trên các nhánh cây, đứa này cách đứa kia dăm bảy mét.

<Nói cho tụi nó biết đi Rachel,> Cassie nói với tôi bằng giọng truyền riêng. <Nếu bồ không nói, mình sẽ nói. Nhưng người thông báo nên là bồ.>

<Mình biết, mình biết,> tôi gầm gừ. <Mình biết mà.>

Marco nheo cặp mắt ó biển ngó từ tôi qua đến Cassie. Từ chỗ tôi đậu, tôi chỉ đơn thuần có thể nhìn thấy Ax, trong lối điều mướp quen thuộc của anh. Tobias...

<Người đàn ông,> tôi cất lời, <ở trường quay sáng nay. Người mà Tobias trông thấy bị té í mà. Ông chết rồi.>

<Bởi một cơn đau tim,> Cassie nhẹ nhàng bổ sung. <Đó là tất cả những gì tụi mình biết được.>

<Người đó chết là do chẳng may. Ừ, cái chết ấy có thể tránh khỏi. Nhưng điều đó không làm thay đổi được thực tế đã xảy ra.> Ax nhận xét.

<Tobias?>

Tôi thấy vui vì Cassie hỏi suy nghĩ của Tobias. Tôi hổng chắc là mình có thể mở lời với cậu ấy. Tôi cảm thấy... hổng thoải mái. Cậu ấy đã nhìn thấy trước những vấn đề tiềm ẩn trong kế hoạch của tôi. Cậu ấy đã kêu tôi ra lệnh cho cả bọn rời khỏi trường quay. Tôi đã hổng chịu, bởi tôi đã có một khoảng thời gian quá ư là khoái chí mà.

<Đến giờ, mọi việc đã rõ ràng,> Tobias nói vọng xuống từ nhánh sồi cao – nơi mà cậu ấy có thể trông chừng an ninh cho cả nhóm. Cậu ấy hổng động chạm gì tới ông già đã chết. Cậu ấy thậm chí còn hổng nhìn tôi hay nói lời chia buồn – tất cả là vì tôi.

<Nè,> tôi đột nhiên nổi sùng, <đó hổng phải là lỗi của mình. Tất cả chúng ta đều nhất trí thực hiện nhiệm vụ này. Hổng ai ép buộc ai cả. Tất cả đều đồng ý tham gia. Đập chúng tôi tả, khiến chúng sợ hãi, tấn công, tấn công, tấn công dồn dập. Mình lấy làm tiếc vì ông lão đó đã chết, nhưng...>

<Rachel,> Cassie ngắt lời tôi. <Không ai nói đó là lỗi của bồ cả.>

<Đó là những lời mà tụi nó hổng nói ra mà thôi,> tôi lầm bầm.

Và rồi tôi thậm chí còn thấy cáu tiết hơn nữa. Cho đến giờ, công việc của tụi tôi đang tiến triển rất tốt! Tôi là thủ lĩnh! Tôi có nhiệm vụ dẫn dắt, bảo đảm cho công việc được thực hiện tốt. Đó là trách nhiệm của tôi. Hổng ai có thể phiền trách vì tôi đã hổng tròn trách nhiệm. <Mấy bồ biết hôn?> Tôi tiếp tục. <Bọn Yeerk đã hoảng sợ. Chúng ta đã tóm cổ được bọn chúng ở ngay chỗ chúng ta muốn.>

<Tốt. Tuyệt vời. Nhiệm vụ đã hoàn thành!> Marco nạt ngang.

<Chưa. Vẫn chưa mà. Được rồi, chỉ còn một nhóm người ở khu vui chơi giải trí nữa thôi. Có thể đó là một phó ủy viên của nhóm Chia Sẻ hoặc có thể là những người tuyển dụng, chưa phải là kẻ Mượn xác. Đường nào thì họ cũng hổng phải là mối đe dọa khiến chúng ta phải chùn bước mà hổng xâm nhập vào bên trong tòa nhà đó. Tobias, chuyện gì đang diễn ra ở trong thế?>

Tobias chuyển ánh mắt điều hâu nhìn tôi trừng trừng. Một lúc. <Trong căn phòng nhỏ dưới tầng trệt phía sau tòa nhà đang diễn ra một cuộc họp. Rất nhiều gương mặt dữ dằn có vẻ là bọn Mượn Xác. Một số trông có vẻ tức giận nhiều hơn là sợ hãi. Một số thì trông cực kỳ hoảng sợ.>

<Có dấu hiệu gì của tên Visser không?> Marco hỏi.

<Không. Không có gì thể hiện là hắn đang ở trong cả.> Tobias trả lời.

<Điều đó không có nghĩa là hắn không đang ở trong lối một người trong căn phòng ấy,> Cassie nhận định. <Hoặc ở trong một dạng lối hình biến nào đó.>

<Chúng ta cần có thêm thông tin. Có thể có bọn Hork-Bajir núp trong tòa nhà đó, chờ trận đột kích của chúng ta,> Ax bổ sung. <Tên thanh tra có khi cũng có mặt ở trong.>

Tobias vỗ phành phạch và xếp lại hai cánh. <Bọn chúng hắn đang chờ tụi mình xâm nhập vào đó. Lần này, không còn lợi thế bất ngờ nữa rồi, tụi mình phải hết sức cẩn thận.>

<Tui thì cho rằng cuộc tấn công vào Trung tâm Cộng đồng này thậm chí là hồng cần thiết,> Marco đề vào. <Ý tui là, chúng ta bỏ qua địa điểm này, há? Được không? Luật của hội Animorphs. Hãy để đâu ở nguyên đó trước khi có một người vô tội nào đó khác bị thiệt mạng.>

<Hãy để Jake lãnh tiếp trách nhiệm kể từ đây đi há, ngày một cậu ấy về rồi,> Cassie bàn.

<Mình hồng tin được chuyện này!> Tôi gào lên. <Đây hồng phải là thời điểm để rút lui! Đây hồng phải là lúc để khiến mọi người đều căng thẳng! Chúng ta sẽ tấn công và cho chúng một trận. Chúng ta sẽ tiếp tục thực hiện kế hoạch!>

<Được thôi,> Marco điềm tĩnh nói. <Tui sẽ vào trong. Nhưng chỉ sau khi đã thám thính, dò la, chỉ khi nào nắm rõ tình hình, chỉ khi nào biết được chúng ta có một cơ hội khả dĩ để thoát ra thì mới tiến vào à nha.>

<Mình đồng ý với Marco.>

<Bồ cũng vậy, phải không, Cassie?> Tôi ước gì mình đang là người để tôi có thể thốt lên được một âm thanh đầy phẫn nộ. <Mấy người giết chết tui đi. Cho đến phút này, mỗi cuộc đột kích đều là một thành công. Và giờ đây, mấy người muốn tung hê tất cả phải hôn? Ngay vừa khi ra khỏi tòa nhà đó, chấm dứt hội họp và mọi người có thể đường ai nấy đi! Gì nữa không?>

<Rachel ->

<Không. Hồng có một ai nói “không” với anh Jake,> tôi thách thức. <Bỗng nhiên, mình làm thủ lãnh thì tất cả mấy bồ lại có thể nổi loạn và chọc phá vậy sao? Mình hồng nghĩ thế đâu. Mấy bồ chọn mình làm thủ lãnh, mình thực hiện vai trò này từ sáng tới giờ ổn cả mà, phải hôn? Phải hôn?>

Một quãng im lặng khác thường. Anh Jake đã từng bao giờ phải đối mặt và xử lý những giây phút im lặng kiểu này chưa ta?

<Rachel nói đúng đó,> Tobias mở lời. <Tụi mình chọn nhỏ mà.>

Lại thêm một khoảng im lặng nữa. Ít ra là hồng có một ai quay đầu hoặc cất cánh bay đi cả.

<Nghe nè,> tôi nói, trạng thái kích động quen thuộc trước mỗi trận đánh dấy lên trong lòng bất luận hồng có biểu hiện nào của đám bạn cổ vũ và ủng hộ tôi cả. <Cuộc đột kích cuối cùng của ngày hôm nay sẽ có kết cục vô cùng tuyệt vời cho coi. Chúng ta sẽ cho bọn Yeerk một trải nghiệm nhớ đời.>

Tôi đảo mắt nhìn nhóm các chiến binh có cánh đầy thận trọng quanh mình, tưởng tượng ra cái cười toét miệng, cặp mắt long lanh, lượng adrenaline dồn nén trong cơ thể thể hiện trên khuôn mặt người của mình. Rồi tôi nói tiếp. <Nếu như mấy bồ thiết sự thấy lo lắng, chúng ta sẽ vào trông trong lối hình biến có khả năng chiến đấu và sức tàn phá lớn nhất – gấu trắng!>

“Tui nghe có đúng không đó?” Marco, hầu như đã hoàn hình xong, khum bàn tay lên tai. “Bởi vì tui hồng thấy có bất kỳ điều gì sai lầm trong những lối hình biến chiến đấu quen thuộc của tui mình hết cả.”

“Marco nói đúng đó, Rachel.” Cassie, cũng đã trở về dạng người, đang đứng cạnh cậu ấy trên nền đất nứt nẻ phủ đầy lá thông, vẫn còn ẩn mình sau mấy thân cây. “Tui mình biết rõ lối hình biến của tui mình. Những lối hình biến chiến đấu ấy đã cùng thực thi nhiệm với tui mình suốt bao lâu nay, đó là những lối hình biến mà tui mình kiểm soát và xử trí tốt nhất đó.”

“Chúng ta sẽ phải chiến đấu với cả một đồng Yeerk đó, mấy bồ,” tôi nói, cố dần xuống hơi hướng biến hộ mà tôi biết nó đang len vô giọng nói của mình. Tại tui nó vẫn cứ tranh cãi với tôi hoài chứ bộ! “Ào vô. Trình diễn. Rút ra đúng kiểu. Ngoài ra, chúng ta cần gửi lời nhắn rằng bằng thảo khẩu Andalite chúng ta rất đông.”

Tôi biết tôi nói đúng, tôi biết. Do vậy, tôi chờ và cảm thấy mọi thớ thịt trên khuôn mặt mình đều căng hết cả ra. Cứng ngắc. Hồng biểu lộ cảm xúc. Hồng cho tui bạn bất cứ một biểu hiện gì ngoài lòng quyết tâm, can trường của một vị thủ lĩnh, một anh hùng, một chiến binh, một vị chúa tể. Hồng có lời phản đối nào từ Marco, từ Cassie hay từ Ax, và cả từ Tobias luôn.

“Rồi, tới luôn nào!” Cuối cùng, tôi hạ lệnh.

CHƯƠNG 14

Biến hình hồng phải là một quá trình dễ coi. Nó hồng hề tuân theo một trật tự nào và cũng hồng thể đoán trước được bộ phận nào sẽ biến đổi tiếp theo. Và cũng hồng dễ chịu gì sất, dẫu rằng có ý kiến rằng nó còn tệ hơn cả thực tiễn. Làn da thì nhăn nhúm và quắt queo lại. Nội tạng thì cuộn lại hoặc duỗi dài ra. Các lóng xương thì tan biến đi hoặc lõm sâu vào trong. Những cơ bắp to lớn kèn càng thì xuất hiện búp búp ngay trên bộ xương nhỏ hẹp vẫn chưa kịp biến đổi

cho phù hợp. Nghĩ về những chuyện này hồng hân là thấy mắc cười nhưng một khi quá trình biến hình đã bắt đầu thì mọi chuyện có thể sẽ thấy dễ chấp nhận hơn, nhất là khi bạn hồng đang biến thành một loài vật gớm guốc như là ruồi chẳng hạn. Lần này, thứ biến đổi đầu tiên là...

HỤP! HỤP!

Tôi đổ phịch người xuống trên hai chân trước. Từng bàn chân vươn ra, tròn u, đỡ lấy sức nặng của cơ thể tôi một cách khó nhọc hết như tôi đang đi giày trượt tuyết có gấn tấm liếp mỏng phía dưới để vậy. Năm ngón chân với năm cái móng vuốt dày cui, giúp tôi có khả năng bám đất khi chạy và cho cả việc chụp mồi. Hai chân sau nặng chịch, chắc nịch của tôi bắn phụt ra từ phía sau phần thân giữa - khối thịt tròn phủ lông trắng phình ra sau hai chân trước - của tôi.

Vai tôi u lên. Mông tôi phình ra. Một trăm. Ba trăm. Năm trăm. Bảy trăm năm mươi kí bao gồm cả thịt, mỡ và lông xuất hiện trước khi cơ thể tôi biến đổi lớn lên đạt đến tầm vóc khổng lồ của con gấu trắng! Tính từ vai trở xuống dưới - tôi là một con quái vật Bắc Cực nặng bảy trăm năm mươi kí, loài thú ăn thịt lớn nhất trên cạn.

<Chu choa,> Marco trầm trồ, quá trình biến hình của cậu ấy gần như đã hoàn tất, chỉ còn bộ lông vẫn đang tiếp tục mọc. <Trông bồ giống hệt như một người đang bận trang phục thú bông với cái đầu bự có thể tháo rời vẫn thường đi loanh quanh trong mấy khu vui chơi giải trí dọa nạt mấy đứa nhóc con í. Ngoại trừ rằng... bồ đang vẫn còn thiếu cái đầu.>

“Phải rồi, cảm ơn nhiều nha. Mình vẫn chưa báo...”

Và rồi, cuối cùng thì cũng đến phiên cái đầu của tôi bắt đầu biến đổi và tái định hình: từ một hình gần như tròn chuyển thành hình thuôn. Trên làn da hồng hào đang trở nên đen thui nhú ra những sợi lông màu trắng trắng. Cấu tạo hình ống rỗng bên trong của những sợi lông ấy tạo nên một lớp không khí - những căn nhà kính cỡ nhỏ - cùng với màu da đen-hấp-thu-nhiệt có chức năng giữ ấm cho cơ thể loài gấu trắng Bắc Cực. Mắt tôi hầu như vẫn nằm yên ở vị trí cũ, vẫn hướng về phía trước. Thị lực tương tự như của con người, khá hơn lốt gấu xám. Thính giác ư? Chẳng có gì đặc biệt. Nhưng khứu giác... thì thật tuyệt vời! Mùi hương đồng nghĩa với thức ăn. Mà thức ăn có nghĩa là... thịt tươi. Kế ngay bên. Chỉ cách có cái bức tường bằng gạch và bê tông kia thôi. Chuyện nhỏ với gấu trắng.

<Ừm, mấy bồ có cho rằng tụi gấu trắng này sẽ lượm được một ít đồ ăn của Mickey D's[9] trên đường vào không ta?> Marco, giờ đã hoàn toàn là một chú gấu trắng Bắc Cực, ngúc ngoắc cái đầu hình quả bóng từ bên này qua đến bên kia, hít hít không khí bằng chiếc mũi đen nhỏ xíu.

<Nè, mình nghĩ là mình ngửi thấy mùi san-uych cá[10],> Cassie nói. <Mình lúc nào cũng có một tình yêu thầm kín với món san-uych cá này...>

<Có lẽ những cư dân tạm thời của cái được gọi là Trung tâm Cộng Đồng này sẽ chia sẻ buổi chiều đãi tươi ngon béo ngậy của chúng với tụi mình...>

<Ừm, mọi người,> tôi nói, cố gắng chống lại bản năng khoái tiệc tùng chè chén đang thôi thúc của loài gấu. <Ax ngố? Thôi nào, hồng phải lúc cho mấy bữa ăn nhanh giàu đạm đâu à

nha.>

Tobias ì ạch tiến về trước, từng bước một, gót chân rồi mới đến ngón chân chạm đất, như con người vậy. <Hãy nhớ kĩ, mấy bồ,> cậu ấy nói, rất ôn tồn. <Họ là con người. Là những kẻ Mượn Xác thật đấy, nhưng vẫn là người. Chúng ta ở đây là để hù dọa họ chứ không phải gây thương tích hay giết chết họ đó nha.>

Tôi sững sờ. Câu nói ấy của Tobias là dành cho tôi! Cho chính tôi. Tôi đâu có cần cậu ấy khuyên bảo hay nhắc nhở chớ. Tôi biết đây cũng chỉ là một phi vụ quậy tung bưng khác thôi. Tôi biết điều đó mà! Cả một ngày dài, trong tất cả những vụ đột kích, tôi đã kiểm soát tốt bản thân và cả lối hình biến của mình. Tôi thực sự đã làm rất tốt đấy thôi! Tôi hổng phải chịu trách nhiệm cho cái chết của người đàn ông đó –

<Sao?> Marco nói. <Bồ phát lệnh hay là tui đây?>

Tôi lưỡng lự. Nhưng chỉ trong có một giây. <Tới luôn đi!> "HHIISSRRROOOAAARRRWWWW!"

Chúng tôi đã vào trong! Qua đường cửa sổ bé xíu ở phía sau tòa nhà. Kính bể tan tành, mảnh thạch cao trét tường bay tứ tán. Khung cửa gỗ kêu rảng rắc rồi gãy nát. Một, hai, ba, bốn, năm con gấu trắng, con này nổi đuôi con kia, nửa rơi nửa trượt từ bức tường phía trên, rầm rầm lao xuống căn phòng, tông sầm sập vào một nhóm bị nghi là những kẻ Mượn Xác-Người. Chúng la lối om sòm, nháy ra khỏi chỗ ngồi, chạy ào về phía cửa. Một tên ngất xỉu. Một tên khác tè ra quần. Tốt. Cứ để chúng hoảng loạn. Chúng xứng đáng được nhận điều này. Một trận đánh đã đời.

Quá dễ dàng. Tôi đánh bay cái ghế đang được một tên giơ cao lên (chắc là để phang lại tui tôi í mà).

<Cú này là dành cho ông lão đó,> tôi nói với hần, nhưng hổng chắc là hần nghe thấy. Marco gôm ba tên Mượn xác dồn cục lại với nhau rồi thấy chúng bay ngang sàn nhà được lót vải sơn. Ax, Cassie và Tobias lắc lư thân hình gấu trắng bự bành ki, nện chân rầm rầm, điên cuồng nắm tay chân của mấy tên Mượn Xác-Người đập đầu chúng lên trần nhà thấp tè rồi lẳng tên này vào tên kia, cốt để hăm dọa chúng. Bứt tung màn hình video cỡ nhỏ khỏi vách tường, liệng cái bục phát biểu ra ngoài cửa sổ phía sau, tôi cất giọng cười lớn. Cứ cái đà này thì chẳng mấy chốc cuộc tấn công sẽ chấm dứt thôi. Chúng tôi sẽ đá dít thêm vài tên dần độn, đập bể thêm vài món đồ nữa rồi chuồn.

<Rachel! Lũ Hork-Bajir!> Tobias hét lớn.

Tôi xoay cái thân hình chàng dảng của mình lại đối diện với cánh cửa phía trong. Đội quân thiện chiến của bọn Yeerk. Thì sao chớ? Chúng tôi có thể đánh bại chúng mà.

<Tấn công!> Tôi hét vang. Chất adrenaline chạy rần rật trong các mạch máu của tôi. Tôi lao tới trước, nhe răng, xòe rộng móng vuốt. Những chiếc răng gấu trắng-tôi giằng xé những thớ thịt dai nhách của đám Hork-Bajir. Nội mỗi cái miệng của tôi thôi cũng đã chứa tới bốn mươi hai thứ vũ khí! Với hai bàn chân đồ sộ đầy móng vuốt, tôi đánh, tôi tát và cẩu xé. Với chiều cao gần hai mét rưỡi lúc đứng thẳng, tôi cao hơn tất cả bọn Mượn Xác nào trong phòng, bất kể chúng là con người hay là Hork-Bajir.

"HHHSSRRRROOOAAARRRWWW!"

Tôi xô mạnh một tên Mượn xác-Người sang một bên. Đầu hấn nảy cộp cộp trên cạnh một cái bàn nhỏ. Rồi hấn trượt dài, té xụi lơ trên sàn. Bên phải tôi, Cassie – hai tay nắm đầu của hai tên Mượn xác-Người động vào nhau, giống như một cảnh trong bộ phim The Three Stooges[11] xưa lắc vậy. Bên trái tôi, Marco và Tobias vật một tên Hork-Bajir xuống đất. Hấn nằm luôn ở đó. Trước mặt tôi, Ax liệng một tên Hork-Bajir máu me bê bết qua một bên rồi giật con dao nhỏ khỏi tay một kẻ Mượn xác-Người. Chúng tôi đang làm chủ tình hình! Chúng tôi sẽ hủy hoại căn phòng, tiêu diệt bọn Yeerk ở trống rồi chuồn mất trước khi có bất kì tên nào kịp gọi cứu viện, trước khi có bất kì ai có thể hiểu nổi lực lượng phi thường nào đã đánh bại chúng! Rồi sau đó, tên thanh tra sẽ buộc phải tin rằng Visser Ba hoàn toàn chỉ là một kẻ gây phiền toái, kém cỏi, bất tài và...

<Rachel! Phía sau bồ kia!>

CHƯƠNG 15

VVVUUUUUTT!

Một vệt màu xanh dương... Nhanh như chớp.

Tên Thanh tra. Người Garatron. Chắc chắn là hấn. Hổng thứ gì khác có thể chuyển động nhanh đến mức đó cho được.

Một vệt mờ vụt qua, đầu của Marco giật ngoẹo qua một bên. Hai gối cong gập.

HUYCH!

Marco gục xuống, rên rỉ.

<Nhảy vào và chụp lấy hấn!> Tôi ra lệnh.

<Không thể nhìn thấy hấn!> Cassie la lên.

Điên hết sức! Tobias lẳng thân hình kênh càng của chính mình vào người tên Thanh tra, vào đúng cái nơi mà hấn đã ở đó chưa đầy nửa giây trước. RẦM! Tobias đập mặt xuống sàn. Tên

Thanh tra lơ lửng tròn quanh Cassie như một thầy tu đạo Hồi[12], như Jim Carrey trong phim The Mask[13], như Quái vật đảo Tasmania[14] di chuyển xoay tròn quanh Yosemite Sam[15]. Cassie quơ tay tát vào khoảng không, hết lần này tới lần khác, hồng hiệu quả.

<Cassie! Coi chừng!> Tôi la lên. Quá muộn!

Xây xẩm mặt mày vì phải ráng xoay người theo đường di chuyển xoay tít của tên Thanh tra, nhỏ hồng thể phản ứng kịp lúc, hồng thể né được cánh tay lửa chĩa dao của tên Hork-Bajir hiện ra lơ mờ sau lưng nhỏ.

<ÁÁÁÁÁ!> Nhỏ gục xuống! Tên Hork-Bajir giơ cao cánh tay chuẩn bị đâm thêm nhát nữa, tính xốt một miếng thịt trên lưng đâm đĩa máu của con gấu trắng. Có hai người đã gục ngã rồi! Không!

<Nè, đừng có làm thế chứ, anh bạn.> Là Marco! Từ phía sau, cậu ấy tông sầm vào tên Hork-Bajir khiến hắn khuỵu gối. Rồi Marco huých mạnh hắn ra khỏi người Cassie.

<OOOWWWRRR!>

Tôi bị bắn trúng! Từ một khoảng cách rất gần! Vết thương ở ngay ổ bụng. Tôi đã hồng nhìn thấy một tên Mượn xác-Người lén nhòm dây ở phía sau lưng mình. Tôi đã quá bận tâm đến khả năng thoát ẩn thoát hiện và tốc độ di chuyển nhanh kinh hồn của tên Thanh tra. Tên Yeerk Mượn xác Người này sẽ phải trả giá. Giá mà tôi có thể nhắc được cái chân sau lên...

VVỤỤỤỤTT!

PHẬP!

Đầu tôi giật khục về bên trái. Tôi có thể nghe thấy tiếng xương cổ của mình kêu răng rắc. Thiếu não, tôi giơ một chân trước lên và té cái rầm xuống sàn. Căn phòng xoay mòng mòng! Những thân hình – cả loài người lẫn người ngoài hành tinh - phần phật, đổ nhào. Ánh chớp sáng của thuốc súng. Tiếng chan chát của lưỡi dao chạm nhau. Tiếng gầm giận dữ của những chú gấu trắng, mỗi lúc một yếu dần. Tôi phải đứng dậy, quay trở lại với cuộc chiến! Chậm chạp, đau đớn, tôi rướn cái đầu bầm dập của mình lên, và tôi nhìn thấy vết mờ màu xanh dương ấy ngừng phất lại trước mặt tôi cách chừng sáu mét, nói chuyện với một sinh vật lông màu xanh dương có hình dạng giống hươu, có cái đuôi gấn dao ngay đầu chót. Sinh vật ấy đứng ngay bên trong cánh cửa.

<Ta-đã-chứng-kiến-đủ-rồi. Ta-để-cho-người-dọn-dẹp-sạch-sẽ-cái-đống-lộn-xộn-này-nhé, Visser-thân-mến-của-ta.>

Với một vẻ duyên dáng lạ thường, tên Thanh tra bước ra khỏi phòng ngang qua cánh cửa đã được một tên Mượn xác-Người máu me đầy mình mở sẵn. Bớt đi một kẻ thù lại gặp phải một kẻ khác. Hồng cách chi mà chúng tôi có thể đánh lại và chiến thắng được một tá Hork-Bajir đứng lạng thình kia cùng với hai chục tên Mượn xác-Người trang bị súng ống, chưa kể, còn có cả Visser Ba nữa chứ. Trong một khoảng không chỉ vừa đủ chỗ đứng cho năm con gấu trắng Bắc Cực. Kiệt sức. Tôi chưa bao giờ cảm thấy kiệt quệ và nản lòng đến thế. Và cơn đau cháy bỏng ruột gan... Có lẽ đã đến lúc để...

Pặặcc!

Tôi quay ngoắt đầu lại.

Phụụụtttt!

Tên Visser đã bắt đầu biến hình. Thành một sinh vật gì đó đồ sộ và kinh hoàng.

Trên cơ thể Andalite kiêu hãnh của hắn những nếp da màu xám bung ra lụp bụp. Những lớp thịt hôi thối lật bật xếp chồng lên nhau, hết lớp này đến lớp khác, giống như những cái bánh pudding xếp thành chồng trong một cái tô. Làn da như thể những xô cát lún được đắp bồi lên cơ thể của một con quái vật cao hai mét... ờ... hai mét hai... ừm... hai mét rưỡi! Những con mắt hết như những trái nho héo quắt queo bé tí teo. Những cánh tay và những cẳng chân trông như những cột bùn chảy nhão với chu vi cỡ chừng 6 tấc. Bụng của nó cuộn cuộn phình ra bên ngoài như một con sóng đập mạnh xuống sàn! Và nó vẫn cứ tiếp tục lớn dần lên.

Làn da nó tiết ra một thứ mùi cực kì hôi hám, kinh tởm. Đầu tiên là mùi hôi của cống rãnh, rồi kể đến là mùi thum thum của xác chết đã thối rữa. Chút không khí ít ỏi trong căn phòng chật cứng vốn đã ám đầy mùi mồ hôi và máu, nay như bị đun sôi bởi thân nhiệt của quá nhiều người, lại thêm lốt hình biến nong nặc mùi của tên Visser càng khiến cho việc hít thở hầu như là không thể. Cơ thể tôi như muốn phồng căng lên với sự nóng nực bức bối trong phòng. Da tôi giãn dài phủ trên những lớp mỡ dày. Chiếc áo khoác lông gấu trở nên nặng nề giống như tấm mền bằng chì mà bác sĩ vẫn thường đắp lên người bạn lúc họ chiếu tia X lên ngực bạn vậy. Ngột ngạt quá đi! Đã quá trễ để tôi nhận ra rằng gấu trắng Bắc Cực - loài động vật tiêu tốn gấp hai lần năng lượng so với bất kì loài động vật có vú nào khác khi có cùng một tốc độ di chuyển, loài vật được bao bọc dưới những lớp mỡ dày cách nhiệt - hoàn toàn không phải là lốt hình biến thích hợp cho phi vụ lần này.

<Nóng quá đi! Hồng... tài nào... thở nổi.>

<Ấy thế mà, ừ, mấy bồ à, mình lại đang bị mất nhiều máu quá,> Tobias nói.

<Lẽ ra chúng ta phải chọn lốt hình biến chiếu đấu thường dùng mới phải,> Ax nói những lời mà hồng cần phải nói ra, giọng chán nản. <Tất cả chúng ta đều cùng sử dụng có một lốt hình biến, không một chút linh hoạt. Buộc phải rút lui thôi.>

<Ừ. Rút qua lối cửa sổ nha!> Tôi la lớn. <Mình sẽ cản đường tên Visser. Rút mau!>

<Rachel, đừng có điên rồ...>

<Mình đã nói là rút khỏi đây kia mà, Tobias! Ngay lập tức!>

Tôi chỉ thấy lờ mờ những hình dáng đồ sộ màu trắng lấm tấm những cục máu đông đang ịch ịch hướng tới bức tường phía bên ngoài, lẻ lết những tấm thân nặng nề qua xác mấy chiến binh Hork-Bajir đầm máu chất thành đồng trên sàn - chết có, hấp hối cũng có.

"HHHSSRRROOOAAARRWW!"

Với tất cả tất cả năng lượng ý chí còn sót lại, tôi giương đứng dậy trên hai chân sau. Cứ mỗi bước chân tiến gần hơn tới chỗ con quái vật kinh tởm – lột hình biến của tên Visser - vẫn đang tiếp tục phồng lên, cái đầu hình thuẫn thuẫn của tôi lại ngoặt ngoẹo, giật cục từ bên này qua đến bên kia. Tôi chắc chắn sẽ hồng sống sót được sau cuộc đột kích. Chỉ có duy nhất một việc cần phải làm.

Tấn công!

Với thân hình quá bé nhỏ so với cơ thể kỳ cục, nung núc thịt của con quái vật, tôi ném chính mình vào người tên Visser, và mém té khi vấp phải sự phản kháng yếu ớt từ khối thịt nhão nhoẹt hôi thối ấy.

<Đồ Andalite ngu ngốc!> Tên Visser cười lớn. <Mi chẳng thể khiến sinh vật phải thừa nhận là cực kỳ hôi thối này trầy nổi lấy một vết dấu. Mọi nỗ lực của mi hòng gây tổn hại cho cơ thể này chỉ là công cốc mà thôi.>

Tôi lùi lại, rồi một lần nữa ném mạnh thân mình vào khối thịt xám ngoét bốc mùi đó. Một lần nữa. Lại thêm lần nữa! Cứ thế cho đến khi tên Visser ghì tôi xuống bằng một cái móng vuốt hôi thối rồi hắt lỏng cơ thể hơn bảy trăm năm mươi kí lô của tôi ra khỏi người hắn như một con tinh tinh vút con bọ chết ra khỏi bụng. Và phù một cái, hơi thở hôi hám ẩm ướt của hắn thấy tôi đập vào một vách tường cách đó cả quãng! Tôi đâm sầm vào vách tường thạch cao và trượt dài xuống nền nhà. Mọi giác quan của tôi trở nên mờ cảm. Luồng nhiệt nóng hổi chạy dọc sống lưng rồi lan đến xương sườn tôi. Chân trước bên trái tôi mềm oặt và đỏ tấy lên. Nhưng tôi vẫn chưa chết. Và đó mới là điều duy nhất quan trọng. Cửa sổ! Ngay ở bức tường phía trên! Tôi liếc nhanh quanh căn phòng bị tàn phá, hồng thấy bất cứ đứa bạn nào: Marco, Ax, Cassie và cả Tobias.

Tốt.

Tôi chỉ thấy có một đám Hork-Bajir và bọn Mượn xác-Người bị quật ngã đang rên rỉ, cố giương đứng dậy. Hồng thấy tên Thanh tra đầu. Và tôi cũng thấy lột hình biến kì quặc của tên Visser đang chậm chậm co rút lại. Thời cơ để rút chạy đây rồi. Tôi nặng nề gắng giương đứng dậy trên hai chân sau. Nỗ lực này khiến tôi thấy choáng váng đầu óc. Tôi cảm thấy có một dòng máu đang chảy rùng rùng xuống trán. Và một cơn đau nhói khác nữa – ôi khủng khiếp! – dọc sống lưng, nơi cột sống của tôi bị gãy khi va mạnh phải bức tường. Ô cửa sổ trên tường chỉ cách chừng hai mét. Khung cửa và kính đã bể nát lúc chúng tôi ào vào phòng. Ráng hết sức, tôi giương đứng thẳng trên hai chân sau, giẫm lên lưng một tên Hork-Bajir nằm chèo queo. Với tới rồi! Và bằng chút sức lực cuối cùng của cơ thể bầm dập, gãy nát, tôi quăng mình qua bệ cửa sổ nham nhở, đổ nhào xuống mặt đất đầy rác rến. Tôi đã ra được bên ngoài! Chúng tôi an toàn rồi!

<Marco! Ax! Tobias! Thế còn...>

Câu hỏi của tôi ngưng lại giữa chừng, bởi vẻ mặt của Marco, đôi vai sụp xuống của Ax và cái cách mà Tobias quay mặt đi đã cho tôi câu trả lời. Cassie vẫn còn ở bên trong.

<Còn một giờ và mười lăm phút. Bảy mươi lăm phút cả thảy.>

“Cứ như là chuyện hoang đường í. Thiết là hoàn hảo!” Marco điên tiết. “Trong vòng chưa đầy hai giờ, Cassie sẽ bị hạ, hống bằng cách này thì cũng bằng cách khác. Bị một con sên Yeerk chui vào đầu? Rất có thể. Bị tra khảo? Sao lại không chứ. Hay sống nguyên một kiếp người như một trái banh lông khổng lồ? Dám lắm.”

<Marco à,> Tobias nói với giọng vô cảm. <Dừng lại đi. Mình chắc Rachel đã cảm thấy đủ tồi tệ rồi...>

“Nên là như thế!” Marco quay đầu lại nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cúi gằm và nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

“Dễ thương quá hén, Rachel.” Marco nạt. “Cái biểu hiện ‘Dừng-đổ-lỗi-cho-tôi. Tôi-chỉ-là-một-đứa-con-gái-thôi-mà’ hống có thỏa đáng trong trường hợp này đâu à nha.”

<Marco!> Ax nói. <Đủ rồi. Chẳng ích gì đâu. Đủ lắm rồi.>

Chúng tôi đang ở trong nhà kho của Cassie, nơi yêu thích của nhỏ, nơi mà, nhờ có tôi, nhỏ có thể chẳng bao giờ nhìn thấy nữa.

“Mình... mình tưởng nhỏ đã thoát ra ngoài rồi...” tôi thì thầm.

<Chúng ta phải tìm cách giải quyết tình huống này,> Tobias cất giọng. < Nếu bọn Yeerk chui vào đầu Cassie và buộc nhỏ hoàn hình, chúng ta sẽ chỉ còn là dĩ vãng. Điệp vụ kết thúc. Cả cuộc chiến cũng sẽ chấm dứt. Có khi ngay lúc này mọi chuyện đã diễn ra rồi cũng nên.>

Marco khịt mũi. “Sao tui mình hống để cho vị thủ lĩnh mới của chúng ta, người không hề biết cái gọi là sợ hãi, quyết định hành động tiếp theo há? Chẳng phải cho đến giờ nhỏ đã tỏ ra rất sáng suốt với những chiến lược của mình đó sao? Tui, chẳng hạn, rất ấn tượng với nhỏ đó nghen.”

Tôi sụt sịt và lấy mu bàn tay quạt nước mắt còn đọng trên mi. “Marco...”

“Gì? Bờ có điều gì muốn nói với tui hả?” Cậu ấy khoanh tay lại và nhìn tôi trừng trừng. “Bởi lẽ tui không rõ liệu một chiến binh quả cảm như bờ có muốn nói chuyện với một kẻ như tui không nữa. Tui chẳng qua cũng chỉ là một kẻ luôn suy nghĩ quá nhiều, một đứa tẻ ngắt với những suy nghĩ rối rắm kiểu Hamlet, là kẻ đã nói, ‘Nè, Rachel, bờ hống nghĩ là tui mình nên ngó qua, hay thám thính chỗ đó một chút và chuẩn bị trước sao? Bờ biết đấy, trước khi cả bọn lao

đầu vào cái chết chờ sẵn.”

Được rồi. Giờ thì tôi thực sự nổi điên lên rồi. Tôi đã xử lý tình huống trong tòa nhà đó cực kỳ, cực kỳ kém cỏi, nhưng hổng lẽ nào tôi đã tự trừng phạt bản thân mình nhiều đó vẫn chưa đủ hay sao? Vì Chúa, tôi đang khóc nè - một việc mà hổng thuộc về thói quen của tôi, hổng thấy sao. “Mình hổng biết là tên Thanh tra Garatron cũng sẽ có mặt ở đó!” Tôi hét lên, hai nắm tay siết chặt.

Marco lắc đầu như thể thấy ghê tởm. “Phải rồi, bồ hẳn đã biết nếu bồ chịu nghe theo lẽ phải.”

<Chúng ta đang lãng phí thời gian đây,> Ax lên tiếng. <Tên Visser có thể đã đưa Cassie đến vũng Yeerk.> Ax vẫn hổng nhìn thẳng vào tôi. Hổng một lần kể từ lúc chúng tôi chạy thoát khỏi Trung tâm Cộng đồng, bay về lại nhà kho. <Hướng xử lý là quá rõ rồi còn gì.>

Tobias đuổi đôi cánh rồi xếp chúng lại. <Rachel là thủ lĩnh của chúng ta, chú Ax. Cho dù, vào lúc này, chúng ta không hài lòng với quyết định ấy nhưng chúng ta chính là những người quyết định bỏ phiếu bầu cho nhỏ mà. Cháu nghĩ, chúng ta nên chịu trách nhiệm về quyết định của mình. Hãy theo đến cùng đi.>

Bao tử tôi quặn thắt. Tôi cảm thấy ớn lạnh. Đó chẳng phải là một lời ủng hộ mạnh mẽ của Tobias sao? Nhưng tại sao cậu ấy lại hài lòng với tôi? Tại sao cậu ấy lại bênh vực tôi kia chứ? Màn trình diễn của tôi đã đặt tất cả - cả đám - tụi tôi vào vòng cực kỳ nguy hiểm, và hoàn toàn có khả năng đã kết án tử cho cả nhóm. Một ông lão đã chết. Cassie thì... Tôi cảm thấy muốn bịnh. Tôi đưa tay bịt miệng. *Không. Hãy kiểm soát chính mình, Rachel. Hổng phải ở đây. Hổng phải lúc này.*

“Không!” Tôi quay qua Marco, Tobias. “Ax. Làm ơn, hãy nhìn mình nè.” Ảnh nhìn tôi bằng hai con mắt chính. “Mình hổng phải là thủ lĩnh của mấy bồ, hổng còn nữa. Mình hổng cách chỉ khiến cho ông lão đó sống lại được. Mình hổng thể kêu mấy bồ đi xuống vũng Yeerk để giải cứu Cassie. Mình hổng thể kêu mấy bồ làm bất kì điều gì được nữa! Mình xử lý tình thế rất tệ. Mình...”

<Rachel. Tất cả các vị thủ lĩnh, ai cũng đều có những lúc mắc sai lầm. Đó không phải là điều ta mong chờ nhưng là sự thật. Tobias nói đúng. Bạn là thủ lĩnh của chúng tôi. Bạn nên xử sự như một sĩ quan chỉ huy.>

Tôi lắc đầu. “Không, Ax...” Tôi nuốt khan và nhìn Tobias. “Còn Tobias, cảm ơn lòng tin của bồ. Hẳn là chẳng dễ dàng gì khi phải giả bộ đặt niềm tin vào mình. Và Marco? Cảm ơn bồ đã thành thực với mình.” Tôi cười, một tiếng cười gượng gạo và yếu ớt. “Thiệt là khó chịu song mình đáng bị như thế. Nhưng... mình sẽ đi xuống vũng Yeerk một mình. Đó là cách duy nhất.”

“Bồ có đang dùng thuốc không đó?” Marco đưa hai tay đặt lên đầu. “Tui thực sự muốn biết. Rất nghiêm túc đấy. Vì tui cho rằng bồ cần phải điều chỉnh lại liều lượng.”

“Mình sẽ đi một mình. Hổng tranh luận hay bàn cãi gì nữa hết. Nghe này, Cassie đã đi xuống đó một mình khi nhỏ buộc phải làm thế.”

“Ấy là khi tất cả những thành viên khác trong nhóm hoàn toàn bất lực.” Marco quạt lại. “Tình huống khác nhau. Nhỏ hổng có sự lựa chọn. Bồ thì có.”

<Việc đó là tự sát,> Ax nói. <Tôi không thể tưởng tượng được Hoàng tử Jake sẽ đồng ý với một hành động như thế.>

“Ừ, phải rồi, anh Jake hổng có mặt ở đây.” Tôi lớn giọng nạt lại. Chính tôi cũng cảm thấy lời nói của mình y như là của một đứa trẻ đang hờn dỗi. “Nếu anh ở đây, mình nghĩ hẳn sẽ chẳng có việc nào đáng tiếc xảy ra cả.”

<Vậy đó là lỗi của Jake sao?> Tobias nói, giọng cay nghiệt. <Vì cậu ấy đã tin tưởng rằng tụi mình có thể xoay sở được trong lúc cậu ấy đi vắng ư? Vì tụi mình đã chọn bồ làm thủ lĩnh tạm thời ư? Hay vì bồ đã mắc sai lầm và giờ thì bồ muốn thoái lui ư? Mình không biết, Rachel. Có lẽ bồ thực sự không xứng đáng với vai trò một vị thủ lĩnh.>

Tobias...

CHƯƠNG 17

Tôi cảm thấy tội lỗi, xấu hổ.

Nỗi buồn, và cả sự tức giận nữa tràn ngập trong tôi.

Tại sao chuyện này lại xảy ra? Tại sao mọi việc lại trở nên tồi tệ đến thế? Sai lầm đến thế? Đó là vì có quá nhiều sự việc. Quá nhiều. Tôi không thể...

“Mình bỏ cuộc. Mình từ chức. Hãy để Marco làm thủ lĩnh,” tôi la lên, đá phăng cái sọt cũ bằng gỗ văng vào tường. Một chú gấu trúc bị thương lo lắng rên rỉ trong lồng. “Đó là những gì cậu ấy muốn suốt bấy lâu nay. Mình đi đây.”

Marco đi theo tôi ra khỏi nhà kho.

“Rachel. Chờ đã.”

Tôi dừng lại, hổng biết tại sao. Tôi giơ hai tay lên trời rồi buông thõng để chúng đập vào hai bắp đùi, rồi hất mạnh đầu ngoảnh ra sau và gầm gừ. Marco bước nhanh đến đứng trước mặt tôi.

“Không,” cậu ấy nói.

“Bồ nói ‘không’ nghĩa là sao? Không muốn phải giải quyết đồng lõa xộn mình đã bày ra à?” Tôi vừa nói - giọng dứt khoát - vừa chùi đi giọt nước mắt sau cùng, giả vờ như có một hạt bụi rơi vào mắt. “Mình hiểu mà. Đó là một tình huống hổng có cách chi thắng được. Và bồ là một người thực tế, Marco.”

Marco gật đầu. “Bồ nói đúng: Cơ hội thành công là hổng có và tui đúng là người theo chủ nghĩa thực dụng.”

“Tụi mình luôn luôn ở vào thế bất lợi. Nhưng anh Jake lúc nào cũng biến cái bất lợi ấy thành lợi thế cho tụi mình.”

“Đúng thế. Chúng ta may mắn vì có Jake. Nhưng thậm chí cả cậu ấy cũng có lúc xử lý tình huống chả ra sao.”

“Sự thông cảm của bồ chẳng giúp ích gì cho mình đâu, Marco à.”

“Jake không bao giờ bỏ mặc mọi chuyện. Không bao giờ bỏ cuộc.”

“Ừ, phải rồi, Thánh Jake mà lị. Chẳng phải chính bồ là người hổng muốn mình là chỉ huy ư? Sao hổng cứ tận hưởng chiến thắng lấy lòng của bồ và lấy làm sung sướng đi kia chớ? Hội Animorphs sẽ hoàn toàn dưới quyền của bồ cho đến khi Jake Toàn Năng quay trở lại.”

“Nghe này, tui hổng thể dẫn dắt được ai cả. Hổng phải ngay lúc này. Đây không phải là phi vụ của tui.”

...

“Ừm, rất có thể một ngày nào đó tui sẽ là thủ lĩnh. Nếu vậy, chắc chắn, tui cũng sẽ đưa ra những quyết định sai lầm. Như tui đã nói rồi đấy, ngay cả Thánh Jake cũng thỉnh thoảng làm sai mà. Dù sao thì, điều gì khiến bồ trở nên cá biệt đến vậy kia chớ?”

“Hả? Cái gì? À, Thế thì đến lượt bồ ra quyết định sai lầm rồi đó. Mình đi đây.”

Marco nắm lấy tay tôi. Tôi giật lại. Trông cậu ấy cũng giận dữ chẳng khác gì tôi cả. “Nghe tui nói đây, đồ tâm thần chuyên-lang-bang-các-khu-thương-xá, tui mình chỉ có một giờ và mười phút để cứu Cassie ra khỏi vũng Yeerk. Ngay bây giờ, tui có thể đưa ra một kế hoạch rất thông minh. Tui có thể xem xét mọi khía cạnh. Tui cũng có thể nhìn thấy một giải pháp hoàn hảo. Nhưng tất cả đều phải cần có thời gian mà đó chính xác là thứ mà tui mình hổng có, Rachel à. Hổng đủ thì giờ cho những thứ tinh vi và khôn khéo. Tui mình cần đến sự liều lĩnh, tính bốc đồng, tính nguy hiểm. Tui mình cần đến sự mất trí, nguồn adrenaline thuần khiết, đến những cú đá đít cực kỳ điên rồ.”

Một ngón tay của Marco chọt vô mặt tôi đau nhói. “Lúc trước, khi ở Trung tâm Cộng đồng, mọi người có thể tôn tui làm thủ lĩnh. Nhưng ngay lúc này thì tui mình cần bồ, Rachel. Tui mình chỉ có một giờ để giải cứu nhóc bạn thân nhất của bồ, bạn gái của Jake, và toàn thể nhân loại. Bồ đã khiến tui này mắc vào chuyện này thì cũng phải đưa tui này ra khỏi đó chớ.”

Tobias và Ax vẫn đang chờ trong nhà kho.

Tôi đóng cánh cửa lại sau lưng mình. Tôi đứng đó, bên trong nhà kho, cách Marco một tầm tay với, chăm chú nhìn cái cảnh ảm đạm, u buồn mang màu xanh-xám của nhà kho. Bây giờ đã là sáu giờ tối, đã trễ cho bữa tối nhưng tôi sẽ giải thích với mẹ vào ngày mai, với điều kiện là mẹ nhận ra là tôi hồng có nhà, bởi đạo này, bà dành hết thời gian ở văn phòng cho một vụ kiện mới.

“Tobias?” Giọng tôi vang lên, nhuộm chút uy quyền. “Tụi mình phải hành động. Ngay bây giờ. Có điều gì mới về những lối vào vũng Yeerk mà tụi mình nên biết không?”

Một hồi yên lặng. Tôi cho là mình trông thấy Ax mỉm cười, theo cái kiểu lạ thường của người Andalite hồng có miệng. Nhưng cũng có thể là do tôi tưởng tượng ra. Một khoảng yên lặng nữa. Tobias nói, <Bồ tính lên kế hoạch gì để...>

Tôi thụi đấm tay này vào lòng bàn tay kia của mình. “Mình tính chuyện đưa Cassie ra khỏi đó. Giờ thì trả lời câu hỏi của mình đi. Mọi điều mà bồ biết về lối vào của vũng Yeerk. Nào!”

<Phòng thay đồ trong tiệm *Lỗ hồng*. Phòng vệ sinh trong cửa hàng McDonald. Địa đạo bên dưới sân chơi của Trung tâm Cộng đồng.>

“Còn lối đi nào khác nữa không?” Tôi hỏi nhanh.

Tobias ngẩng đầu lên và dường như đang cân nhắc. <Có thể có. Có một tòa nhà văn phòng mới mở cách tòa nhà McQueen, chỗ tụi mình đã tới hôm nay, chỉ chừng vài dãy phố. Mình đã quan sát nó từ lúc nó mới xây cách đây hai tháng. Điều kì lạ là nó vẫn luôn trống rỗng. Không ai thuê mượn gì cả.>

“Thị trường bất động sản đóng băng à?” Marco thắc mắc.

<Không đâu. Mình cũng đã quan sát cấu trúc của tòa nhà. Hầu hết đã bị che kín, nhưng không ai nghĩ một con điều hâu lại quần quanh đó mà rình mò. Mình không phải là một kĩ sư nhưng cũng khá chắc chắn là các tòa nhà văn phòng đều phải có những thứ như là khoảng trống dành để xây cầu thang bộ hay đường thông cho thang máy. Nhưng tòa nhà này thì không có mấy cấu trúc đó. Và mình cũng khá chắc chắn là phần mái của nó có thể kéo ra kéo vào được.>

<Tôi tin, đó không phải là nét đặc trưng phổ biến của dạng nhà ở bình thường trên Trái Đất.> Ax phát biểu.

<Phải. Có một ngày mình cho rằng mình nhìn thấy thứ gì đó như là một chiếc Con Rệp tàng hình đáp xuống mái. Mình không chắc lắm. Mình ở quá xa, nhưng mấy bồ biết mà, mình cứ luôn thắc mắc là tên Visser đưa những chiến đấu cơ của hắn ra vào vũng Yeerk bằng cách nào. Mình không - >

“Còn bao nhiêu thời gian nữa, Ax?”

<Sáu mươi lăm phút theo giờ của các bạn.>

<Cũng có thể mình làm về chỗ đó,> Tobias vội nói.

“Mất nửa tiếng để đến đó, nửa tiếng nữa để xâm nhập vào trong,” Marco tính toán. “Nếu đó thực sự là lối vào vũng Yeerk, chắc chắn sẽ có lính gác. Vậy là phải mất thêm một ít phút nữa. Sau đó cần thời gian để vào được vũng Yeerk, kiểm xem Cassie đang ở đâu và chuồn ra ngoài. Không rõ bao lâu nhưng chẳng thể nào hoàn thành mọi việc trong vòng sáu mươi lăm phút được.”

“Một chiếc Con Rệp thì hỏng tiêu tốn thời gian nhiều đến thế đâu,” tôi nói.

<Chúng ta chẳng có chiếc Con Rệp nào cả,> Ax nói.

Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi có một ý tưởng điên rồ. Một ý tưởng tự sát. Tôi nhếch mép cười nửa miệng với Marco. “Bồ muốn điên rồ sao? Mình có vài ý tưởng đây.”

“Được rồi, Rachel. Việc này thật là điên rồ. Hoàn toàn điên rồ. Làm cách nào chúng ta có thể lấy được chiếc máy bay đó mà hỏng bị bắn hay bị những chú chó chặn cừu Đức làm thịt đây?”

Được rồi, tình huống xem ra cũng có chút ác tâm. Sân bay Morgan. Chiếm lấy những chiếc phản lực nhỏ, có cả sở hữu tư nhân lẫn sở hữu tập đoàn. Mặc dù mặt trời vẫn còn chưa mọc, nhưng những ngọn đèn ánh sáng trắng sáng chói rọi sáng đường băng, đồng nghĩa với việc hỏng có bóng tối thuận lợi để ẩn nấp. Địa hình rộng và bằng phẳng nghĩa là hỏng có mái che tự nhiên. Những lớp hàng rào cao. Một vài hàng rào có thể gây ra cú sốc điện dữ dội cho bất kì ai có ý định trèo qua. Nếu dòng điện hỏng thể ngăn cản kẻ xâm nhập thì vẫn còn những sợi dây thép gai, và cả những chú chó bảo vệ được huấn luyện nặng gần bốn mươi kí lô nữa chớ. Bảo vệ người thì canh gác mọi cổng ra vào. Súng lục nhét trong bao, lưng lẳng nơi thắt lưng trông cổ vẻ trề nải, kiếng mát lúc nào cũng dính chặt vào mắt – cứ tưởng như núp sau cặp kiếng ấy là những con mắt ngủ gà ngủ gật vậy. Nhưng tôi đang đưa ra toàn những giả thiết cực kì liều lĩnh. Ít nhất là vào lúc này. Tất cả những biện pháp an ninh là nhằm bảo vệ phi cơ phản lực riêng cho những kẻ giàu có và nổi tiếng. Còn chúng tôi thì chuẩn bị cướp lấy một chiếc trong số đó. Tôi tự hỏi hỏng biết chủ nhân của chúng đã mua bảo hiểm chưa nhỉ? Và rồi tôi nhìn thấy hình vẽ biểu trưng của tập đoàn trên chiếc máy bay mà chúng tôi đã nhắm. Và trên chiếc bên cạnh. Philip Morris. Ô, hay quá. Ông chủ của những em bé này đã mua bảo hiểm rồi. Nhiều là đăng khác. Tôi nhún vai. “Hỏng có thời gian. Đồng hồ đang tíc-tắc. Trở lại vấn đề căn bản: Chúng tôi phải chạy đua với nó.”

“Tui biết bồ sẽ nói thế mà.” Marco quay sang nói với Ax và Tobias. “Tui biết nhỏ sẽ nói thế mà.”

“Đếm đến ba nha, mấy bồ. Một, hai, BA!”

Chúng tôi tản ra. Trườn đến hàng rào đầu tiên, những ngón tay bấu chặt, những chiếc giày đế mềm ráng nhét vào rồi lại rút ra khỏi những mắt lưới bé tí tẹo - ngay cả những ngón chân cũng hỏng cho lọt nữa kìa. Hỏng có bẫy điện nhưng có quá chừng dây thép gai ở trên đỉnh hàng rào. Quảng mình qua những cuộn dây thép gai, tụi tôi buông người xuống mặt đất phía bên kia hàng rào.

CHƯƠNG 18

“Úi chà chà!” Thật may là chúng tôi đã bận quần jean và áo nỉ - những thứ chúng tôi giấu sẵn trong nhà kho của Cassie dành cho những lúc khẩn cấp – để chống chọi lại khí trời lạnh lẽo ban đêm. Băng qua thềm để máy bay bằng bê tông! Chạy hết tốc độ! Thật kì lạ khi lại được chạy trong hình hài một con người. Đã lâu lắm rồi chúng tôi hồng chạy như thế này. “Này! Mấy nhóc! Dừng lại ngay!” “Grừgrừ!” Tôi liếc nhanh qua vai và nhìn thấy hai chú chó chặn cừu Đức đang bị những sợi dây cột cổ ghì lại, căng mình lên chuẩn bị làm việc mà chúng đã được huấn luyện: Hạ đo ván những kẻ xâm nhập! Tôi guồng hai cẳng chân. Những chiếc giày đế mềm của chúng tôi dẫm xuống đất tạo nên những âm thanh như tiếng vỗ tay quá nhanh và quá to. Giờ thì một giọng nói phát ra từ loa phóng thanh. “Tôi nói, dừng lại, nhân danh pháp luật. Nếu không tôi sẽ thả lũ chó ra ngay.”

“Có ai có chút bánh thức ăn cho chó nào không?” Marco hỗn hển. “Chó con ngoan nào!”

“Sắp tới nơi rồi! Nhanh lên nào!” Tôi rướn tay liều nắm lấy tay vịn của cái cầu thang xếp, rồi đu người lên một vài bậc thang đầu tiên. Một thợ máy xuất hiện bên dưới tôi, trong tay anh ta là một dụng cụ rỗng ruột. Hẳn là anh ta đang lúi húi dưới thân máy bay mà tôi hồng nhìn thấy từ trước.

“Này, cô gái nhỏ. Cô không thể...”

Tôi phóng một tia nhìn lên cái đầu hói của anh ta.

“Ồ, không đâu. Tôi có thể chứ.”

Anh ta chụp lấy tay vịn, nhảy qua để bắt tôi. Tôi xoay người khiến anh ta tóm hụt. Tôi tiếp tục chạy và đến được cánh cửa máy bay. Marco, Tobias và Ax ở ngay sau lưng tôi.

“Gâu Gâu Gâu Gâu!”

“Vào, vào, vào trong đi!” Tôi vừa hét, vừa lôi Ax xềnh xệch qua khung cửa hẹp. Ảnh bị vương vúi với mấy bậc cầu thang. Tôi bắt đầu kéo thang lên và đóng cửa lại...

Rầm!

“Cám ơn, Rachel. Đôi chân con người quá ư là công chênh...”

“Để sau đi, Ax. Coi chừng mấy tên bảo vệ nha.”

“Tui có thể quen được với mấy thứ này ngay đây,” Marco nói, nhìn quanh phần bên trong hết sức sang trọng của chiếc phi cơ. “Không vấn đề gì. Ghế bọc da êm ái. Màn hình video mười hai inch. Nữ phục vụ xinh đẹp... này, những cô gái xinh đẹp đâu cả rồi?”

“Đủ rồi đấy Marco.” Tôi nạt. “Tobias, đảm bảo an ninh ở cửa. Ax, bồ có thể lái cái này chứ?”

“Chắc chắn rồi. Nhưng, trước hết, tôi phải hoàn hình để có thể sẵn sàng quăng mình ra ngoài vào thời điểm thích hợp...”

“Không sớm thế đâu,” Marco lẩm bẩm.

Tôi gầm gừ. “Mấy bồ vô tích sự quá đi.”

“Tui có tích sự à nha,” Marco đang nhìn qua ô cửa sổ phía cuối máy bay, quay người lại và đột ngột nói. “Tui đang tính nói với bồ là có khoảng, ồ, mười gã tay lăm lăm súng và gậy tuần đêm đã sẵn sàng đánh tụi mình tơi bời. Ngay sau khi họ bắn nát lối vào, dĩ nhiên rồi.”

<Tôi đã sẵn sàng, thưa Hoàng tử, rồi, tôi đã sẵn sàng ->

Ax đứng trong buồng lái chật hẹp, bốn chân trụ vững chắc, bắt đầu lướt những ngón tay nhanh nhẹn trên bàn phím điều khiển.

Brrùmmm...

Động cơ bùng sống dậy. Ax đẩy cần điều khiển về phía trước một cách chậm rãi và máy bay bắt đầu lăn bánh trên đường băng, chuẩn bị cất cánh.

“Bồ chắc là hiểu rõ quy trình cất cánh chứ, Ax-ngố?” Marco căng thẳng hỏi. Ax xoay mắt cuống về phía Marco và ném cho cậu ấy một cái nhìn kênh kiệu.

<Tôi nghĩ mình hoàn toàn có thể lĩnh hội được công nghệ vô cùng tinh vi này của loài người,> ảnh nói khô khốc.

Chiếc phi cơ tăng tốc. Ax hướng nó ra đường chạy trên mặt đất rồi chuyển hướng thẳng tới đường băng. Nhưng tôi vẫn có cảm giác như tụi tôi đang bò chậm rì!

“Ax! Mấy tên bảo vệ sắp đuổi sát kịp tụi mình rồi! Bồ có thể...”

Ax hướng về đường băng và mở bộ điều chỉnh. Cuối cùng, đạt đến tốc độ cần thiết rồi! Đột nhiên...

<Ax! Coi chừng.>

Một con hươu! Nó nhảy vọt ra từ khu rừng phía bên phải! Quá nhanh. Quá gần để Ax có thể dừng lại!

Con hươu đứng yên như phỗng trước chúng tôi chừng hai chục mét, mắt nó sáng rực trong đêm tối, lóa mắt bởi ánh đèn pha của chiếc máy bay, hoàn toàn không chú ý tới tiếng la của những người đàn ông và tiếng sủa điên cuồng của lũ chó!

Xxaxach...

Ax queo gắt ra khỏi đường băng và chiếc phi cơ lăn bánh trườn qua cánh đồng cỏ rậm, chỉ cách con hươu có chừng vài ba tấc! Mà có vẻ như chỉ vài ba phân!

“Cứ cứu nguy ngoạn mục đấy, Ax!” tôi thét lên trong lúc ảnh hưởng chiếc máy bay về lại con đường bê tông.

<Cám ơn, Rachel,> Ax nói giọng căng thẳng. <Nhưng tôi e là cú lách mình khi nãy đã làm chúng ta mất đi tốc độ cần thiết để có thể cất cánh ở cuối đường băng.>

<Họ sắp thực sự bắt kịp tụi mình rồi,> Tobias cảnh báo. <Và bọn họ vừa mới kiếm được một chiếc xe tải an ninh kìa.>

Tobias đã hoàn hình và đang đậu trên lưng của một trong hai chiếc ghế hành khách hướng ra trước.

“Có cơ hội nào không, Ax?” Tôi la lên.

<Chỉ có một cơ hội mỏng manh thôi. Nhưng nếu tôi thất bại...>

Tôi liếc nhanh qua Marco và Tobias.

Marco gật đầu, hai mắt tối sầm.

Tobias... cái ánh nhìn trừng trừng bí ẩn loài điều hâu của cậu ấy hồng thay đổi, nhưng tôi hiểu.

“Làm đi, Ax! Tiến lên nào!”

Nhanh hơn, nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Tiếng động cơ gầm rú. Cây cối vùn vụt bên cạnh, mờ đi... Tôi nắm chặt lưng ghế phi công, ngón tay trắng bệch.

Được rồi!

<Chúng ta đã cất cánh!> Ax nói điềm tĩnh.

Tôi quệt tay ngang trán lấm tấm mồ hôi. Tôi thấy căng thẳng, phấn khích và biết ơn. Điệp vụ

giải cứu đang được vận hành. Chúng tôi nâng độ cao và tăng tốc. Cao hơn, nhanh hơn. Băng qua những vùng đất không tên, qua cả vùng ngoại ô và thành phố chúng tôi đang sống. Hướng đến tòa tháp Beane mới dựng. Đến vùng Yeerk. Và đến với Cassie.

Cao hơn, cao hơn và nhanh hơn. Bầu trời chậm chậm ngả tối, màu xanh thẫm hơn. Tim tôi nện thình thịch trong lồng ngực. Mỗi nhịp đập là một giây trôi qua. Tíc tắc. Thời gian của Cassie đang cạn dần. Thời gian của chúng tôi cũng cạn dần! Cuối cùng- cuối cùng thì chúng tôi cũng đã ở ngay bên trên tháp Beane, cách đỉnh tháp chừng hai ngàn mét trên không.

CHƯƠNG 19

“Sẵn sàng rồi chứ, Ax?” tôi hỏi.

<Đã vào vị trí.>

“Mọi người sẵn sàng rồi chứ? Marco, biến hình đi.”

“Tui đổi ý rồi,” cậu ấy nói. “Tất cả những thứ vớ vẩn mà tui nói về việc cần có một chút điên rồ í mà, chỉ là vì tui bị hạ đường huyết thôi.”

“Marco. Làm đi.”

<Đến lúc rồi,> Ax nói. <Bạn nhớ những chỉ dẫn mà tôi đã nói chứ?>

“Rồi,” tôi nói. “Nhớ cả rồi.”

Phụụụụut...

“Lạy thánh thần...”

Một cú chúi đầu chín mươi độ! Mũi máy bay chúc xuống, nó sẽ va thẳng vào mái của tòa tháp Beane! Ngay lúc này đây, cái mái đó trông khá là vững chắc.

“Được rồi, Ax. Đưa cái cần gạt đó cho mình.” Tôi thét lên át tiếng gầm rú của động cơ và tiếng ào ào của gió. “Biến hình đi! Rồi ba đưa bồ nhào ra nhen.”

<Rachel...>

“Ồn mà, Tobias.” Tôi nói. “Mình sẽ ổn thôi mà.”

Ax khuyu gối và bám những ngón tay Andalite yếu ớt vào những sợi vải trên tấm thảm lót sàn máy bay càng sâu càng tốt. Anh gắng sức đẩy cơ thể nặng nề của mình lên hướng về phía cửa bằng những cánh tay Andalite yếu xiu. Rồi với những căng chân mạnh mẽ hơn, Ax dịch thân mình về phía trước. Ráng giữ cho cơ thể hồng bị thụt lùi, Ax đẩy cửa mở toang và chỉ vừa đủ sức giữ cho mình hồng bị nhào ra ngoài bởi sức hút của không khí ào ra từ trong khoang máy bay. Tôi vật lộn giữ vững cần điều khiển cho đến khi cả ba đứa bạn đã ra ngoài, ráng giữ sao cho để hồng bị hất văng ra khỏi ghế bởi luồng không khí dữ tợn và để trán hồng bị đập mạnh vô tấm kiếng chắn gió phía trước.

Tôi lơ mơ nhận thấy Ax đang co rút lại biến thành điều mướt phương Bắc. Một chú chim ưng và một con điều hâu đuôi đỏ đang gắng sức thân mình lên thoát ra khỏi sức hút mạnh khủng khiếp của gió và hai đứa nó đang thả mình nổi bồng bênh ngay bên ngoài máy bay. Và rồi cuối cùng tôi nhận thấy mình hoàn toàn đơn độc trong một chiếc máy bay nặng bốn tấn, lao thẳng qua không trung vào một vật trông quá ư là rắn chắc. Có phải tôi thực sự trông mong mái tòa tháp sẽ được kéo thụt vô mở lối cho tôi không ta? Còn kẻ thù thì sao ta? Phải lái chiếc phi cơ bay xuống. Ax đã nói rất rõ ràng. Lái tự động sẽ là vô dụng. Cần phải chờ, chờ, cho tới khi phần mái hình chữ nhật choán hết tầm nhìn, chờ tới khi hồng cách chi mà trượt được mục tiêu, cho tới khi...

Biến hình! Ngay bây giờ!

Đại bàng đầu bạc.

Mới chớp nghĩ tới đó, tôi liền buông tay nắm khỏi tay ghế phi công.

RẦM!

Tôi gắng hết sức nhưng vẫn bị lực hút ném đập vào vách máy bay, rồi đến đập vào ghế hành khách.

RẦM!

Tôi lơ đi những vết thâm tím và để mặc mình bị đẩy, bị giật, bị trượt về phía cánh cửa để mở.

Tuyệt! Tôi đã ra tới được cửa rồi. Tôi buông tay nắm và cơ thể vẫn là người của tôi bay vèo ra khỏi máy bay. Thiệt khủng hết sức! Qua đôi mắt bị gió quất rất buốt, nhòe nhoẹt nước, tôi thấy, ở phía dưới tôi, chiếc máy bay thoát có vẻ như rút chầm chậm, rồi mỗi lúc một nhanh hơn. Tôi biết bạn bè tôi hẳn vẫn đang ở bên trên dõi theo tôi. Động cơ vẫn hoạt động. Tôi cảm thấy sức nóng tỏa ra của luồng không khí xoáy đằng sau máy bay.

Biến hình! Biến hình! Biến hình!

Đầu trước rồi đến gót chân. Hai gót chân đang teo lại thành những chiếc vuốt quặp xuống

đầy sức mạnh.

Quá chậm!

Hoảng loạn... *Đấu tranh với nó đi, Rachel! Mi là một anh hùng, một chiến binh cơ mà. Mi có thể làm được. Mi phải làm được! Đó mới là mi.*

<Rachel!>

Có ai đó đã gọi tên tôi phải không ta? Rơi nhanh, rơi rất nhanh xuống...Và rồi tôi cảm thấy ngứa ngáy khắp hai cánh tay, hai cẳng chân, suốt dọc lưng. Cảm giác ngứa ngáy ấy có nghĩa là những họa tiết hình lông chim đang tự chạm trổ trên làn da tôi. Những hình xăm bao phủ khắp thân tôi rồi nổi lên thành hình ảnh ba chiều. Nhưng một con người phủ đầy lông vũ vẫn hổng thể nào bay được! Một con người phủ đầy lông vũ sẽ va cái rầm xuống đất...

BÙM!

Chiếc phi cơ đã đụng trúng mái của tòa tháp Beane và cày một đường trên phần mái đứng yên hổng có thụt vô. Chiếc máy bay nổ tung do va đập, tạo nên một lỗ hổng toang hoác trên mái.

Vụụtttt!

Một quả cầu lửa! Kích thước của nó lớn khủng khiếp đến hổng ngờ, thế nên, dù mới biến hình được phân nửa và vẫn đang tiếp tục rơi trong không trung với tốc độ ngày một tăng, tôi hổng thể hổng nhìn thấy, nghe thấy và cảm nhận được nó. Những luồng hơi nóng mãnh liệt nối tiếp nhau phả vào không trung! Không khí xung quanh tôi lung linh như một mặt hồ gợn sóng bị mây che phủ. Rồi, từ tháp Beane, những làn khói đen cay xè cuộn cuộn dâng lên. Tôi vẫn đang rơi, rơi vào địa ngục! Một con người phủ đầy lông vũ giờ đã có đôi mắt đại bàng. Tôi có thể nhìn rõ hơn, thấy khối kiến trúc đang dâng lên, tiến lại mỗi lúc một gần tôi hơn...

“Áááááá!”

Có phải tôi đã la thành tiếng? Hay chỉ là tiếng gào thét trong đầu ta? Mà việc đó thì có vấn đề gì kia chứ? Phần mái nát bấy, sao gần thế kia! Ở xung quanh rìa lỗ hổng, những mảnh kim loại và kiếng bể lởm chởm đâm ngược lên xiên xẹo trông như những cái răng dựng ngược, vô cùng lợi hại, mọc vòng quanh cái bao tử mở banh của một con quái vật vậy.

Những ngọn lửa cháy phùng phùng!

Vẫn đang tiếp tục biến hình... Có phải tôi đã nhẹ hơn? Những lóng xương của tôi đã hóa rỗng rồi phải không ta? Tốc độ, hơi nóng, những mảnh vụn,...

“Áááááá!”

HỤP!

Qua rồi! Tôi bị hút qua cái lỗ hổng khổng khiếp - nơi đã từng là mái nhà - theo bèn gót chiếc máy bay cháy phùng phùng. Lông cháy xém, phổi nghẹt khói, nhưng còn sống!

Biến hình tiếp đi, Rachel! Hoàn tất việc biến hình nào! Quá nhanh! Mình đang rơi quá nhanh! Mình sẽ lao sầm vô chiếc máy bay đang quay vòng vòng và chúi nhủi phía dưới mình mất thôi! Hãy trở thành đại bàng ngay nào!

Rơi xuống, xuống nữa. Một, hai rồi ba tầng lầu của tòa nhà trống rỗng trôi qua. Tobias nói đúng. Hổng có người thuê. Hổng có sàn nhà, hổng có tường ngăn. Hổng có cả thang máy hay thang bộ luôn. Chỉ là một trục ống rỗng ruột, một đường hầm đi xuống... coi nào... bốn, năm, sáu tầng lầu!

Có rồi! Đôi cánh! Cơ thể của tôi vẫn còn quá bự, chưa là đại bàng hoàn toàn, nhưng... Tôi đập cánh, cố kéo mình lên chống lại sức hút của chiếc phi cơ đang lao thẳng xuống, tôi vật lộn... Tầng lầu thứ bảy... thứ tám!

<Aaaaááá!>

BÙM!

KA-BÙM!

Những mảnh vụn của chiếc máy bay va loảng xoảng, rầm rầm xuyên qua một cái trần nhà hoặc là một cái cửa sập hay một thứ gì đó đại loại thế. Tôi bám theo sau.

CHƯƠNG 20

“Ááááá!”

Rơi xuống xuyên qua lỗ hổng! Chiếc máy bay đang rơi từ mái vòm cao của vũng Yeerk xuống theo hình xoắn ốc. Giữa những tiếng rít ầm ầm như sấm tạo nên bởi chiếc máy bay đang lao thẳng xuống, tôi có thể nhận ra những tiếng kêu la khổ sở, khóc lóc đau lòng của những vật chủ bị ép buộc. Có một tiếng kêu xa xa, quá đỗi quen thuộc.

“GHAFRASH! Coi chừng!”

Tôi có thể nghe thấy tiếng thét hoảng loạn, sững sờ của những tên Mượn xác Hork-Bajir. Tôi có thể thoáng nhìn thấy chúng đang dồn từng đoàn vật chủ lùi lại tránh xa mép vũng Yeerk mang màu chì xám xịt, tránh xa chiếc phi cơ...

ÙÙÙÙMMM! XXXÈÈÈÈOOO!

Rót thẳng vào vũng! Thân máy bay vẫn đang bốc cháy xé toạc bề mặt xám xịt đục ngầu của vũng Yeerk, rồi biến mất chỉ trong phút chốc. Nước trong vũng sôi ùng ục, kêu xèo xèo, sủi bong bóng, bắn văng tung tóe. Vũng Yeerk nuốt chửng chiếc phi cơ vào lòng rồi phun nhả lại những mảnh vỡ kim loại méo mó, vụn vẹo nổi lênh bênh, nhấp nhô trên bề mặt nhót nhọt của nó. Có hàng trăm, có khi là hàng ngàn con sên Yeerk đang ở trong cái vũng đó! Có bao nhiêu tên đã chết trước đó rồi hén? Có bao nhiêu tên vừa mới bị luộc chín đây ta?

Vọt lên đi, Rachel! Vọt lên nào!

Tôi xòe cánh, giương vuốt, triệt tiêu tốc độ bay.

Được rồi. Giờ đây, tôi đã là một con đại bàng chính hiệu. Chỉnh lại tư thế, đập cánh rồi bay vút lên, liệng cao bên trên nền nhà tang thương của khu liên hợp ngầm rộng lớn. Dường như, trong tình trạng rối ren ấy, hổng một ai để ý tới một chú chim Trái Đất cả. Những vật chủ bị ép buộc đang bị ném phịch phịch vào trong lồng. Còn những vật chủ tự nguyện của lũ Yeerk đang ngụp lặn trong vũng để hấp thu tia kandrona - những anh chị em bất đắc dĩ của nhau - thì bị xô dồn vào một chỗ. Cốt là để đề phòng í mà. Ấy thế nhưng Cassie đâu rồi ta? Tôi lia ánh nhìn sắc bén, tinh tường của con đại-bàng-tôi từ phải sang trái. Vỗ cánh, nâng mình lên cao hơn, tôi kiểm tra khu vực vũng, tới những tòa nhà,... tới hai cây cầu trao trả và tiếp nhận Yeerk. Và tôi tìm thấy nhỏ - một con thú khổng lồ, máu tươi lẫn máu đã đông cục bê bết trên bộ lông màu trắng nhờ. Đầu nhỏ cúi gục, bốn cái chân to bằng cả gốc cây bị xiềng lại với nhau. Vây quanh nhỏ là ba tên bảo vệ người Hork-Bajir, một trong ba tên đó kề một lưỡi dao ngay cuống họng của nhỏ. Hổng còn thời gian nữa để mà trù trù nữa! Mặc kệ vũng Yeerk bị sụp, Visser Ba chắc hẳn sẽ ra lệnh phải cho một tên Yeerk đầu độc tên thảo khấu Andalite đó cho bằng được, buộc nó phải hoàn hình và tiết lộ mọi thứ...

Cassie còn được bao nhiêu phút để ở lại trong lối hình biến này nữa ta? Tôi hổng rõ nữa. Mười lăm, hay năm phút đây? Hổng còn thời gian để đi tìm mấy đứa kia nữa rồi! Hổng biết tại nó có còn giữ được mạng sống để mà chui qua cái lỗ hổng lõm chồm cháy phùng phùng đã từng là mái nhà kia nữa không? Và nếu như có còn sống thì cũng hổng biết tại nó có xuyên qua được những ngọn lửa và những luồng hơi nóng cháy da cháy thịt đến kinh người kia và...

<Cassie! Là mình nè. Ráng chịu đựng nha!>

Chỉ có một thoáng động đây nơi cái đầu cúi gục của nhỏ. Đủ cho cặp mắt tinh tường của đại bàng nhận thấy nhưng hổng đủ để khiến mấy tên bảo vệ Hork-Bajir phải dè chừng.

Một cú tấn công bất ngờ!

Ai mà biết được một chú đại bàng đầu bạc có thể chống lại được bao nhiêu chiến binh Yeerk kia chứ! Adrenaline dâng tràn ngập cơ thể, trí óc và tâm hồn tôi. Tôi điên rồi. Nhưng cần phải thế! Tôi nhào xuống, cánh dang rộng, móng vuốt giương ra, rồi cụp lại, sẵn sàng tiêu diệt kẻ thù!

Xoẹt!

"Ááááá!"

Tôi cào nát hai con mắt của tên bảo vệ đang kề dao vào cổ Cassie. Ngay lập tức, hấn khuỷu gối, máu rỉ ra từ hai bàn tay đang ôm lấy mặt của hắn.

<Rachel!>

Tấn công! Móng vuốt lại giương ra, một lần nữa. Thêm một tên Hork-Bajir gục xuống. Một tên nữa lên đường. Cassie...cái quái gì... Xuất sắc! Cassie đang hoàn hình một cách chậm rãi và cẩn thận. kiểm soát quy trình hoàn hình theo cách mà chỉ có mình nhỏ mới có thể làm được, nhỏ có rút cơ thể chỉ vừa đủ để thoát khỏi xiềng xích đang quấn quanh người mình.

Nhỏ giật mạnh xiềng xích ở chân sau, ném một phần xuống vũng Yeerk vẫn còn đục ngầu và quần phần còn lại vào chân trước.

Giờ thì nhỏ lại biến hình, trở về với kích thước thật: Một chú gấu trắng Bắc cực sừng sững, cao gần hai mét rưỡi! Mạnh mẽ vượt sức tưởng tượng. Và lại còn giận dữ nữa chứ! Cassie vung vẩy sợi xích nặng quanh đầu.

“HSSSSROOOAAARRR”

Phải thế chứ!

THỊCH!

Tên Hork-Bajir thứ ba vẫn còn sống sót - đang loang choạng sau đợt tấn công của tôi – đã bị hạ. Cassie thả cả bốn chân xuống đất. Tôi đậu trên tấm lưng rộng và vững chãi của nhỏ.

<Ngạc nhiên khi nhìn thấy mình sao?> Tôi hỏi.

<Bầu trời đổ ập xuống, lửa cháy khắp nơi, bọn Yeerk nháo nhác tìm chỗ núp. Còn có thể là ai khác ngoài bồ hóc?>

Dọc theo cầu nhập, năm tên Hork-Bajir đang đi tới. Những bàn chân bụi chang bang đầy vuốt sắc của chúng nên thành thành, huỳnh huých, những lưỡi dao rít lên ken két mỗi khi chúng di chuyển và va phải nhau.

PHỊCH!

Tên Hork-Bajir bị chọc mù mắt, máu chảy đầm đìa bị liệng ra ngoài, nằm chình ình ngay giữa lối đi của năm tên kia.

<Kế hoạch là gì vậy, Rachel?>

<Ngăn chúng lại, bằng cách nào đó.>

Chúng tới gần hơn rồi! Tên Hork-Bajir dẫn đầu bước chậm lại. Chỉ một chút xíu thôi. Thêm một vài mét nữa và tất cả những gì chúng cần phải làm là đẩy chúng tôi lùi lại đến đầu cầu và rơi xuống vũng Yeerk. Quá dễ dàng! Mặc gì mà phải vội vã chứ?

<Bay đi, Rachel!> Cassie nói quyết liệt. <Ra khỏi đây. Mình sẽ gắng hết sức đánh bại bọn chúng.>

<Sau đó thì sao? Bờ chỉ còn chưa đầy mười phút trong lối hình biến này thôi, Cassie,> tôi nói. <Rồi bờ sẽ là Nanook[16] suốt đời à? Không đâu. Mình sẽ ra khỏi đây và đưa bờ đi cùng. Tụi mình sẽ thoát. Bằng mọi giá, tụi mình sẽ tìm ra một lối thoát.>

Nếu bọn chúng muốn tóm được một ai đó, tôi nghĩ, hãy để chúng bắt mình. Và rồi, mình sẽ làm bất cứ việc gì mà mình cần phải làm. Đúng, bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ...

Bọn chúng tiến tới, hầu như chỉ còn cách tụi tôi một tầm tay với. Không!

Tôi thấy căng thẳng cho những hành động sắp tới. Bên dưới móng vuốt tôi cảm nhận được cơ bắp của Cassie căng cuộn, sẵn sàng chiến đấu. Tên Hork-Bajir dẫn đầu đầu giờ cao cánh tay đầy dao và...

<Dừng lại!>

Giọng truyền! To và vang như sấm. Chỉ có thể phát ra từ một người duy nhất! Visser Ba!

Năm tên Hork-Bajir dừng lại và đứng sững như thể bị đông cứng. Và cái giọng nói kinh khủng ấy lại vang lên.

<Rất may mắn là hôm nay ngài đã có mặt ở đây, ngài Thanh Tra. Chúng tôi lại vừa tóm được thêm một tên thảo khấu Andalite nữa cho ngài thưởng thức.>

<Không, hổng hay rồi.>

<Ừa.> Cassie đồng tình.

LỘPCỘP LỘPCỘP LỘPCỘP LỘPCỘP.

CHƯƠNG 21

Tên Visser xuất hiện ở bờ mép bên kia của vũng Yeerk. Bên cạnh hắn, tên Thanh Tra – sinh vật kỳ quái đáng thanh mảnh, nhanh-hơn-tốc-độ-âm-thanh - cũng hiện ra, đột ngột như có phép thuật. Xét về mối tương quan lực lượng, ở một mặt nào đó, hắn chính là nguyên nhân khiến tôi và Cassie đang bị mắc kẹt ở nơi này. Hai sinh vật ngoài hành tinh có bốn chân và bộ lông màu xanh dương. Có lẽ, mối liên hệ duy nhất giữa hai sinh vật này là cả hai đều đã từng là vật chủ - rất có thể là không tự nguyện - của cùng một tên Yeerk.

<Ngài Thanh Tra thân mến, có lẽ ngài sẽ lấy rất làm vinh hạnh khi ngài là người đầu tiên ra tay hạ sát tên Andalite cặn bã. À mà hăng khoan, tôi có một ý hay hơn.>

Visser Ba ngừng lại và quay hai con mắt cuống của hắn khinh khỉnh ngó xuống tên đồng bọn. Giữa hai tên có một sự thù địch rất rõ ràng, hồng thể nào nhằm lẫn được.

<Bởi vì dường như ngài cho rằng việc nhổ bỏ tận gốc những kẻ thù này của Đế chế Yeerk là quá dễ dàng,> tên visser tiếp tục, <tôi thách ngài, ngài hãy hủy diệt hai sinh vật bé nhỏ này. Ngay tại đây. Và ngay bây giờ.> Hắn khoát rộng một cánh tay vòng quanh vũng Yeerk. <Tôi nghĩ việc làm đó của ngài chắc chắn sẽ tạo nên một nguồn cảm hứng cho các anh em Yeerk của chúng ta.>

<Giết-những-sinh-vật-thảm-hại-của-Trái-Đất-này-không-phải-là-một-thách-thức-gì-đối-với-một-sinh-vật-có-tốc-độ-và-kĩ-năng-như-người-Garatron,> tên Thanh Tra trả lời.

<Rachel à? Có lẽ lúc này không phải là lúc để hỏi nhưng – mấy đứa kia có đi cùng bồ không?>

<Bồ nói đúng,> tôi nói, từng bắp thịt đại bàng căng ra, đôi mắt tinh nhanh của tôi dán vào tên Thanh Tra, hy vọng nhìn thấy trước mỗi cử động của hắn. <Quả là thời điểm đặt câu hỏi chẳng hay ho gì. Và câu trả lời là, mình hồng biết.>

Visser Ba cười khùng khục, một âm thanh cực kỳ khó chịu. <Ngài Thanh Tra thân mến! Phải chăng ngài đang từ chối lời thách thức của tôi? Tôi không hiểu đấy. Ngài vẫn luôn mắng nhiếc tôi vì luôn thất bại trong việc đánh bại những tên thảo khấu Andalite này. Ấy thế mà, khi có cơ hội được tự mình làm điều đó, thì ngài lại từ chối ư? Tôi e rằng mình phải hiểu rằng lời từ chối của ngài như một lời thú nhận của...>

<Ta-chấp-nhận-lời-thách-thức-không-phải-là-thách-thức-của-người.>

<Cassie, sẵn sàng...>

VÙÙÙÙÙ!

Một vệt mờ xanh xanh dường như vọt bay qua vũng Yeerk.

Sinh vật ấy chạy trên mặt nước!

Vúúúútt!

HUYCH!

<Ááááá!>

Tôi đã bị hạ!

Cú vụt tốc độ của tên Garatron đánh văng tôi khỏi lưng Cassie trước cả khi tôi kịp cất cánh!

Tôi nằm ngửa, choáng nhẹ. Tôi đập cánh điên cuồng xuống cây cầu thép, cố xoay người lại.

Vúúúútt! Vúúúútt!

Tên Thanh Tra chạy vèo vèo vòng quanh Cassie theo quỹ đạo hình tròn lúc rộng lúc hẹp. Vào rồi ra, vào rồi ra. Những bước chân vững chắc và tốc độ đáng kinh ngạc trên cây cầu hẹp.

Cassie, đột nhiên giờ đây trở nên quá to lớn kèn càng so với đối thủ, quơ hai bàn tay gấu bự chằng bang tát rồi vỗ mạnh vào khoảng không quanh mình mà hồng trúng phát nào!

Nhỏ đứng thẳng dậy và vung tròn sợi xích dài cao trên đầu – VỤỤỤT! VỤỤỤT! - rồi để cho nó bay đi!

TÚM!

Sợi xích rút tùm xuống vũng Yeerk!

<Rachel! Mình không chạm vào người hần được!>

Vúúúútt! Vúúúútt!

Cassie quơ tay tát mạnh một lần nữa. Lại hụt. Nhỏ buông người đứng trên cả bốn chân và lẳng tròn cái cơ thể kèn càng của nhỏ rồi -

<Áááá!>

Chân sau bên phải của nhỏ trượt khỏi rìa cây cầu! Nhỏ loạng choạng kéo chân lên lại, nó ướt chèm nhẹp và dính bết thứ chất lỏng xám xịt.

<Mình sẽ tóm cổ hần, Cassie! Cứ giữ cho hần bận rộn đi nha.>

Tôi đứng thẳng dậy. Không khí ở đây hồng thuận tiện chút nào cho việc bay lượn, cho việc lấy đủ độ cao để lao vụt xuống mà tấn công. Nhưng tôi phải thử! Bởi tôi là đại bàng đầu bạc - một loài chim săn mồi có thể phát hiện ra cá đang bơi lượn dưới mặt nước từ độ cao ba ngàn mét, một loài chim có thể đâm bổ xuống tóm gọn con cá đang bơi - một mục tiêu di động - vẫn còn sống và vẫn còn đang giãy giụa trong những chiếc móng vuốt chắc khỏe của mình.

Tôi đập cánh – thật mạnh, mạnh hơn nữa, càng lúc càng mạnh. Quãng mình lên không trung, ráng dùng ý chí của bản thân biến những cái đập cánh ấy thành chuyển động bay lên. Tôi bốc người lên khỏi mặt thép trơn trượt của cây cầu một cách từ từ cho dù tôi hồng có khả năng tạo ra được một luồng gió xoáy trong bầu không khí ẩm ướt, trong khi tay Thanh tra vẫn xoay tít mù hồng biết mệt quanh Cassie và mới chỉ có một vài vòng xoay vừa xong, trong vòng chưa tới một nửa tích tắc, Cassie đã bị lưỡi dao đuôi hung bạo nhanh như cắt của hần chém phập mấy nhát, để lại trên cơ thể gấu trắng của nhỏ mấy vết thương sâu hoắm, máu chảy ròng ròng. Tôi nâng cơ thể đại bàng của mình lên hòa vào bầu không khí ẩm thấp đượm mùi mốc meo đặc

trung của trái đất. Tôi trông thấy cả đám những tên Mược xác đang vây tròn quanh tôi, theo dõi diễn biến tên Thanh tra hủy diệt nhỏ bạn thân nhất của tôi, reo hò cổ vũ khiến cây cầu thép rung lên bần bật hết như cảnh tượng tại đấu trường dành cho những võ sĩ giác đấu thời La Mã cổ đại vậy. Dẫn đầu đám Mược xác ấy chính là Visser Ba, tên quái vật Yeerk trong lột người Andalite. Từ chỗ bọn chúng bốc lên cái mùi khẳn khẳn chua lè của sữa bị lên men. Chính cái mùi tởm lợm ấy khiến tôi thấy mình đáng bị trách cứ rất nhiều.

Rất rất nhiều.

Tôi đã lấy đủ độ cao cần thiết, khoảng chừng trên dưới một trăm mét, ở cao phía bên trên Cassie và tên Garatron. Hồng có tia Nghiệt nào xẻ dọc xẻ ngang không khí ngăn chặn tôi hết. Rõ ràng rằng, tên Visser hồng muốn lơ là cảnh tượng vô cùng thú vị kia. Trận chiến này đang đi tới hồi kết.

Trong vòng một tích tắc, tôi tự hỏi, trong trận đấu dưới kia, ai mới là người được cổ vũ – nữ thần báo ứng của hắn, tay thanh tra, hay băng thảo khấu Andalite. Chính trị, tranh chấp quyền lực – nghĩ tới điều ấy mà tôi thấy kinh tởm vô cùng. Tôi tập trung mọi giác quan vào con mồi của mình – một mục tiêu di động – sinh vật có bộ lông màu xanh dương thoắt ẩn thoắt hiện đang uy hiếp bạn tôi dưới kia và đang khiến cho cuộc sống của các thành viên trong Hội Animorphs tại tôi trở nên cực kỳ khó chịu.

Tôi nhào xuống. Gần hơn... gần hơn nữa.

Hồng thể nào... kia rồi! Hơi ngọt chút xíu... không...

Lao xuống, chúi xuống!

Tất cả móng vuốt giương thẳng phía trước, hai cẳng chân phủ lông to lớn của tôi doãi ra hăm hở! Tóm được hắn... <Ááááá!>

<Rachel!>

HUYCH!

Tôi xụi lơ!

Đập mạnh xuống nền cầu, cần cổ tôi bị treo, ngoẹo qua một bên, lưng cong oằn dè lên cánh trái. Tôi trượt dài! Chỉ còn cách mép cầu chừng có một tắc. Tôi đã trượt mục tiêu, có thể là chỉ vừa trượt qua cái đầu bóng mượt của tên Garatron, cũng có thể là hồng phải. Tôi hồng thể...

Tôi là anh hùng, là chiến binh, là chúa tể. Ấy thế mà tôi hồng thể đánh bại được kẻ thù! Hồng thể cứu được nhỏ bạn thân nhất của mình. Hồng thể...

“Tseeeeer! Tseeeeer!”

<Tobias!>

“Tseeeeer!”

Đúng cậu ấy rồi!

Từ mái vòm thành lũy dưới lòng đất của bọn Yeerk... từ một nơi dường như là ngay chính trung tâm của mái vòm cao vời vọi, vượt qua những thanh rầm phụ trợ bằng thép, xuống, xuống nữa, vượt qua những bức tường cao dơ dáy... một đội kỵ binh bay xuất hiện.

Một chú điều hâu đuôi đỏ.

Một chú điều mướp phương Bắc.

Và vật người toồng teng giữa hai bộ móng vuốt quặp chặt của hai chú chim săn mồi ấy là một con rắn hổ mang nhanh nhẹn, cuộn cuộn cơ bắp, khỏe ghê hồn! Hồng có thứ chi có thể so với những cú quất người đầy mãnh lực của nó cho được.

Với những cú quất người mạnh mẽ, với hàm răng nhọn chứa đầy nọc độc chết người ngoạm chặt. Lốt biến hình hoàn hảo của Marco đó. Tên Thanh tra người Garatron sững lại, ngay tại điểm tận cùng trên cây cầu thép, xa ngoài tầm với của chú đại bàng đầu bạc thương tích đầy mình và của cả chú gấu trắng choáng váng, người bê bết máu.

<A ha!> Giọng Visser Ba. <Tại sao, giờ lại xuất hiện thêm vài tên thảo khấu Andalite ở đây thế này,> hần oang oang. <Ngài thấy thế đã đủ thách thức chưa, thưa Thanh tra?>

<Người-phải-gọi-ta-là-Quan-Hội-Đồng.>

<Ồ, ta sẽ gọi, ngài chắc chắn sẽ được thăng chức mà,> tên Visser nói với cái âm vực châm chọc, giọng hần chất đầy cảm xúc giả tạo. <Ta sẽ gọi ngài là Quan Hội đồng ngay khi ngài xóa sổ bọn phản trắc chuyên quấy rầy sự nghiệp của đế chế Yeerk này.> Hần vừa nói, vừa đưa cánh tay Andalite yếu xiu của hần lên làm một điệu bộ ra vẻ ta đây rất đàng hoàng.

Rất đột ngột. Rất nhạo báng.

<Ta xin hứa trước mạng sống của các Quan trong Hội đồng Tam Thập trụ,> hần tiếp tục, <rằng vinh quang tiêu diệt bằng thảo khấu Andalite sẽ thuộc về ngài. Thực ra thì ta sẽ rất lấy làm biết ơn nếu như công việc mà ta đảm nhận bấy lâu nay bị nhìn nhận là thất bại nặng nề giờ lại kết thúc thành công. Ta sẽ tình nguyện từ chức Visser Ba, từ chức vai trò lãnh đạo cuộc xâm lăng Trái đất của ta, và ta sẽ là người đứng sau ngài ủng hộ ngài vào Hội đồng.>

Tên Thanh Tra hồng nói năng gì.

<Và... ngài sẽ xóa sổ sạch sẽ đám thảo khấu này chứ, phải không, thưa ngài Thanh tra?> Visser Ba nói, giọng hắc đột ngột trở nên dứt khoát và tàn bạo.

“Tseeeeer!”

Tên Thanh tra ngẩng nhìn lên. Móng guốc của hắn nhịp nhịp và có vẻ căng thẳng khi hắn trông thấy ba sinh vật Trái đất đã tiến quá gần đến bên trên hắn, chỉ cách đầu hắn có vài mét. Lại một lần nữa, tôi gương đứng dậy, quan sát Tobias và Ax thả rơi “món hàng” nguy hiểm trong khoảng cách tấn công của tên Garatron! Ai kia hổng bay vù đi. Ai kia đứng đó ngó đăm đăm xuống cái sinh vật đang vặn vẹo cơ thể một cách chậm rãi. Là tôi đó. Tôi rời mắt khỏi con rắn cứ như thể hành động đó của nó hổng phải là một việc quan trọng vậy. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tobias đang vỗ cánh hối hả để lấy lại độ cao, rồi cậu ấy bay vòng lại, nhào xuống, móng vuốt giương hết ra phía trước, tấn công tên Thanh tra.

Hắn di chuyển, có lẽ chỉ chừng ba đến năm phân thôi, nhưng nhanh đến mức Tobias tấn công bị hụt. Lại bay vòng tiếp, lại vỗ cánh hối hả lấy độ cao.

<Ax! Nhanh lên!> Tôi hét.

Bọn Hork-Bajir! Tôi đã hổng nghe thấy Visser Ba nói ra lệnh gì cho bọn chúng, nhưng có mười hoặc mười lăm tên Hork-Bajir đang di chuyển từ nơi những chiếc lồng giam những kẻ Mượn xác Người tiến về phía tên Garatron.

Để viện trợ cho hắn hay là... trong thoáng chốc, tôi tự hỏi mình như thế.

Nhưng sự chú ý của tên Thanh Tra đã được hướng tập trung vào Ax. Ảnh đang hoàn hình thành người Andalite. Và rồi, hắn ngẩng lên, chuyển ánh mắt của mình vào chú chim đang kêu rít róng và đang tấn công hắn...

<Ui da! Mấy tên này hổng chịu cắt móng chân sao ta?>

Marco, đang thân trọng từng bước bò lên chân một tên Hork-Bajir đang chạy. Rồi, có thêm nhiều bước chân thành thịch khoan thai nữa...

<Hãy phóng một phát chắc như bấp nha Marco!> tôi gào lớn.

<Nè, tui hổng có tính tới khả năng...>

VÙÙÙÙ!

Tên Garatron đã hành động trở lại. Hắn xông tới, cách xa khỏi tầm phóng của Marco, xoay tít mù quanh Ax.

Phập! Phập! Phập!

Cả ba cú quất đuôi của Ax đều bị trượt.

<Giữ cho hấn bận tâm với bồ nha, Ax-ngổ,> Marco ra lệnh rồi trườn tới, cuộn người lại, đuổi người ra, nghiêng răng ken két. Cậu ấy tiến về phía trước, chậm nhưng chắc. Chú rắn hổ mang lạng lẽ trườn lên phía trước, vòng qua đám lính Hork-Bajir bảo vệ đang đứng vây thành một vòng tròn rộng bao quanh trận chiến giữa tên Thanh tra và Ax. Cốt để đảm bảo tên Thanh tra hồng chạy khỏi chỗ đó ư? Hay cốt để đảm bảo hấn phải đánh nhau cho tới chết? Mà ai chết mới được chớ? Nhưng ánh mắt của đám Hork-Bajir đó hồng có găm xuống đất mà hướng về màn trình diễn tốc độ chóng mặt choáng ngợp, ngoạn mục ngay trước mặt chúng và hướng về những nhát chém vô hại của anh chàng Andalite trẻ tuổi.

Trườn tới, cuộn mình lại, đuổi người ra.

Mỗi lúc một gần hơn.

Tới sát rồi. Cách vài phân.

XXÌ!... HỤP!

Marco phóng tới!

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, khi Marco ngoạm chặt một chân của tên Thanh tra giữa mấy cái răng nanh, khi cậu ấy bơm nọc độc vào cái cơ thể ngoài hành tinh Garatron sờ sờ của hấn, tôi nhìn thấy hấn rõ nét hơn, hồng còn chỉ là một vệt xanh mờ ảo nữa. Marco đã phập trúng tên Garatron trong khi hấn đang di chuyển với tốc độ cực đại, hệt như việc chộp trúng một viên đạn đang bay vèo vèo trong không khí vậy.

<Mi nhanh thiệt đó, Yeerk,> Marco nói. <Nhưng ta còn nhanh hơn.>

Dứt lời, Marco há miệng nhả nọc nhân ra, rồi trườn đi, cuộn mình lại, đuổi mình ra, trườn ra phía sau đám Hork-Bajir đang hoảng mang.

Nhưng tên Garatron vẫn chạy!

<Ôi trời, không!> Cassie nói. <Ngộ nhỡ nọc độc của rắn hồng có tác dụng với cơ thể Garatron thì sao ta?>

<Tụi mình phải giúp Ax thôi! Nào, nhào vô!>

Nhưng trước khi Cassie và tôi lê được hai tấm thân nhàu nhĩ trở lại cây cầu thép và lao vào cuộc ẩu đả thì...

Tên Garatron – tên Thanh tra – chuyển động chậm lại, loạng choạng, lão đảo.

Hấn vẫn chạy vòng quanh Ax, nhưng cái đuôi dài của hấn thông xuống.

Một cái chân trước mảnh khảnh đột nhiên quờ quạng quẩn lấy chân kia.

<Cá-ái gì đa-ang xả-ảy ra thế nà-ày!> hắc la, sừng sốt. Ngay cả lời nói của hắc cũng chậm hơn, đầy đặn hơn khi mỗi bước chạy của hắc trở nên loạng choạng, lảo đảo hơn và như muốn dừng hắc lại.

<Ngài đang trải nghiệm vấn nạn bằng thảo khấu đó, thưa ngài Thanh tra thân mến của tôi.> Visser Ba nói oang oang, giọng nói giả bộ quan tâm.

<Cassie, nhào xuống vũng Yeerk ngay lập tức và biến thành ó biển hoặc hải âu,> tôi ra lệnh. Tôi nghe thấy một tiếng động chao nhẹ phía sau lưng nhưng tôi hổng quay đầu lại.

<Ax, cả bồ nữa. Biến thành chim ngay nào! Tất cả mọi người! Mình hổng biết cái trò ra vẻ ta đây của hai thằng cha này là gì, nhưng chúng ta sẽ thoát ra khỏi chốn này ngay giây phút đầu tiên chớp được cơ hội!>

<Bồ bay được chứ, Rachel?> Tobias vẫn đang lượn vòng quanh hỏi.

<Ừ. Mình ổn. Kiếm Marco đi. Mọi người, hãy ra khỏi đây bằng đường chúng ta lọt vào nha.>

Tên Thanh tra ngã khụy trên bốn đầu gối của hắc, rồi lăn nghiêng người qua một bên. Tôi nâng người lên không trung một cách khó nhọc và quan sát mấy cẳng chân của tên Garatron duỗi thẳng ra, ngay đơ. Vòng tròn đám Hork-Bajir bảo vệ vẫn đứng ngay như phỗng, im lặng và bất di bất dịch. Hổng tên nào bước tới cứu trợ cho tên Thanh tra. Hổng có bất cứ một nỗ lực nào nhằm ngăn chặn quá trình biến hình của Ax. Hổng có bất cứ một hành động nào ngăn không cho Tobias lao xuống chụp lấy và giữ chặt Marco trong lòng những móng vuốt của cậu ấy.

Quá khiếp hãi vì sợ cơn thịnh nộ của Visser Ba, bọn chúng cũng hổng dám chuyển hướng sự chú ý của mình vào chú gấu trắng dưới vũng Yeerk.

Nhưng tên Visser thì vẫn đang quan sát và ghi nhận mọi sự việc.

<Hỡi tên Thanh tra kia!> hắc la lớn. <Hãy nhìn kia! Đám thảo khấu Andalite đang tẩu thoát kia! Mi phải đuổi theo bọn chúng chứ!>

<Ta... ta... không... thể... cử... động...> tên Thanh tra thều thào, gập ngứ trả lời.

<Đúng rồi, và rất, rất nhanh thôi, mi sẽ không thể thở được nữa,> Visser kết luận một điều hết sức hiển nhiên. <Ta nhất định sẽ chuyển lời chào vĩnh biệt của mi tới Hội đồng, ngài Thanh tra thân mến.>

Bồm!

Cassie!

Một chú chim hải âu trời lên và nâng mình khỏi mặt vũng Yeerk đặc quánh, xám xịt!

<Nào, đi thôi!> tôi hét, giọng đã nhuộm màu sừng sờ với cảm giác chiến thắng, bất luận nó

kỳ quái đến độ nào, bất luận cái cách giành được chiến thắng của tội tôi lạ lùng đến mức nào. Tội tôi – tất cả tội tôi – đang trên đường về nhà.

Cảm giác hân hoan tràn ngập, hồng chấm dứt. Hồng bao giờ. Cuộc sống thực tế vô cùng phức tạp. Nó mang lại cho chúng ta những cảm xúc đơn giản, đáng yêu.

CHƯƠNG 23

Tôi tới thăm cháu ngoại của ông lão qua đời trong trận đột kích vào trường quay của tội tôi.

Có lẽ tôi đã đến dự đám tang của ông nếu như nó được tổ chức tại đây – thành phố nơi tội tôi sống. Nhưng nghe nói, người nhà ông đã đưa xác ông về quê nhà ở đâu đó đầu bên kia đất nước để tổ chức ma chay và chôn cất.

“Mai táng,” họ nói thế. Một từ nghe thấy khó chịu quá đi.

Báo chí còn đưa tin rằng ông lão đã có tiền sử bệnh tim nghiêm trọng, rằng ông có thể chết bất cứ lúc nào. “Chỉ là vào đúng lúc ấy thôi,” em gái ông trích lại lời báo đưa tin.

Có lẽ đến dự đám tang hẳn sẽ dễ dàng hơn, chắc chắn là như thế. Tôi có thể chỉ cần ngồi đầu đó phía cuối nhà thờ hoặc chỉ cần phải tỏ lòng kính trọng một cách âm thầm lặng lẽ, hồng cần phải tới ngồi đối diện với thằng cháu ngoại của ông, hồng cần phải nói năng gì với nó cả.

Đại loại như, “Nè, chị rất lấy làm tiếc khi biết tin ông ngoại em qua đời. Chị, thực ra thì, phải có trách nhiệm với cái chết của ông em, thế nên nếu như em có cảm ghét chị hay có bất cứ biểu hiện hay cảm xúc gì, cũng được cả...”

Tôi hồng nói thế.

Tôi kiểm được số điện thoại của thằng bé – quá dễ mà – và nói chuyện với má nó – con gái ông lão. Tôi hỏi thăm liệu tôi có thể ghé qua nhà và... tôi nói với cô rằng tôi cũng có mặt ở trường quay vào cái ngày đó và mục đích cái chết của cha cô thực là...

Bằng cách nào đó, cô hứa với tôi sẽ nói chuyện lại với cậu con trai. Nó cỡ tuổi Sarah, em gái tôi. Hiện giờ nó đã bình thường trở lại sau cái chết của ông ngoại.

Ít ra thì nó đã có vẻ ổn. Tôi cho rằng thằng bé cảm thấy rất kỳ cục vì phải nói chuyện với một cô gái tóc hoe vàng trong khi má nó theo dõi và lắng nghe mọi lời nói một cách chăm chú, để đảm bảo tôi hồng phải là một con bé quái gở tới đó làm đau lòng cậu con trai của cô.

“Chị xin lỗi,” tôi nói lời sau cùng.

Thằng bé nhún vai. “Dạ.” Rồi nó ngẩng đầu lên nhìn tôi hỏi. “Tại sao chứ?”

Ráng gượng mỉm cười, tôi đứng dậy. “Chỉ là, chị nghĩ,” tôi nói. “Đến giờ chị phải đi rồi.”

Tôi chạy thật nhanh ra khỏi ngôi nhà đó, chạy thẳng tới nhà Jake, chờ ở cuối đường.

“Anh đã về.”

Jake nhướn mày. “Em để ý thấy sao? Năng lực quan sát của em thật là tuyệt vời đấy, Rachel.”

Tôi nhăn nhó và hai anh em tôi quay đầu hướng về phía nhà người hàng xóm của tụi tôi.

“Anh nghe gì hôn?” Tôi hỏi, rất sợ phải nghe câu trả lời.

Jake mỉm cười. “Anh về nhà đêm hôm qua. Ba anh bật đài nghe bản tin muộn. Người ta nói về những con thú hoang “sống chuồng” quây tung đài truyền hình và một loạt những nơi khác nữa. Một chiếc máy bay tư nhân làm một cú bổ nhào từ tốt trên cao xuống. Tất cả những sự kiện ấy nghe như có liên quan đến vài người mà anh quen biết.”

“Đó là một ngày nhiều sự kiện.”

“Anh nghĩ tốt hơn là nên gọi cho Cassie. Nhỏ kể anh nghe một ít. Anh nói chuyện với Marco, nó kể anh nghe thêm ít nữa. Cả hai đứa đó đều nói rằng có lẽ em muốn tự mình nói cho anh nghe vài chuyện khác.”

“Em hẳn muốn kể anh nghe bất cứ điều gì cả,” tôi thú thực. “Nhưng em nghĩ em phải kể thôi. Em đã xử lý tình huống cực kỳ tồi tệ. Một khoảng thời gian kinh hoàng.”

Jake lặng lẽ bước bên cạnh tôi một lúc, rồi hỏi. “Khi em khởi sự, có bao nhiêu thành viên Hội Animorphs?”

“Sáu.”

“Thế còn bây giờ?”

“Vẫn là sáu. Ôi, đúng rồi, em hẳn khiến ai bị giết chết cả.”

“Ừ, đó là điều tiên quyết phải làm, em biết đấy: Không để ai bị giết chết. Nếu như có một điều khiến em cảm thấy dễ chịu hơn, thì đó là: những người khác cho rằng em đã làm khá tốt mọi việc.”

“Tụi nó nghĩ vậy thật sao?” Tôi ngẫm nghĩ mất một phút. Giữ ánh mắt nhìn thẳng phía trước, tôi nói tiếp. “Chúng em đã hẳn tổng khứ được tên Visser Ba đi. Như Tobias đã nói, chúng ta

quay trở về với tên ác quỷ mà chúng ta đã quen biết.”

Jake cười lớn. “Ừ, thế đấy, Rachel, khó mà tổng khứ được tên Visser đó. Nhưng không có nghĩa là chúng ta ngừng cố gắng.”

“Em biết. Nay anh, có lẽ bọn Yeerk sẽ cân nhắc lại vụ chiếm hữu cơ thể người Garatron làm vật chủ há,” tôi nói giọng ngập tràn hi vọng. “Ít nhất là hổng sử dụng họ để đánh nhau.”

“Anh không dám quá đảm bảo rằng đó là người Garatron cuối cùng chúng ta trông thấy đâu.”

“Anh hổng phải là Ngài Lạc Quan sao?” Tôi nói, cảm thấy có một chút bót háo hức, như thể một chút ánh hào quang mà tôi đã giành được sau toàn bộ vụ việc, rốt cục, cũng hổng mấy giá trị.

“Em đã làm tốt, Rachel à,” Jake nói giản dị. “Em đã làm những gì phải làm.”

Tôi ngừng bước, nhìn Jake. “Làm thế nào mà anh làm được việc này? Làm thế nào mà anh có thể ra những quyết định có thể khiến mọi người bị giết chết? Làm thế nào mà anh có thể sống chung được với mấy chuyện đó?”

“Đó là chiến tranh mà em,” Jake trả lời. “Chúng ta làm những gì mà chúng ta phải làm bởi vì chúng ta buộc phải làm như thế, phải không nào? Một ngày nào đó, chiến tranh sẽ chấm dứt. Một ngày nào đó người Andalite sẽ tới. Hoặc bọn Yeerk sẽ thấy rằng chúng ta không còn giá trị gì với chúng nữa. Một ngày nào đó chúng ta sẽ chiến thắng.”

“Có lẽ. Nhưng làm sao anh có thể ra những quyết định có thể khiến bạn bè mình bị tổn thương? Việc ấy có thể vào một ngày nào đó sẽ khiến chúng ta bị giết chết. Làm thế nào anh có thể giữ cho những điều đó hổng chui vào được trong đầu anh, găm nhăm dần mòn anh?”

Tôi nhìn thấy một vẻ gì đó lạ lùng trên khuôn mặt anh. Chỉ trong một thoáng chốc, nó như là khuôn mặt của một đứa trẻ hoảng sợ chực òa khóc. Điều đó khiến tôi bị sốc. Tôi biết tôi đang nhìn thấy gì. Đó là khuôn mặt của tôi khi tôi nhận ra rằng ông lão đã chết. Đó là khuôn mặt của tôi khi tôi tưởng rằng sẽ mất Cassie mãi mãi.

Nhưng rồi cái mặt nạ lại được kéo xuống liền tắp lự. Ảnh lại là Jake. “Anh không nghĩ tới chuyện đó,” anh nói dối.

Vài phút tiếp theo, chúng tôi bước đi trong im lặng.

Cuối cùng, Jake cất giọng. “Em ổn chứ?”

Tôi lúc lắc đầu như thể hổng muốn trả lời câu hỏi. “Ừm, anh biết không, Jake?”

Đến cuối dãy nhà, chúng tôi quẹo trái và bắt đầu những bước chân hướng về nhà, bỏ lại hoàng hôn ở phía sau lưng.

“Hả?”

“Đừng bao giờ, bao giờ đi đâu nữa nha.”

[1] Jeffery Michael “Jeff” Gordon (sinh ngày 4/8/1971) là một tay đua xe chuyên nghiệp người Mỹ. Anh đã giành vô địch 4 lần giải NASCAR Winston Cup (nay là Giải Đua Nước Rút), 3 lần giải Daytona 500. Anh là tay đua đầu tiên giành được giải thưởng 100 triệu đôla Mỹ vào năm 2009.

[2] Dặm (mile) – đơn vị đo lường Anh. 1 dặm # 1,609m.

[3] WKVT là tên gọi của trạm thu phát sóng truyền thanh thuộc hãng trò chơi điện tử Saga.

[4] General Patton: Tên gọi thân mật của tướng George Washington – cha đẻ của nước Mỹ.

[5] Teletubbies – bao gồm 4 con rối búp bê: Dispy (màu xanh lá mạ), Laa-Laa (màu vàng), Po (màu đỏ) và Tinky Winky (màu tím).

[6] Blue’s Clues (tạm dịch là Những Dấu Chân Xanh) – là chương trình truyền hình dành cho trẻ em tuổi mầm non được phát sóng trên kênh gia đình Nickelodeon. Chương trình này được khởi chiếu từ 8/9/1996 và vẫn tiếp tục được kéo dài đến tận bây giờ. Nhân vật chính trong chương trình này là chú chó bông màu xanh.

[7] Curious George – tên một bộ phim truyền hình nhiều tập dành cho trẻ em, kể về những cuộc phiêu lưu của một chú khỉ thông minh nhanh nhẹn nhưng cũng rất tò mò tên là George cùng với chủ nhân của nó có biệt danh là Người Đàn Ông Đội Nón Vàng.

[8] Tên chuỗi cửa hàng bán và cho thuê máy văn phòng.

[9] Mickey D’s: từ lóng chỉ hãng McDonald.

[10] Nguyên văn: Filet-o-Fish - một loại san-uých cá của hãng McDonald.

[11] The three Stooges: phim truyền hình hài kịch nhiều tập của Mỹ vào đầu thế kỉ 20, nổi tiếng bởi hàng loạt những thước phim ngắn, chủ yếu gồm ba cây hài là Moe Howard, Curly Howard và Larry Fine.

[12] Nguyên văn: whirling dervish - những thầy tu đạo Hồi nổi tiếng với điệu nhảy xoay tròn.

[13] Jim Carrey: một diễn viên kiêm nghệ sĩ hài người Mỹ gốc Canada nổi tiếng với bộ phim hài The Mask (Mặt nạ) năm 1994.

[14] Tasmania là một đảo thuộc châu Úc. Quái Vật đảo Tasmania (còn được gọi là Taz) là một nhân vật trong seri phim hoạt hình Looney Tunes của hãng Warner Bros lần đầu tiên xuất hiện vào năm 1954, có hình dáng dựa trên con vật có thật của đảo Tasmania.

[15] Yosemite Sam: cũng là một nhân vật trong seri hoạt hình Looney Tunes của hãng Warner Bros, được tạo hình như một cao bồi lùn tịt với bộ râu dài.

[16] Tên của chú gấu trắng mà 6 bạn trẻ đã hấp thu ADN trong phi vụ hủy diệt căn cứ của

bọn Yeerk ở Bắc Cực (xem tập 25).

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>